

МАДДДРАКС

ТОМ I

ТЪМНОТО БЪДЕЩЕ НА ЗЕМЯТА

Част 1

ЙО ЦИБЕЛ

ФАНТАСТИКА
И
ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ЛИТЕРА ПРИМА®

ЙО ЦИБЕЛ
МАДДРАКС ТОМ I: ТЪМНОТО
БЪДЕЩЕ НА ЗЕМЯТА. ЧАСТ 1

Превод: Тончо Стаменов

chitanka.info

БОГЪТ ОТ ЛЕДОВЕТЕ

Кометата изглеждаше като нажежено, искрометно огнено кълбо, вътре ослепително бяло, отпред матовооранжево. Зад себе си проточваше дълга, блестяща опашка, чиято светлина се различаваше на всички страни.

— Лудост! — прозвучаха режещите слуха думи в шлема на Матю Дракс. — Това е най-великото нещо, което някога съм виждал!

Гласът на професор Смайт се извиси в болезнена тоналност и почти премина във фалцет. Както винаги, когато изпаднеше в еуфория. А това му се случва твърде често, помисли си Матю. Във всеки случай прекалено често за един водещ учен от военновъздушните сили на САЩ.

— Тогава гледайте внимателно — промърмори Мат. — Вероятно това ще бъде и най-последното нещо, което ще видите през живота си!

Професорът сякаш изобщо не го чу.

— Абсолютно великолепна е! — прозвуча пронизителният му глас. — Божествена! Прекрасна...

Мат се намръщи. Откакто го срещна за пръв път, непрекъснато си имаше неприятности с горделивия, надут характер на професор д-р Смайт. В този момент с удоволствие би му запушил устата. Но професорът по астрофизика и доктор на медицинските науки седеше зад него, на мястото на навигатора.

Дигиталната лента на висотомера тъкмо приближаваше позицията седемдесет хиляди фута^[1]. Махметърът сочеше 5,2. Със скорост, превишаваща повече от пет пъти тази на звука, разузнавателният реактивен самолет пореше стратосферата в посока Централна Азия. Под тях дебела облачна покривка закриваше сушата на Северна и Централна Европа. Едва съвсем на запад се виждаше син сърп, в който се вдаваше подобно на ботуш образуване: част от Средиземно море и Южна Италия.

— Погледнете! — горещеше се професорът. — Виждали ли сте някога такова прекрасно нещо?!

Мат се пръскаше от яд. Невероятното напрежение през последните дни и часове внезапно се отприщи в гневен изблик.

— По дяволите, след няколко минути това прекрасно дяволско нещо ще се забие в добрата ни стара Земя! — изрева в отговор. — И вероятно няма да остане жив никой, който да може да определя нещо като „прекрасно“!

Буцата, която от часове беше заседнала в гърлото на Мат, се стопа. Сълзи напиреха в очите му. Пръстите стиснаха конвулсивно щурвала. Изгърси някаква ругатня и отново се овладя. Трябваше да върне машината невредима в базата. Макар и да не знаеше какъв смисъл има всичко това.

Погледна дисплея пред себе си: 8 февруари 2012 г., 16:34 ч. централноевропейско време. В 16:42 ч. очакваха да настъпи сблъсъкът.

Поглед наляво и надясно от пилотската кабина. Отляво кобалтовосиният корпус на реактивен самолет. Честър летеше точно четирийсет фута над него. На Мат дори му се струваше, че зад шлема може да различи черното му лице. Никъде не откриваше машината на Йенсен. Но бордният радар показваше, че тя лети на същата височина зад него.

За стотен път се вглеждаше зорко в аленото огнено кълбо. Сега и с невъоръжено око можеше да се почувства собственото му движение. Мат стисна устни. Мразеше това пламтящо нещо. Сякаш беше живо същество.

Имаше си дори собствено име: „Кристъфър-Флойд“. Галактически отломък, състоящ се от скали и лед, с осем километра диаметър. Само с три километра беше по-малък от МУ 1 — големия унищожител, причинил измирането на динозаврите и убил почти деветдесет процента от живота на Земята. Носеше се към планетата ни с бясната скорост от петдесет километра в секунда.

Двама шотландски любители астрономи, Марк Кристъфър и Арчър Флойд, летуващи в Карибите, я бяха открили преди няколко месеца. На кометата бяха дадени техните имена. „Съмнителна слава“, помисли си Мат с горчивина. Нямахше да ѝ се радват дълго.

Дявол я знаеше защо „Кристъфър-Флойд“ пресичаше земната орбита! Никакъв специализиран труд по астрономия, никаква древна хроника не описваше небесно тяло, с което да се идентифицира. Нито вавилонски, нито китайски, нито египетски. А пък за банките данни на НАСА да не споменаваме. „Кристъфър-Флойд“ се появи като космическа загадка от дълбините на Вселената.

От международната космическа станция я обстрелваха с ракети с голям радиус на действие, ракети с ядрени бойни глави. Мат и неговото ято трябваше да наблюдават ефекта, да правят измервания и

да снимат. Резултатът беше унищожителен — в истинския смисъл на думата. Ракетите не промениха ни най-малко курса на кометата.

Масата на ядрото ѝ беше точно на критичната граница. По мнението на водещи учени тя или щеше да взриви Земята на милиарди малки късове, или щеше да я опустоши тотално, така че оцеляването на човечеството в никакъв случай не беше сигурно.

— Ийгъл^[2] до ятото — свърза се Мат с другите две машини по радиото. — Курс нула девет седем. Скорост на снишаване шейсет фута в секунда. Нашата работа е приключена. Връщаме се в базата.

— Роджър^[3] — чу се на два пъти в слушалките на шлема. Гласовете на Йенсен и Честър.

— Дума да не става, командире! — протестира професор д-р Смайт. — Ще увеличите скоростта и ще се издигнете! Съвсем не съм готов с измерванията си! И не забравяйте, че аз съм научният ръководител на мисията!

За миг езикът на Мат се схвана. Мъжът зад него, изглежда, беше загубил разсъдъка си.

— По дяволите, Смайт! — изруга гръмогласно. — След няколко минути този гаден отломък ще навлезе в земната атмосфера! На по-малко от шест хиляди мили от сегашната ни позиция! Знаете ли какво означава това?!

— Че тогава ще мога да ѝ направя съвсем прецизни наблюдения! — Смайт беше извън себе си от яд. — Такова нещо може да се види само веднъж на седемдесет милиона години! Веднъж на седемдесет милиона години — проумява ли това войнишкият ви мозък, Дракс?!

— Но лъчението, сър! — прозвуча гласът на професор Дейвид Макензи по бордната радиостанция. Астрофизикът летеше заедно с лейтенант Дженифър Йенсен. Беше заместник-ръководител на астрономическия отдел при американските ВВС. Смайт беше негов шеф. — Измерванията ми показват високи стойности. От каквото и да е съставено ядрото, излъчва като рентгенова тръба!

— Що за държание е това, Макензи? — избухна Смайт. — Вие учен ли сте или не сте? Тук имаме уникален шанс!

— Бъдете разумен! — изрева Мат по микрофона. — Толкова много ли ви се иска да умрете?

— Моля, сър... — Отново беше гласът на Макензи. — Сега излъчването е толкова силно, че вече нямаме радиовръзка с базата! —

Опитваше се да го придума с добро.

Смайт обаче не се впечатляваше от нищо.

Джейкъб Смайт изсумтя:

— Аз поемам риска! Ако...

— Но не и аз! — прекъсна го троснато Мат. — Връщаме се.

— Ще ви изправа пред военен съд, Дракс! — разбесня се Смайт от мястото на втория пилот.

— Направете го — ако намерите такъв...

Машините обърнаха надясно и полетяха в издължен, сто и осемдесет градусов вираж. Поеха курс към Берлин, Германия.

— Вижте това! — В слушалките на Мат прогърмя дрезгавият бас на Ървин Честър. Мат погледна нагоре. Бледооранжевото сияние на главата на кометата се беше превърнало в аленочервено. „Кристъфър-Фloyd“ тъкмо навлизаше в земната атмосфера.

За няколко секунди в слушалките на Мат се възцари тишина. Нажеженият червен купол, който „Кристъфър-Фloyd“ тласкаше пред себе си, се разду в гигантско кълбо. Глухото шумолене прерасна в оглушителен грохот. Ярка оранжевочервена светлина заля небето от хоризонт до хоризонт.

Мат се бореше за глътка въздух, сърцето му думкаше като барабан срещу гръдната кост и ребрата, сякаш отчаяно търсеше някакъв изход.

— О, Боже... — в слушалките се чуваше стенанието на Дженифър Йенсен. — О, милостиви Боже...

— Защо, по дяволите?! — промълви сподавено лейтенант Ханк Уйлямс.

А Ървин Честър започна да се моли:

— Отче наш, който си на небето, да се свети твоето име...

Гласовете отслабнаха. Непоносимо прашене започна да мъчи тъпанчетата на Мат.

Върху щурвала ръцете му трепереха. „Командирът се страхува“ — мина му през ума. Ала не беше само страхът. Командният лост играеше, цялата машина вибрираше. Изведнъж корпусът прокътна като ясен камбанен звън.

— Ах, само да изживея това! — Гласът на Смайт мина във фалцет. — Дано успея да изживея това...!

Кометата изсвистя в атмосферата като сгромолясащо се слънце. Все още високо над ятото самолети, тя падаше срещу Земята като необятно червено огнено кълбо, чието ядро пламтеше в бяло.

Заслепен, Мат отвърна поглед. „Това не е истина! — изпищя някакъв глас в главата му. — Това е филм, опиянение от ЛСД, трескаво бълнуване...!“

Но тогава видя, че озарената в оранжево облачна покривка под него се разтвори. Облаците се разбягаха във всички небесни посоки, като че бяха изметени от невидима ръка. Централна Европа се простираше под него — Алпите, Рейн, Шварцвалд, швейцарските езера — всичко потопено в някакво призрачно оранжево. И сякаш над тази част от света се гласеше да падне нощ, над лицето на Земята се спусна гигантска тъмна сянка.

— Да се махаме оттук! — изрева Мат.

— Бих искал да зная къде ще удари! — чу се колебливият глас на Смайт.

— Вектор нула осем три! — Мат реагираше като автомат. Дайте пълна тяга плюс форсаж! Ако ни засмуче, свършено е...!

В слушалките му гласовете на останалите се превърнаха в шепот.

— ... и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме...

Невидимият юмрук на кометата се стовари върху самолетното ято. Мат видя пред себе си кобалтовосиният корпус на един от самолетите да лети в свредел. Още в следващата секунда и неговият беше притиснат надолу от гигантски сили и изместен от курса му.

Тътенът на машината, хистеричният крясък на Смайт, прашенето в слушалките и ревът на кометата — всичко това заплашваше да пръсне тъпанчетата на Мат. Той пусна командния лост и се опита да смъкне интегралния шлем от главата си.

„Кристърфър-Флойд“ пресече височината на полета на ятото и под остър ъгъл се понесе срещу Земята. Нажежената ѝ до червено маса тласкаше пред себе си огромен балон от сгъстен въздух. Краят на кометата се разпадаше на милиони малки звезди и теглеше след себе си грамаден чер орляк от каменни късове.

Огненият стълб изглеждаше сякаш се върти около оста си. Мат го видя отгоре, отдолу и после — върху потъмняващата Земя. Но не кометата, а неговият самолет се въртеше около надлъжната си ос.

Пръстите на Мат се плъзгаха по уредите, улавяха ключове, натискаха бутони. Непрекъснато изпускаше командния лост. Искаше да крещи, но от гърлото му не излезе никакъв вик.

Сякаш ги наблюдаваше от въртяща се центрофуга — около него се завъртяха небето, Земята и кометата. Между тях се мярнаха проблясващ в синьо друг самолет, внезапно потопеният в зеленина сърп на Средиземно море, аленеещите върхове на Алпите, виолетовите течения на реките...

„Кристъфър-Флойд“ изчезна зад източния хоризонт и за момент оранжевата сянка изчезна от повърхността на Земята. За секунди планините, реките и равнините се показаха в първоначалния си цвят. Само небето не искаше да се проясни.

Тогава хоризонтът експлодира.

Смайт крещеше като побеснял, отсечено и пронизително. Гръдният кош на Мат изглеждаше като че ли ще се пръсне и сякаш светкавици пронизваха черепа му.

Нещо ставаше.

Предната част на самолета сякаш изведнъж стана двойна. На юг грееха два зелени сърпа до две подобни на ботуш части от сушата. Всичките контролни лампи сякаш станаха двойни. Мат виждаше дори собствените си ръце двойни.

А от източния хоризонт на запад, на север и на юг се носеха с бясна скорост две подобни на пръстен стени от огън и прах.

Мат стисна клепачи, отново ги отвори — и вече не откри никакви контури на ландшафта под себе си, само прах и огън.

Мрак като оловно покривало обгърна мозъка му. Видя още как към небето се устремиха димните стълбове на две гигантски гъби. Отбеляза също, че писъците на Смайт са секнали, забеляза и мигането на червените светлини на командното табло.

Тогава тъмна нощ засмука съзнанието му в нищото...

— Аруула — прошепна някакъв глас в мрака. — Балоор иска да те види. Иди при него! — Беше ниският, ръмжащ глас на вожда. Аруула не можеше да види огромната му фигура. Както не виждаше и всички останали. Но подуши острия, кисел дъх на кожата му. Зорбан стоеше в предната редица на ордата. Някъде встрани от нея.

Ръце се опираха по раменете, по гърба ѝ. Полуизтласкана от другите, тя се освободи от скупчените на кълбо човешки тела.

Уютната топлина на другите остана зад нея, студът я грабна. Загъна кожената дреха около тялото си. Запързала се на колене по лед и камъни. Придвижваше се в мрака, опипвайки с дясната си ръка замръзналата стена. До входа на ниската пещера.

Някой дишаше. Задъхано и бързо. Говорещият с боговете. Беше възбуден. Както винаги, когато правеше заклинания на духовете. Или говореше с някой от боговете.

Аруула чуваше скърцането на кожените му дрехи. Изведнъж през малка дупка в пещерата проникна фин лъч светлина. Очерта се лишеното от косми лице на Балоор. Беше бяло като снега, с който той и главатарят затвориха тясната цепнатина пред пещерата. Очите му излъчваха червен блясък. Набраздената с хиляди бръчки кожа се опъваше по острите челюсти и скули и под големите очни кухини. Дълги, жълтеникави зъби стърчаха от почти лишената от бърни уста.

— Искам да се послушаш — просъска той. Тесният му череп беше покрит с кафява кожа. Завързана с тънък ремък около челото му, тя се спускаше като ресни върху кокалестите му рамене.

Горната част на тялото му също беше облечена в кожи, в нещо подобно на пончо. И краката му бяха обути в кожи. В прибавка на това — тесни ботуши, които стигаха доста над коленете му и бяха завързани с кожени ремъци. Сред народа, към който принадлежеше ордата на Зорбан, всички говорещи с боговете бяха облечени в кожи. Народът на Аруула не познаваше този материал.

— Слушай се — повтори заповедта си Балоор. После опря разперените си пръсти на снежната стена — и ръцете му бяха отчасти увити в кожи — и отново притисна лицето си към тесния наблюдателен отвор.

Лъчът светлина угасна. Пълният мрак се възвърна. В задната част на пещерата хленчеше дете. Две или три други му пригласяха. Майките си шушукаха. Един от воините изръмжа. Децата млъкнаха.

Аруула се наведе, пъкна глава между коленете си и се заослушва.

Беше единствената в ордата на Зорбан, която можеше да подслушва. Вероятно затова беше все още жива. И защото добре си служеше с меч и лък.

Зорбан имаше нужда от всеки, който умело боравеше с меч и лък. И му трябваше подслушвач. Доколкото Аруула знаеше, в никоя друга орда на странстващите народи нямаше подслушвач. Мнозина от нейния народ имаха тази дарба. Но спомените на Аруула за това бяха повече от бледи.

Затвори очи и притисна ръце към ушите си. Сърцето ѝ биеше бавно и спокойно. Извиваше нежно насам-натам горната част на тялото си. Почувства шепота на много други духове в пещерата. Ордата на Зорбан.

Долови страх, гняв и глад.

После — някакво трескаво лomotене. Съвсем близо до нея. Балоор. Светкавици заскачаха по ретината на очите ѝ. Аруула видя картини: мечове и стрели се забиваха в космати тела, отваряха се пукнатини в леда и косматите тела падаха в тях. Картините ускориха дишането и пулса на Аруула.

Сърцето на Балоор беше онова, което долавяше. Той призоваваше боговете, заклеваше Оргуудоо, демона на мрачната бездна, а проклинаше тараците. Винаги, когато Аруула подслушваше Говорещия с боговете, я обземаше този хлад, това тягостно напрежение.

Откъсна мислите си от него и ги насочи извън пещерата.

И ето го! Чувството като че ли много малки стрели се забиваха под кожата на главата ѝ. Омраза, жажда за кръв и месо, агресивност и унищожителен бяс. Тараците! Бяха съвсем близо!

Аруула потръпна от отвращение.

— Тук са — прошепна тя.

Балоор се обърна уплашено. Затвореният със сняг вход на пещерата отново изплува в дрезгава светлина. Говорещият с боговете я наблюдаваше с присвитите си очи.

— Сигурна ли си?

Аруула кимна безмълвно.

Балоор се просна на пода до нея. Със задъхване мълвеше молитвите си:

— Вудан, ела! Вудан, бъди като стена между нас и тях! Вудан, бъди ледена пукнатина, която ще ги погълне. Вудан, Вудан...

Аруула се поотдалечи от мъжа. Не понасяше близостта му. Отбягваше го още, когато като дете дойде в ордата на Зорбан и

Говорещият с боговете все още беше млад човек.

Тя отново скри глава между коленете си. Имаше още нещо. Не в пещерата. Не и сред тараците в близост до пещерата. Беше много, много далеч. Но бързо се приближаваше. Аруула го почувства дълбоко в корема си. Сякаш някаква птица пърха във вътрешностите ѝ. Чувстваше го и в главата си. Тихо бръмчене, което бавно се усилваше.

Нещо ужасно ставаше навън. Нещо се приближаваше към пещерата. Нещо, което тя чувстваше като чуждо и което никога досега не бе подслушвала.

Учудена, Аруула се изправи. „Нещо, което никога не бе подслушвала?“ Покрай молещия се Говорещ с боговете тя се плъзна на колене към наблюдателния отвор в снежната стена. Притисна лице към снега и се взря напрегнато навън. От другата страна на пукнатината в ледника се издигаше стръмен, покрит със сняг връх. Мъгла се вдигаше от широката повече от дължината на пет копия пукнатина в ледника и пълзеше нагоре по планинския склон. Стръмни ледени формирания се издигаха като бодли от снега. Мъглата бавно ги обгръщаше.

Нима заклинанието на Балоор вече действаше? Ако мъглата се сгъсти, тараците нямаше да открият скривалището им.

Аруула все още не можеше да различи никакви тараци. Но и нищо, което напомняше за някакво друго същество. Никаква следа или приближаващ се шум. Дали не се беше заблудила?

Затвори очи и отново се послуша. Бръмченето се беше усилило. Слаба болка трепна под черепната обвивка на Аруула. Отвори уплашено очи.

От мъглата на отсрещния снежен склон се отдели черна сянка. Косата по врата на Аруула настръхна.

Тарак! Мощното космато тяло крачеше с олюляване по снега. Дългата опашка шибаше наоколо му. Сивочерната козина в областта на гърдите и главата му беше настръхнала. Сигурен знак, че ги е надушил.

Сенките се спускаха една подир друга надолу по заснежения склон. Аруула нададе сподавен стон.

Главатарят на тараците стигна до пукнатината в ледника под убежището им. Беше отдалечен на повече от хвърлей копие, но Аруула виждаше хищните зъби в дългата му муцуна. Той се изправи в цял ръст. Дори и вождът Зорбан не беше висок колкото средноголям тарак.

Главатарят на тараците протегна муцуна. Аруула виждаше как потрепват дори дългите косми по подобния на кожена топчица връх на муцуната. Големите му голи уши се изправиха и заослушваха, въртейки се на всички страни.

Дали беше чул нейното стенание? Или пък заклинателните възгласи на Балоор? Тараците имаха невероятно фин слух.

Може би фреккойшерите се бяха обезпокоици, защото долавяха близостта на свирепите зверове. Ордата на Зорбан беше подслонила товарните си животни в горните пещери на стръмния планински склон и беше затворила входовете със сняг.

Сега главатарят на тараците се обърна и с жест повика другарите си.

— Откриха ни — прошепна Аруула. Зад нея в пещерата се понесе шепот.

Предводителят на тараците се отпусна на дългите си крайници и се заклатушка нагоре по склона. После отново се обърна надолу. Светкавично се засили. Снегът около него се разлетя. С три-четири скока се втурна стремително към пукнатината в ледника и я прескочи.

Косматото тяло пропадна дълбоко в пресния сняг, когато се блъсна в отсамния край на пукнатината. Аруула го чуваше как пръхти и съска, докато рови и се измъква от снега.

Някаква ръка я хвана за рамото и я отстрани от наблюдателния отвор. Зорбан. Вождът внимателно огледа навън.

— Магията ти не подейства, Балоор! — промърмори той. Проклетите тараци са тук...

— Естествено, че магията ми е подействала. — Балоор изблъска Зорбан от наблюдателния отвор и сам погледна навън. Остро изсъска. — Оргуудоо не идва в местата, където земята е покрита със скали и сняг. А Вудан иска в негова чест да се спасим със собствени сили. Ще ни надари със силата на летящия дракон...

Балоор отдръпна от наблюдателния отвор покритата си с кожи глава. Светлина попадна върху масивното тяло на вожда. Цялото му тяло беше загърнато в черна кожа. Буен чер перчем се подаваше изпод кожената му качулка. И тлъстото му лице беше обрасло от край до край с косми. Големите ококорени очи хвърляха зеленикав отблясък.

Вождът се опря на меча си и впери втренчен поглед към мрака в задната част на пещерата.

— Трябва да се борим за живота си...

Никой не продума, но Аруула усети четирийсеткратния писък на паниката.

И същевременно я опари остра болка от черепа надолу по цялото тяло. Изстена и отпусна горната част на тялото върху бедрата си. Ръцете ѝ се заровиха в косите ѝ.

Но болката премина така бързо, както се бе и появила. А навън имаше нещо по-различно. Чуждото Нещо — дали се приближава?

— Какво още се ослушваш? — изръмжа Зорбан. — Вземи меча си.

— Това е нещо... — прошепна Аруула. — Нещо чуждо... причини ми болка.

Балоор и Зорбан размениха недоверчиви погледи.

Някаква сянка се появи до Аруула.

— Мечът ти, Аруула — беше гласът на Радаан. — Ще се бия до тебе. — Радаан беше най-големият син на вожда.

Аруула опипа студения метал на меча си.

— Децата, кърмачките и бременните да се скрият по възможност по-навътре в пещерата — заповяда Зорбан. — Цурпа остава при вас.

— Разбрано, Зорбан — отговори нисък, неясен глас откъм тъмнината. Цурпа, най-старата майка на ордата. Тя беше майката на Радаан и главната съпруга на Зорбан.

— Ще съборя снежната стена. Болните и слабите да минат най-отпред — изръмжа Зорбан. — С копия и секири. После бойците с мечове. Тогава юношите с лъкове и стрели.

Шумът от тътрещи се крака се усили. Ордата се подреждаше в боен ред. Немошните ранени и болни членове на ордата петима мъже и две жени — застанаха зад вожда.

Зорбан коленичи пред снежния насип, който затваряше пещерата, и още веднъж огледа внимателно навън.

— Четири тарака вече са прескочили пукнатината. На склона виждам още тринайсет. — Обърна се към ордата си. — Бийте се за оцеляването на нашия род!

Върна се две крачки назад в пещерата, засили се и се хвърли срещу снежната стена, която се разпиля на милиони трепкащи бели частици.

Нахлу светлина, а с нея и животинският рев от гърлата на повече от десетината тараци...

---

[1] Около 21 000 м. — Бел. прев. ↑

[2] Орел, англ. — Бел. прев. ↑

[3] Прието (амер.) — Термин от радиосъобщенията. — Бел. прев.

↑

Не можеше да е бил в безсъзнание повече от две-три секунди. Поне Матю Дракс така си мислеше. Защото когато отново отвори очи, машината му все още се въртеше около надлъжната си ос. Ослепителна белота жилна ретината на очите му като безброй игли. Автоматичният регулатор на звука, изглежда, не функционираше.

— Какво е това? — чу кресливия глас на Смайт. Мат направи усилие да отвори очи: стоманеносиво небе, матово слънце, снежни върхове и склонове на ледници се въртяха около пилотската кабина.

— Падаме, Дракс! — крещеше Смайт. — Направете нещо, за Бога, направете нещо...!

Замаян, Мат погледна с полуотворени очи командното табло. Все още виждаше два висотомера, два радарни дисплея и два махметъра. Индикаторът за скоростта показваше 0,65 Мах, а светлинната лента на висотомера тъкмо се смъкна под позицията две хиляди фута.

И двете неща бяха напълно невъзможни — само преди секунди самолетът летеше десет пъти по-бързо и повече от трийсет пъти по-високо. Но колкото и пъти Мат да присвиваше очи, за да провери отново и отново показанията на уредите всичко си оставаше така: скорост 0,65 Мах и междуременно височина само хиляда и осемстотин фута!

— Губим височина! — Отново гласът на Смайт. — Направете нещо, Дракс! — Изведнъж, изглежда, професорът се беше уплашил за животеца си.

Мат дръпна щурвала към себе си. Пръстите му се плъзнаха по инструментите. Включи системата за неутрализиране на люлеенето и тази за стабилизиране на полета. Погледът му се задържа върху главния дисплей. Ръцете му обслужваха инструментите почти слепешката.

Накрая успя да извади самолета от свредел. Машината се стабилизира. Сега сивото, мъгляво небе си остана там, където му е мястото — горе. А снежният пейзаж се носеше срещу тях.

Но все още стремително губеха височина. Хиляда и двеста фута, предупреждаваше висотомерът.

— Аз слизам! — промърмори Смайт. Мат почти не го разбра. Опитваше се да даде пълна тяга на двигателите, но те не реагираха.

Изведнъж — плющене. Леден вятър забърса лицето на Матю и за секунди секна дъхът му. Смайт беше изхвърлил подвижния капак на

пилотската кабина. Зад него въздухът свистеше. Командирът приведе глава. Спасителната ракетна система изхвърли от самолета седалката на астрофизика.

Мат се обърна и видя зад себе си купола на парашута на Смайт. Дъхът по ъгълчетата на устата и ноздрите му замръзна. Без да размисля дълго, напипа също пусковия лост на катапултируемата седалка, дръпна го.

Нищо не се случи. Ракетата, чиято сила трябваше да изхвърли седалката му от самолета, не се запали.

Паника смрази кръвта на Мат.

— По дяволите! — изрази с мърморене отчаянието си. Проклета гадория! — Като че ли през носа и устата леденият вятър достигаше чак мозъка му. Притисна щурвала между коленете си и хвана командния лост с двете си ръце. По дяволите, живееше му се!

Само част от мозъка му регистрираше враждебната формация на ландшафта. Снежни великани, стръмни ледникови маси и дълбоко спускащи се ледени пропасти пробягваха под него.

Не му остана време да се запита защо това му изглеждаше толкова непознато. Всяка мозъчна клетка, всеки нервен възел, всяка фибра от тялото му се концентрираха само върху едно нещо — от падането да премине към аварийно кацане.

Светецата лента на висотомера се смъкваше неудържимо. Странни стръмни ледени грамади връхлитаха срещу самолета, между тях — обширни снежни полета. Мат се опитваше да насочи самолета към някое от тях.

Откъсна поглед от безмилостно приближаващия се ландшафт. Очите му се съсредоточиха върху приборите. При скорост 0,42 Мах и височина деветдесет фута Мат спусна задкрилките и освободи спирачния парашут.

Убийственият тласък почти го лиши от съзнание. Сякаш някаква титанична ръка го притисна напред в коланите.

Самолетът се смъкна надолу. Завъртя се в свредел. Заби се в снежното поле и заора в него. Бял облак се изви около Мат. Сняг нахлу в очите, носа и устата му. Задъхваше се и кашляше.

Лявото крило метеше с пращане по протежение на една ледена скала. После се чу удар на метал. По самолета премина нов тласък. Контурите на едно от крилата се завихриха със свистене в снежния

облак. Мат усети, че самолетът се завъртя около вертикалната си ос. Нещо здраво го удари в гърдите и главата.

Когато машината се наведе с хидрометеорологичната тръбичка напред над снежната площадка и се заби в една ледена цепнатина, командир Матю Дракс вече не беше в съзнание...

Със силен рев ордата се втурна навън от пещерата. Облечени в кожи фигури, повечето с черни, сплъстени коси и мъже, жени и деца — двайсет и осем души от племето на вожда Зорбан.

За момент изглеждаше, че четиримата тараци на отсамната страна на пукнатината в ледника се вкамениха. Но само за миг. Тогава острата като тел козина по гърбовете и черепите им настръхна. Отпуснаха се на предните си лапи. С фучене и крясъци се заизкачваха на големи скокове по лекото нагорнище. Срещу човешката орда.

Аруула тичаше надолу по склона след Радаан и някакъв друг воин.

Между тях и нападащите тараци се намираше авангардът от седмината копиеносци. Те се изпречиха безстрашно на пътя на зверовете.

Трима от тях бяха направо прегазени и стъпкани в снега. Другите успяха да задържат двама тараци. Сивочерните зверове ги шибах с опашките си и улавяха върховете на копията им с дългите си, мършави нокти.

Ордата нападна двамата тараци, които бяха прегазили веригата на авангарда. Балоор и Зорбан забиха мечовете си в корема на първия. Кръв и черва се изсипаха в снега. Ордата нададе радостни викове.

— Прииждат! — изрева вождът. — Стреляйте по пукнатината в ледника!

Из въздуха се разнесе остро свистене. Град от стрели прелетя над полесражението и се стовари с плющене върху тараците долу при пукнатината в ледника. Една от косматите муцуни се търкулна с квичене в снега. Другите просто отръскаха стрелите от козината си. Пет-шест други тараци заподскачаха из снега нагоре по склона.

Главатарят им, който изведнъж се озова сам на предната линия, обкръжен от десетина бойци с мечове, съскаше и ревеше. Извиваше опашката си в кръг, отбиваше с крайниците си свистящите към него

остриета и се опитваше да улови мечовете с голи лапи. Голи лапи с дълги закривени пръсти и твърди като желязо нокти.

Аруула, Радаан и трима други воители побързаха да се притекат на помощ на четирима притиснати бойци от авангарда. Тялото на една жена се гърчеше конвулсивно в снега. Опашката на един тарак се беше увила около врата ѝ.

Стар еднорък воин лежеше с разкъсани гърди в почервенелия сняг. Вторият от двамата задържани тараци тъкмо прегриваше гърлото на друг боец. Кръвта му пръскаше като фонтан сивочерната козина на звяра.

Докато Радаан и тримата воители се нахвърлиха върху побеснелия тарак, Аруула ги заобиколи в широка дъга. Задушавашата се жена едва-едва помръдваше. Лицето и изплезеният ѝ език бяха станали виолетови. Пръстите ѝ стискаха увитата около врата ѝ гола опашка на тарака.

Аруула вдигна меча над главата си и с един удар преряза опашката. Звярът изкрещя пронизително, подскочи, обърна се във въздуха и направи в снега крачка към нея. Отвори разкривена паст, показва дългите си остри зъби и простря лапи, за да се нахвърли върху Аруула.

Но изведнъж тялото му се вдърви, вратът му се изпъна и той се сгромоляса. Аруула видя острието на Радаановия меч да стърчи от гърдите на звяра.

Синът на вожда стоеше зад тарака.

— Дължиш ми нещо!

Аруула не повярва на очите си, но дори и пред лицето на смъртта младата луда глава успя да се ухили. В следващия миг ухилването му отново изчезна. Беше вперил поглед покрай Аруула и кожата около очите му преbledня.

— Внимавай! — изрева той.

Аруула се хвърли на земята и същевременно задържа острието на меча си вертикално нагоре. Сивочерно, четинесто тяло се блъсна в нея и я притисна дълбоко в снега.

Тежестта на тарака изкара въздуха от дробовете на Аруула. Тя се мъчеше да си поеме дъх. Звярът над нея трепна няколко пъти и замря. Аруула усещаше как по ръцете ѝ се стича топла, лепкава течност. Все още здраво стискаше меча. Таракът се беше нанизал на острието.

Аруула с пѣхтене се измѣкна изпод безжизненото тяло. Изтегли меча си от корема на тарака и отрѣска снега от кожената дреха и дългата си коса.

Човешки викове и прѣхтене на тараци изпълни склона между пукнатината в ледника и пещерата. На Аруула ѝ се стори, че зад затрупаните със сняг входове на пещерите по стрѣмния склон чува металното писукане и плясѣка на крилата на фреккойшерите. Чувствителните ездитни животни чуваха шума от битката и изпаднаха в паника.

Аруула се огледа. С един поглед разбра, че ордата на Зорбан е загубена: повече от петнайсет тарака със загърнати в кожи фигури се въргалиха из снега насам, шибалиха около себе си с опашки и юмруци или се нахвърляха на притиснатите на малки групички бойци.

Горе при пещерата децата запречваха входа ѝ с малките си телца и изстрелваха последните си стрели в сивочерните зверове, които бяха се добрали с бой на няколко крачки от пещерата.

Балоор стоеше върху покрита с лед издатина на една скала, простираше ръце към небето, мяталаше отчаяните си молитви към Вудан и заклевалаше Оргуудоо, своя демон.

Под него вождът се биеше сам с един тарак, който беше с една глава по-висок от него. Мечът му беше забит в снега и не можеше да го достигне, а огромното чудовище го душеше с веригата на собствения му амулет.

Амулетът — светинята на Зорбан! Аруула грабна меча си с яростен вик и през снега се затича към вожда и звяра.

Амулетът беше онова, което даваше на Зорбан мъдрост и сила да води умело ордата си през всички опасности. Ако таракът отнемеше амулета му, ако убиеше вожда, тогава никой от ордата нямаше шанс да оцелее. Никой от тях нямаше да види легендарната Южна земя. Включително и Аруула.

Тя изкрещя и размаха меча над главата си. Звярът погледна към нея. Същевременно стегна веригата на амулета още по-плътнo около шията на Зорбан. Облеци зѣби. Язвително ухилване изкриви гримасата на косматото лице на звяра.

Вождът хъркаше в агония. Големите му очи изскочиха още повече от орбитите си, а лицето му беше придобило цвета на развалена

риба. Таракът така разтърси черепа на Зорбан, че той се блъсна върху заледената скална стена.

С яростен рев Аруула понечи да се нахвърли върху чудовището. Това накара опашката му да опише кръг и да я стовари върху краката на Аруула. Върхът ѝ се уви около коленете ѝ и я събори в снега. Таракът изфуча тържествуващо.

От легнало положение Аруула се засили и нанесе удар. Острието улучи твърдото бедро на звяра. Таракът силно изквича. Инстинктивно присви опашката си и така придърпа Аруула към себе си. Жената хвана меч си като копие и го заби в черната козина на хълбока. Таракът пусна Зорбан и се хвърли настрана в снега.

Изведнъж въздухът се изпълни с тихо бръмчене. То бързо се усили и се превърна в ураганен вой. Сякаш буря преминаваше над ледените грамади.

Сякаш говореха боговете!

Шумът от битката замря. Всички погледнаха към мрачното небе, хора и тараци. Дори и ранените. Никой не се помръдваше, никой не издаваше нито звук. Не се чуваха и възбудените фреккойшери в затворените пещери.

Воят все повече и повече се превръщаше в кънтящ рев. Звучеше като тътенът на високите вълни, които Аруула бе преживяла преди много години в Западната земя.

Черна сянка се спусна изведнъж над планинския склон пред пещерата. И някаква странна птица се промъкна през насечения от пропасти планински връх. Летеше много високо. Много по-високо от онова, което можеше да достигне стрела. И оставяше след себе си огнена опашка.

Не движеше крилата си, нямаше нито пера, нито летателни ципи — беше съвсем вдървена и въпреки това летеше. Тялото ѝ беше стройно. Веднага напомни на Аруула за големите риби, с които се хранеха хората от островите, където бе прекарала детството си.

Гърмящият рев на синята птица беше толкова силен, че причиняваше болка. Аруула и повечето хора затиснаха с ръце ушите си.

Тараците започнаха да писукат и да крещят. Някои се завъргаляха в снега надолу по склона. Други ги последваха с

олюляване или на големи скокове. Ушите им бяха далеч почувствителни от човешките.

Сред зверовете настъпи паника. С крясъци избягаха надолу към пукнатината в ледника. Един след друг я прескачаха и в главоломно бягство се понесоха през снежното поле към отсрещния склон.

И раненият от Аруула тарак със скимтене запълзя като тюлен надолу по склона. Аруула въобще не я беше грижа за него. Омагьосан и уплашен същевременно, погледът ѝ беше прикован в синята птица, която се спускаше срещу ледената планина. Изведнъж зад нея се изду бяло кълбо. Тогава изчезна зад гребена на ледника.

Аруула се огледа. Всички тараци бяха избягали. Останаха само четири трупа. Тя видя и неколцина членове на ордата да лежат в напоения с кръв сняг.

— Вудан! — промърмори внезапно Балоор. — Вудан чу молитвата ми! Това беше неговият пратеник! — От замръзналата скална стена скочи в снега. — Вудан ни спаси.

Сред ордата настъпи оживление. Мъжете и жените започнаха да приказват един през друг.

— Благословен да бъде Вудан! Слава на Вудан!

Последваха примера на Балоор, паднаха на колене, хвърлиха се с прострени ръце в снега и въздадоха слава на най-висшия от боговете си. После почти час се занимаваха с погребването на своите мъртви в снега. Бяха загубили петима мъже, три жени и едно невръстно момче. Сториха го мълчаливо под мрънкането на Говорещия с боговете. Балоор се помоли и извърши заклинания над духовете на убитите.

Аруула забеляза, че почти всички непрекъснато поглеждат крадешком към небето. Всеки мъж от ордата, всяка жена, всяко дете, изглежда, мислеха само за едно — за птицата на боговете с гръмовния глас и огнената опашка. И Аруула непрекъснато я виждаше с духовните си очи.

Когато наченаха да одират мъртвите тараци и да ги разфасоват, имаше една-единствена тема за разговор — синята огнена птица. Авторитетът на Балоор убеди всеки отделен член на ордата. Вечерта дори вечно мърморещият вожд не се съмняваше, че огнената птица е някой безсмъртен от небесното войнство на Вудан.

Аруула и няколко други жени зариха в снега месото от тараците, за да замръзне. Струпаха отпадъците на няколко купчини.

Неколцина воители се покатериха по стръмната стена и събориха снежните прегради пред пещерите с ездитните животни. Изведоха до входовете един след друг осемте фрекойшера на ордата.

Аруула погледна нагоре към стената. Виждаха се късите космати пипала на животните. От входовете на пещерите протягаха грациозните си, почти яйцевидни глави, покрити с гъста, тъмнозелена козина — чак до устния им апарат и до големите, тъмни, фацетни очи.

Възбудено поглеждаха във всички посоки, накрая откриха долу на склона месните отпадъци пред пещерите и скочиха от стръмната стена. Крилата им се разпериха с пукот. Изсвистяха надолу и се приземиха на шестте си крака около Аруула и жените.

Женските фрекойшери бяха по-едри от мъжките. Затова пък върху устния апарат на мъжките израстваха червеникави бодли.

Фрекойшерите прибраха ветрилообразните си задни крила под късите, тъмнозелени предни крила. Седнаха на скакателните си и се подпряха на средните си крака. С тънките нокти на предните си крака пъхаха месните отпадъци между дъвкателния си устен апарат.

След настъпването на тъмнината всички членове на ордата се скупчиха в пещерата за спане.

— Вудан ни придружаваше няколко луни — обяви Говорещият с боговете. — Не ви ли го казах? Вудан закриляше бягството ни от тараците! Откакто потеглихме от земята отвъд голямата река!

Замълча, за да даде възможност думите му да въздействат.

— Когато преминахме голямата река, бяхме петдесет и трима — продължи накрая той. — Десетима мъже и жени воители умряха по време на дългия преход през ледената планина и в борбата срещу тараците и студа. А днес загубихме още седмина от хората ни.

Отново пауза. Аруула почувства в мрака на пещерата вълна от болка и мъка.

— Сега сме само трийсет и шест души. — Балоор говореше тихо. — Но най-важното е, че ордата на Зорбан оцеля! Гласът му се извиси. — Благодарение помощта на Вудан! Той сам ни доведе дотук! Днес той попречи ордата ти да бъде унищожена, Зорбан! И той ще ни придружава и в обетованата Южна земя!

— Благословен да бъде Вудан! — чу се откъм тъмнината възгласът на множеството. — Слава и благословение на всемогъщия Вудан и на неговото божествено войнство!

— Защо стои далеч от нас? — Дрезгав женски глас поиска думата. Цурпа, най-старата от жените и майка на Радаан. Защо не се установи да живее при нас?

— Не бихме могли да понесем вида му — отвърна Говорещият с боговете. — Бъдете щастливи, че ви удостои да го видите как минава покрай нас.

Настъпи благоговейна тишина.

Аруула се заслушваше в мрака. Чувстваше страхопочитание и ужас. Никой досега не бе чувал някой бог да се яви на човек.

— Изглеждаше като че ли божествената птица искаше да кацне — каза Аруула.

— Може би иска лично да ни придружава — предположи Зорбан. — Мисля, за да е сред нас и следователно — да го виждаме.

— И да можем да разговаряме с него — подкрепи го ревностно Радаан.

— Глупаци! — не одобри мнението им Балоор. — Не знаете какво приказвате!

— Може би имаш право — извика старата Цурпа. — Но ако Вудан е изпратил някой от своите богове безопасно да ни съпровожда до Южната земя, тогава навярно богът е възприел образ, който можем да понесем.

— Кой ли от боговете ще е това? — Гласът на Радаан трепереше от благоговение.

— Не знам. — Балоор мълча известно време. — Може би Зигваан. Говорят, че яздел върху голяма птица, когато посещавал Земята. Да, Зигваан ще е.

— Може би Цурпа има право — каза Зорбан. — Ако Зигваан е с нас, проклетите тараци няма да дръзнат повече да ни нападат.

— Опасно е, Зорбан, много е опасно. — Гласът на Говорещия с боговете премина в заклинателна тоналност. — Никога човек не се е осмелявал да се изправи пред някой бог.

— Ние ще го сторим — реши вождът. — Утре ще се отправим на път и ще търсим бога и огнената му птица.

На следващата сутрин Зорбан сформира отряд от шестима мъже и жени воители и ги изпрати в стръмните ледени зъбери да търсят бога. Водеше ги Балоор. Аруула и Радаан също участваха.

Фойерверк от съновидения прониза гънките на мозъка на Матю Дракс.

Зави със своя „Форд Мустанг“ към улицата, в която живееха родителите му. Когато слезе от колата, видя бащиния си дом потънал под огромна снежна планина.

После седеше в аудиторията на Уестпойнт. Пред големите прозорци на военната академия вилнееше снежна виелица. Той спореше с доцента по абстрактни проблеми. Дали Антарктида се намира в Алпите и дали Бог би допуснал загиването на света. Изведнъж снежната виелица промени цвета си, стана оранжева и накрая — яркочервена.

И едно блестящо огнено кълбо се приближаваше с бясна скорост. Мат отвори уста, за да изкрещи, но от гърлото му не излезе никакъв звук...

Задушаваше го панически страх. Отвори очи и се помъчи да си поеме дъх. Направи го жадно, като човек, който умира за глътка въздух. Беше тъмно като в рог. Усещаше сняг по брадата, челото и носа си.

Мат се опита да се обърне, но навсякъде имаше мокър, хванал кора сняг. До него, над него, плътно пред лицето му. Не знаеше дали сънува или снегът е истински.

Понечи да изправи глава, та поне лицето му да не е в снега. Всяко движение му причиняваше болка. И главата му все се накланяше напред, в снега.

Мат започна да проумява, че самолетът му не се намира в хоризонтално положение, а е наклонен напред, виси под остър ъгъл върху някакъв хребет, в някаква урва или някъде другаде.

Успя да измъкне ръцете си от снега пред таблото с измервателните уреди. Искеше да се опре на седалката, за да се изправи и измъкне от снега.

Остра болка прониза гръдния му кош. Гадеше му се. Сякаш кошмарите му бяха привързани с ластик към него, та отново изгуби съзнание.

Беше нощ. Мат видя двама души на терасата на къщата си в Ривърсайд. Бившата му жена и Джейкъб Смайт. Целуваха се и Мат гледаше двойката с учудване. Излезе от къщата и наблюдаваше как

бившата му съпруга свали ластика от русата плитка на професора и разроши дългата му грива.

Смайт чу стъпките на Мат и отблъсна Лиз от себе си. Погледна Мат. По тясното му лице се изписа подигравателно ухилване. Неестествено големите му и силно изпъкнали очи святкаха като на луд.

Посочи небето. Мат погледна нагоре — алено огнено кълбо се носеше с бясна скорост по нощното небе. Направо към неговия дом. Оставяше след себе си светеща опашка.

— Не е ли прекрасна? — извика Смайт.

И внезапно Мат се озова в хангара на военновъздушната база в Берлин — Кьопеник. Джейкъб Смайт и той тъкмо се бяха качили в стратосферния самолет. Мат знаеше, че има задача да се сблъска с „Кристъфър-Флойд“, за да взриви кометата. Сърцето му биеше така лудо, та си помисли, че ще изскочи от гърдите му.

Отляво и отдясно видя Ханк Уйлямс, русокосата Дженифър Йенсен, астрофизика Дейв Макензи и тъмнокожия Ървин Честър да слизат от машините си. Един до друг се отправиха към вратите на хангара. Носеха шлемовете си под мишница. Вратата се отвори със стържещ звук. Безброй хора стояха на летателното поле пред хангара. Всички бяха вперили поглед в небето.

Мат позна родителите си, бившата си жена, най-добрия си приятел Бърт Касиди и много други хора, които му бяха близки. Между хората пред хангара откри дори учителя си по религия от началното училище.

Другарите му пилоти и двамата учени също застанаха при хората и като тях погледнаха към небето, което беше озарено от червеникавооранжева светлина. Светенето се усили. Мат отново беше обзет от паника. В съня си искаше да включи моторите на самолета. Но ръцете му сякаш се бяха сраснали с командния лост.

И ето го чудовищното огнено кълбо. На небето пред хангара се появи „Кристъфър-Флойд“. Оранжевият купол, който тя тласкаше пред себе си, разпръсна облаците. Мат чу зад себе си просташкия смях на д-р Смайт.

Кометата се спускаше стремително към хората. Тогава летателното поле експлодира и огнен пламък като мощен валяк нахлу в хангара...

Матю Дракс се събуди с вик.

Беше светло. Не напълно, но дотолкова, че да може да вижда по нещо. Горещият му дъх беше разтопил дупка в снега пред лицето му. Над дупката, на височината на челото му снегът беше обагрен в тъмночервено.

Мат усещаше болки в черепа. Всяко вдишване предизвикваше боджежи в гръдния му кош. Зъзнеше страшно. Коленете му трепереха, зъбите му тракаха.

И беше жаден. Устата и езикът му бяха пресъхнали. Чувстваше гърлото си така, сякаш в него беше заседнал кактус. Мат притисна устни в снега и отхапа от него. Лакомо изяде леденостудената влага.

Цялата пилотска кабина беше пълна със сняг. Мат измъкна ръцете си и започна да го разчиства от себе си. Всяко движение му причиняваше непоносими болки в гръдния кош.

Щом като от болката в стомаха му се завиеше свят, правеше почивка. Само да не изпадне отново в безсъзнание! Неминуемо щеше да замръзне.

Мат смогна да изчисти снега от пилотската кабина дотолкова, че да има добра видимост наоколо. Непрекъснато му причерняваше пред очите. Дишаше дълбоко, за да предотврати изпадането си в безсъзнание.

Виждаше всичко като през мътно було: ледената пукнатина под себе си, в която се беше забила хидрометеорологичната тръба на самолета, насреща — снежното плато пред покритата с лед скална стена, а над и до себе си — причудливите скални формации. Като покрити с лед кости стърчаха от стръмния склон, над който самолетът на Мат се беше плъзнал до ледената пукнатина.

Ужасяващият ландшафт напомняше на Мат за филмови снимки от Антарктида. Но неговото ято летеше над Северна Европа, а не над Южния полюс! Та нали бе видял Средиземно море и Италия, когато ударната вълна на кометата помете самолета му от небето.

При мисълта за кометата се усили поредният му световъртеж. А с него и съновиденията. Дишането се учести, пулсът му се ускори. „О, Боже — простена той. — О, Боже, тази проклета комета...“

Мат притвори очи и отново ги отвори. Под черепа му всичко се въртеше: Опита се да се отърси от виенето на свят и от мисълта за кометата. Искаше да застави себе си да намери логично обяснение на феномена на този призрачен ландшафт.

Но бързо се отказа. Просто нямаше сили да продължава да си блъска главата.

„Трябва нещо да ядеш — помисли си той. — Организмът ти има нужда от калории, за да се стабилизира.“

Бавно се обърна. Съвсем бавно, та болките да бъдат по възможност най-слаби. Всеки по-нататъшен пристъп на болка би могъл да го доведе до загуба на съзнание.

Протегна дясната си ръка назад между гърба си и облегалката. Там в катапултиращата се седалка беше поставена една част от спасителния пакет. Основната част се намираше в контейнер в самата седалка. Трябваше да се добере до сухите блокчета шоколад. Със сняг би могъл да ги сдъвква и преглъща.

„Трябва да направя всичко, за да издържа — помисли си той. — Да издържиш, докато те открият.“

В спасителния пакет имаше и пеленгаторен предавател.

„Ами ако вече няма кой да те открие...?“

Мат се опита да не обърща внимание на циничния глас в главата си. Най-сетне пръстите му напипаха пакета със сухата храна. Измъкна го откъм гърба си. Изнемощял, затвори очи и се насили да диша спокойно и дълбоко. Гадеше му се. Отвори очи, за да не изпадне в несвяст.

Две сенки се движеха над снежното плато пред отсрещната ледена стена. Мат първоначално помисли, че това е зрителна измама. Наблюдаваше ги спокойно и чакаше да се разпаднат, както се бяха появили.

Но не се разпадаха. Приближаваха се. Мат различи сивочерни кожи, дълги голи опашки, изправени уши и дълги муцуни.

„Кошмар — промърмори той. — Пак някакъв кошмар, нищо повече.“ Опита се да се събуди. Като дете баща му бе му обяснил как се прави това: по време на съня задържаш дишането си и отваряш очи. Много широко.

Нищо не помогна. Двете космати фигури продължаваха да се придвижват по снежното плато. Бяха отдалечени на по-малко от двеста метра.

Мат видя, че вървят изправени. Че от време на време се спират и сочат към него. Изглеждаха като гигантски изродени плъхове.

„Вие ти се свят — помисли си той. — Имаш температура...“

Когато накрая чу скърцането на снега под краката на плъхоподобните фигури, беше твърде сигурен, че не сънува и че не е изпаднал в трескаво бълнуване.

Студена пот се стичаше по лицето му. Дишаше лудешки задъхано. Със странна разсъдливост Мат прецени, че пулсът му се е повишил на сто и двайсет удара в минута. Зъбите му тракаха толкова силно, че вероятно се чуваше чак до двете фигури.

Ръката му опипа рамката на пилотската седалка. Трябваше да отвори контейнера със спасителния пакет. Там имаше автоматичен пистолет с двайсет патрона и два резервни пълнителя.

Отново през гръдния му кош премина режеща болка. Мат се опитваше да диша бързо с изплезен език, за да я овладее.

Въртележката в мозъка му се задвижи все по-бързо и по-бързо. Двете черни фигури се мерзелееха пред очите му. Сякаш се разпадаха.

„Значи все пак е било сън“, помисли си Мат. Усецаше, че съпротивителните му сили угасват. Заля го безпаметство и някакъв черен висок прилив, който нахълта в него...

Крачеха в индианска нишка през снежни полета, обледенени планински гребени и стръмни склонове.

Нямаха фреккойшер със себе си. Ездитните животни излъчваха силна миризма. Тараците можеха да ги усетят от голямо разстояние. А те обичаха месото на фреккойшерите повече от всичко друго. Зорбан искаше на всяка цена да избегне нападение на тараците над неговия разузнавателен отряд. Заради онези зверове вече бяха загубили седем животни. Твърде много. Всяко едно от тях беше незаменимо при транспортирането на оръжията, хранителните припаси и материала за палатките. И при пренасянето на бременните жени и малките деца.

Затова пък за търсенето на бога Зорбан им беше предоставил снегоходки. Бяха изплетени от зелено дърво и бяха прикрепени под подметките на ботушите им. Така човек не затъваше в снега. Бяха научили този трик от чужда орда, която живееше по северните склонове на снежната планина.

Балоор вървеше начело на отряда търсачи. Носеше на рамо бойната си секира с дълга дръжка. Следваха го синът на вожда и Аруула. Двата бяха завързали на гърба си кожените ножници на мечовете си. Двама от воините зад Аруула бяха въоръжени с лъкове, третият — с копие и приспособление за мятането му.

Всички бяха загърнати в космати кожи. Всички освен Балоор, който както винаги, носеше кафявата си, изтъркана кожена дреха.

Мъглявото петно на слънцето беше в зенита си, когато стигнаха до високо плато. Оттук можеха да наблюдават на юг безброй тесни долини и някои склонове и разклонения на ледници. Никъде не се виждаше синята огнена птица.

— Ще претърсим страничните склонове на платото — разпореди се Балоор. Изпрати Аруула и Радаан на запад и взе със себе си един от стрелците с лък за към източния склон. На останалите двама бойци каза да се изкачат още по-нагоре. — Може би ще откриете Зигваан отгоре — каза той.

Разделиха се. Аруула крачеше след Радаан в западна посока.

— Ти си храбър воин, Аруула — каза по едно време Радаан. И при това красива. — Говореше, без да се обръща към нея.

Аруула не отговори. Отдавна очакваше Радаан да я поиска за жена. Жадните му погледи, подмятанията и непрекъснатият му стремеж да е в нейна близост и дори да остава насаме с нея. Нямаше

човек в ордата, който да не го е забелязал. Другите жени вече си шушукаха.

Аруула изведнъж се запита дали Балоор нарочно не беше изпратил нея и Радаан сами. Може би той и вождът отдавна бяха решили тайно тя да стане една от майките на Радаановите деца. Може би се надяваха, че ще роди поне едно дете, което може да подслушва.

— Баща ми разказва, че повечето жени от твоя народ били красиви — каза Радаан. — И разправя още, че били храбри ловци и воини.

— Вярно е — каза Аруула лаконично. Не обичаше да говори за родината си. Копнежът, който редовно се появяваше в такива случаи, беше болезнен.

Радаан беше малко по-млад от самата нея. Естествено, че той не си спомняше. Когато бащата на Зорбан и голямата му орда се появиха на морето и я взеха със себе си, Радаан тъкмо се беше научил да ходи.

Самата Аруула си спомняше само смътно годините на ранното си детство. Но че на островите нямаше вождове, а кралици — и то по една на всеки остров, — това все още помнеше. Знаеше също, че островите, на които живееше нейният народ, бяха тринайсет. И че затова се наричаше „народът на тринайсетте острова“.

— Аз съм най-големият син на вожда — каза Радаан. — Скоро ще поведе ордата. — Изведнъж спря и се обърна. — Всеки ще те уважава, щом станеш майка на децата на вожда.

Измери я със зелените си очи. И Радаан имаше черни къдрици като баща си. Брадата му беше къса и мъхната. Още не беше преживял дори осемнайсет зими. По-малко от пет в сравнение с Аруула. Но владееше меч по-добре от мнозина по-възрастни воини. Никой от ордата не се съмняваше, че след Зорбан той ще е вождът.

— Ще си помисля — каза Аруула. За разлика от повечето жени в ордата тя се радваше на привилегията да има избор. Жените бойци с меч и жените ловци можеха да си избират мъжа, с когото искаха да се съвкупяват.

И всъщност защо пък да не е Радаан? Беше неизбежно. А той беше един от най-силните мъже в ордата. Тя все някога трябваше да реши. Синът на вожда — не би бил най-лошият избор.

Всъщност тя отдавна би трябвало да даде своя принос за запазването на ордата. Но мъжете я отбягваха. Или защото беше

чужденка, или защото Зорбан още отначало я беше предвидил за жена на най-големия си син. Аруула не знаеше.

— Не размисляй прекалено дълго. — Радаан се обърна и продължи да върви. Заплашителната нотка в гласа му не убягна на Аруула.

На западния край на равнината заоглеждаха надолу към едно леко наклонено поле. Прорязваше го широка следа. Толкова права, сякаш беше изтеглена с копие. В края на следата зееше голяма, кръгла падина.

Следата започваше от предната третина от снежното поле и се простираше до края му. От двете страни на браздата се беше образувал снежен насип.

— Там е кацнала птицата на боговете. — Аруула посочи надолу към снежното поле.

Радаан поклати глава в знак на съмнение.

— И защо тогава не я виждаме?

— Отскочила е от снежното поле — каза Аруула. — Някъде зад него седи и ни чака.

Очите на Радаан светнаха.

— Да се спуснем надолу и да видим. — Едва ли би очаквал да се изправи очи в очи пред бога.

Потърсиха място в стръмния склон, което води от платото надолу към снежното поле. Спуснаха се по подобна на комин цепнатина.

Следата беше толкова дълбока, че Аруула можеше да застане вътре, без да може да вижда повърхността на снежното поле. На дъното на следата се беше оголил гладък като огледало лед. По краищата се трупаеше възмръсен сняг.

С почуда крачеха през прохода от сняг и лед.

— Там! — Аруула посочи един син клин. Стърчеше от снега в края на следата. — Това е от птицата на боговете.

Радаан се покатери върху натрупания отстрани сняг. Хвана клина, но не успя да го помръдне. Заизравя го от снега и колкото по-надълбоко копаяше, толкова по-дълго и по-широко, изглежда, ставаше загадъчното нещо.

— Прилича на крилото на божествената птица! — извика му Аруула.

Радаан, който беше силен като мечка, стисна върха на крилото с двете си ръце и започна да го тегли насам-натам дотогава, докато накрая успя да го измъкне от снега и да го спусне в широката бразда. Отломката с трясък се стовари върху леда.

Аруула приклепна и го опипа. Беше малко по-дълго от самата нея и се заостряше в края си. Синьото нещо напомняше на Аруула за острието на бойна секира. Само че беше много по-голямо и твърде тънко.

Радаан скочи в браздата. Замислено зараглежда странния син предмет.

— Ако е част от божествената птица, тогава, изглежда, се е наранила — каза той накрая.

— Тогава може би и Зигваан е ранен...! — Самата мисъл за това уплаши Аруула.

Те се затичаха и стигнаха до другия край на снежното поле. Там широката снежна бразда просто свършваше. Пропълзяха по корем до пропастта и огледаха стръмния склон надолу. Беше насечен с безброй ледени пукнатини и пещери. От него стърчаха покрити с лед скални издатини и каменни игли.

На разстояние половин хвърлей копие под тях божествената птица беше забила клюна си в една тясна ледена пукнатина. Аруула видя някакво кълбо в предната част на птицата.

Хвърляше синкав отблясък, подобно на утринната омара в страните край северното море. Това можеше да е само главата на бога!

Тогава дъхът на Аруула секна.

На снега пред една ледена стена на по-малко от хвърлей копие от божествената птица откри двама тараци. С настръхнала козина се приближаваха към синята птица.

Аруула и Радаан се приведоха в снега.

— Кралят на тараците също е изпроводил пратеници да търсят бога — прошепна Радаан.

— Ако не ги нападнем, ще измъкнат Зигваан от птицата му и ще го заведат в лагера си. — Аруула протегна ръка и извади мечка си от кожената ножница. — Трябва да ги убием, преди това да се е случило!

Току-що изрече тези думи, стъпи в една ледена бразда и се плъзна надолу по склона. Радаан извади мечка си и я последва...

Беше най-невероятният и най-ужасният от всичките му кошмари. И нямаше край.

Първоначално Матю видя само една неясна сянка. Тя се спусна по склона отдясно до самолета. Тогава из мъглата на съновидението се очертаха контурите на човек. Младо момче, цялото загърнато в тъмнокафяви кожи. Държеше дълго метално острие над главата си — меч, почти толкова голям, колкото самото него. Кожените му ботуши стигаха до над коленете. Момчето нададе дрезгав вик, гневен и агресивен.

Тогава изтича изпод самолета на Мат с насочен напред като копие меч. Плъхоподобните фигури се изправиха и погледнаха към него.

Мат видя като през матово стъкло, че страшните животни — или каквото и да бяха — се приготвиха за скок.

Тогава внезапно се чу гневен вик отляво. Друг, облечен в кожи човек се появи на снежното поле. По-малък и по-строен от момчето вдясно, но също така въоръжен с дълъг меч. И също така решен да се изправи срещу гигантските плъхове.

Те се поколебаха за момент. После се разделиха. Един от зверовете направи скок надясно. Вторият се хвърли срещу по-дребния варварин.

Мат притвори очи и се опита да прогони ужасния сън. Но когато отново отвори клепачи, варварите и плъхоподобните зверове все още се биеха долу на снежното поле.

Изведнъж видя тялото на младото момче да се извива във въздуха. Стовари се в снега на стръмния склон недалеч от пилотската кабина.

Секунди по-късно се чу удар на метал — мечът иззвънтя в задната част на самолетния корпус. Младият мъж със стон се залови за леда. Мат видя, че устата и носът на момчето кървяха. Единият му крак беше изпънат в неестествена поза.

Звярът долу на снежното поле с фучене се спусна на предните си крака, погледна към другаря си и другия варварин и светкавично се засили.

Странна мисъл се промъкна в трескавия мозък на Матю Дракс — че воините с мечове навярно са се появили така внезапно заради самия

него. За да го спасят. Не знаеше дали мисълта му е рожба на съня, или на действителността.

Отвори очи и вторачи поглед към мястото на битката.

Двата гигантски плъха стояха с разрошена козина и изпънати нокти пред облечената в кожи фигура. Тя стискаше с две ръце дългия меч, нанасяше удари и заблуждаващи движения към зверовете, за да ги държи в шах.

Приведени и с големи крачки, плъховете се приближаваха от двете ѝ страни. Опашките им застрашително плющяха в снега. Бели облаци покриваха дебелите им, възлести бедра.

Зверовете съскаха и ревяха, човекът с меча крещеше със силен глас и снегът скърцаше под подметките на трите живи същества толкова силно като че ли шумовете бяха също толкова истински като катастрофиралия самолет на Мат и болящия го череп. Кое то не можеше да бъде.

Внезапно опашката на единия от зверовете изплющя към краката на боеца с меча. Той подскочи, за да избегне удара, и за няколко секунди се помъчи да запази равновесие. Очевидно това беше и очаквал вторият гигантски плъх. Нападна с рев.

Боецът реагира с бързината на мисълта. Приведе се и заби меча си в гърдите на звяра. Той се олюля назад, снегът под задните му крака почервеня.

Но вторият звяр заби светкавично ноктите си в гърба на варварина. Той падна, превъртя се — и плъхът задържа в ноктите си само кожената наметка.

Почти гол и със застрашително вдигнат меч, боецът стоеше сред снежното поле.

Беше жена!

Гарвановочерна, сплъстена като рогозка коса се спускаше до кръста ѝ. Носеше кожена препаска. Намазаната със сини и зелени ивици кожа на жената почти наподобяваше течно злато и при всяко движение пълните ѝ гърди се полюляваха нагоре-надолу.

Въртележката в главата на Мат спря, сякаш беше внезапно изключена. Гледаше втренчено надолу в снежното поле, не можеше да повярва на онова, което виждаше. И все пак го виждаше.

Жената, която въртеше със свистене окървавения меч. Поразения гигантски плъх — как залита в снега. Втория звяр, който веднага

премина в нападение...

Силна воля за оцеляване обзе Мат. Поиска най-после да се измъкне от проклетия самолет. Искаше да се освободи от болките. И не желаше жената да бъде убита от звяра. Сънят му трябваше да има добър край. Жената трябваше да живее!

Жената боец светкавично се спусна след ранения гигантски плъх. Заби острието на меча в гърдите му и същевременно се приведе, за да избегне ударите на предните лапи на втория противник.

Но не успя да извади навреме меча от тялото на убития звяра. Опашката на нападателя я събори в снега и плъхът се метна върху нея.

Мат изстена, когато тъмното було на безсъзнанието отново започна да покрива мозъка му. Не! Сега не биваше да изпада в несвят! Но... не беше ли вече в безсъзнание?! Как иначе би могъл да сънува тези неща?

Изведнъж чу някакво жужене във въздуха. Тънка сянка изсвистя над него и когато погледна надолу към полесражението, видя дървен прът да вибрира в гърба на гигантския плъх.

Копие!

Наблюдаваше като през мъгла недействителната сцена. Чу над себе си гръмливи гласове. Гласове, които крещяха някакви думи на непознат език. Видя още, че жената се измъкна от снега и запълзя към кожената си дреха. Тогава съзнанието му отново потъна в някаква мрачна бездна.

Малко след това сънуваше, че някой издърпва шлема му. Мат отвори очи. Лицето на жената боец с меча беше надвесено плътно над него. Гледаше го с кафявите си очи. На лицето ѝ беше изписана смесица от страхопочитание и ужас.

Матю вдигна ръка и опипа косата на жената. На пипане изглеждаше мокра и четинеста. Опипа лицето ѝ с надеждата, че съновидението ще изчезне.

То не изчезна. Кожата по лицето на жената боец беше горещо и потно. Тя трепна, когато я докосна. Миришеше на сняг и кръв.

Не е било сън! Мат не можеше да си спомни някога да е сънувал такива миризми. Някога на сън да е докосвал кожа. Не — не сънуваше. Но всичко у него се противеше на тази напълно умопобъркана истина...

В зрителното поле на Мат попаднаха двама облечени в космати кожи хора отдясно до самолета. Хванаха голото младо момче и го изтеглиха надолу по склона. То стенеше и хъркаше.

— Зигваан? — Беше дрезгавият глас на жената боец. Сочеше към него. — Зигваан?

Мат се бореше с черната мъгла в главата си. Студена и звънтяща, тя отново се плъзна по гънките на мозъка му. Жената сочеше към себе си.

— Аруула — каза тя. Потупа с юмрук гръдната си кост. Аруула... Мат разбра. Жената боец му се представяше.

— Зигваан? — Отново посочи към него.

Той поклати уморено глава.

— Мат Дракс — промърмори той.

Тя смръщи чело.

Малко след това усети три или четири чифта ръце да посягат към него. По тялото му като вълна премина болка, когато го сваляха от самолета. После всичко изчезна...

Трябваше да поемат по друг път. Не само заради това, че се оказа невъзможно да изтеглят бога от стръмния склон в снежното поле. Също и заради тараците.

Двата убити звяра сигурно не са били единствените, които кралят им е изпратил да търсят огнената птица. Балоор дори се опасяваше, че тараците биха могли да проследят дирите им от лагера до мястото, където беше паднала божествената птица.

— Не е Зигваан — каза Аруула. Рамо до рамо с Балоор, теглеше по снега нагоре по склона крилото на огнената птица. Бяха привързали към него изпадналия в безсъзнание бог. От опашките на тараците бяха пригласили тегличичи. Трети воин вървеше зад крилото и го тласкаше.

Други двама влачеха по снега ранения син на вожда. Бяха одрали единия тарак и бяха завили Радаан в кожата.

— Не е Зигваан ли? — Клепачите на зачервените очи на Балоор се присвиха в тесни цепки. По набразденото му от стотици бръчки лице се появи дебнещо изражение. — Откъде знаеш това? — изсъска той.

— Каза ми името си — каза Аруула. — Казва се Маддракс.

— Той е говорил с тебе? — учуди се Балоор.

— Да. Преди да се присъединиш към нас. — Аруула познаваше властолюбивия Балоор достатъчно отдавна, за да знае какво ставаше с него. Яд го беше, че Аруула е разговаряла с бога, а той, Говорещият с боговете, го беше заварил единствено в безсъзнание.

— Чувал ли си за някакъв бог с име Маддракс? — поинтересува се Аруула. — Какво се разказва за него?

— Маддракс... — промърмори Балоор. Хвана опашката на тарака, с която теглеше крилото, и я постави на другото си рамо. — Маддракс... — Обърна се и разгледа неподвижното тяло върху синьото крило.

Беше зашил отворената рана на челото на бога и беше я покрил с паста от стрити листа. Балоор беше учуден, че един бог може да възприеме такъв съвършен човешки образ, че дори да му тече кръв и да губи съзнание. Още не беше сигурен как трябва да погледне на всичко това. Трябваше да си помисли.

С кожени ремъци беше направил бандаж на гръдния кош на бога. Най-малко три ребра бяха счупени.

— Никога не съм чувал за бог на име Маддракс — изграчи той. — Но това няма никакво значение. Войнството на Вудан е голямо. Не можем да знаем всичките негови богове по име.

Ходиха до смрачаване. Аруула откри една пещера. Намираще се в стръмен сипей, отчасти покрит със сняг. Балоор направи компетентното си заключение.

— Удобна е за отбрана — кимна в знак на съгласие. Балоор се огледа пред пещерата. Не убягнаха от погледа му черните силуети горе на планинския гребен и долу между каменните блокове. Още по пътя насам беше забелязал тараците, които ги преследваха.

Но Говорещият с боговете знаеше, че не биха ги нападнали. Не и докато един бог придружаваше малкия отряд. Дори и в момента този бог да не създаваше впечатление, че може да защитава дори собствения си живот.

Стояха на смени на пост.

През нощта Радаан се върна в съзнание. Балоор беше шинирал със стрели счупения му крак. Радаан стенеше. И гореше от треска.

Аруула и воините трябваше да внесат сняг в пещерата и Балоор застави сина на вожда да яде от него.

— Загубил е много кръв — каза той угрижено. — Ако не яде сняг, ще умре.

Също и бог Маддракс стенеше в съня си. Мънкаше откъслечни думи от някакъв непознат език. Аруула бършеше потта от челото му и по указание на Балоор му даваше да пие билкови екстракти.

Следващият ден беше извънредно напрегнат. Трябваше да спускат ранените с въжета по стръмните склонове и да преодоляват големи разлики във височините. Аруула си мечтаеше да бяха взели със себе си поне един фреккойшер.

Напредваха мъчително бавно. Навъсеното небе видимо потъмня, когато стигнаха до една падина. Беше рано привечер.

Балоор вдигна ръка и пусна пльшата опашка. Походът спря. Говорещият с боговете умислено се огледа. Долината беше почти без сняг. Между скалните грамади имаше ниски храсти. Дори отделни безлистни дървета. В по-високия стеснен край на долината шумеше водопад.

— Стигнали сме твърде далеч на юг. — Балоор почеса черепа си под кожената качулка. — И много надолу. За да стигнем при Зорбан и другите, ще трябва да преодолеем големи изкачвания. А ранените имат нужда от спокойствие. — Погледна тъмното небе. — Освен това ще завали сняг.

Изпрати двама воина да доведат Зорбан и ордата в долината. Даде им шлема и ръкавиците, които бяха намерили при Маддракс в огнената птица.

— Задръжете това при себе си. Ще ви осигури закрилата на бога. Двамата воина се отправиха на път.

Аруула, Балоор и третият боец събраха съчки и клони и ги натрупаха. Балоор извади кремък от кожената си кесия. Скоро огънят пламна и успяха да изпекат замръзналото месо от тараците, което взеха със себе си от мястото на битката.

На следващия ден Балоор започна да нарежда камъни около изпадналия в безсъзнание Маддракс. Направи колиба около него и запали вътре малък огън. Самият той нагласи постелята си пред нея.

От този момент нататък Говорещият с боговете не допускаше никого в близост до бога. Сам се грижеше за него. Аруула се грижеше за Радаан, който от ден на ден се чувстваше все по-добре.

През нощта след първия ден на небето се струпаха тъмни облаци. Но не валеше сняг, а дъжд. Малкият поток в средата на долината се превърна в буйна река. Аруула и воините се скриха под надвисналите скални стени. Балоор опъна навес от кожа на тарак и клони над колибата на бога.

Така изминаха три дни и нощи. На четвъртия ден сутринта — през нощта беше престанало да вали — Балоор излезе от колибата на бога. Погледна начумерено Аруула.

— Маддракс те вика. Трябва да отидеш при него.

Аруула влезе в каменната колиба. При входа коленичи ниско и се наведе до пода. Маддракс я повика с жест при себе си. Може би за стотен път Аруула се удивяваше на голобрадото лице и на късата му руса коса.

Той я улови за китката на ръката.

— Аруула... — Гласът му все още беше слаб. Но синьозелените му очи бяха още по-бистри, отколкото преди три дни.

Тя кимна и посочи гърдите си.

— Аруула.

Говореше й, но тя не разбираше какво й казва. Думите му не приличаха на никой от езиците, които тя знаеше, а гласът му звучеше, сякаш се опитва да говори с лист в устата. Накрая от напрежението очите му се затвориха. Аруула поостана още малко, преди да напусне колибата. Но отсега нататък идваше редовно да го вижда.

Изминаха още два дни, докато Зорбан и ордата стигнат до долината, фреккойшерите прехвърлиха планинската река с големи скокове. Не можеха да летят, защото към гърбовете им бяха привързани оръжия, пръти за палатки, кожи и денкове с провизии.

Ордата боязливо се приближи до колибата. На колене пропълзя Зорбан през входа на обиталището на Маддракс, за да му благодари и да му каже „Добре дошъл“.

Другите членове на ордата бяха паднали ничком на земята пред колибата.

— Слава на Вудан! Слава на Маддракс, неговия пратеник! — викаха те.

Аруула видя Балоор да стои настрана при пасящите по калния терен фреккойшери, със скръстени пред гърдите ръце, със смъкната

ниско над лицето кожена шапка. Говорещият с боговете наблюдаваше скептично суетнята около колибата на Маддракс...

Две факли обляха пещерата с мигаща светлина. Глинените ѝ стени бяха почти гладки, факлите бяха забити в земята отляво и отдясно на скален блок в средата на пещерата. Дълги бели пръти, от чиито горящи върхове капеха пламнали капки мазнина.

Скални жили се спускаха от купола към шест, високи колкото човешки бой отвора, през които от системата тунели можеше да се влезе в централната пещера. И в най-високата точка на пещерния купол зееше един от тези отвори. Няколко ледени висулки стърчаха от тавана на купола.

Тараците бяха гениални майстори, що се касаеше до работа в земята. Силно племе от сто-сто и петдесет членове беше в състояние за няколко седмици да прокара система от коридори до седемстотин километра в земята. Или в леда. В това число и голям брой по-големи или по-малки пещери.

От коридорите нахлуваше в купола стократно писукане, крясъци и пуфтене. От време на време се чуваше ужасяващият вой на изтезавано същество. После — стенания, стържене и шумолене. Съвсем отдалеч се долавяше някакъв проточен рев, който постоянно се повтаряше. Някъде в лабиринта от коридори викаше за помощ човешки глас.

В самата централна пещера беше тихо.

Тринайсет тарака се бяха събрали около скалния блок в средата на пещерата. Бяха клекнали на четирите си лапи около стената. Опашките им се увиваха около косматите им тела.

На скалния блок стоеше четиринайсетият тарак. По-едър от другите, с дълга козина, която не беше сивочерна, а с мръснобял блясък, подпираше се на нещо, подобно на дървен боздуган. Очите му не бяха лъскавочерни както у повечето тараци, а аленочервени.

Рраар, кралят на племето. По това време беше повелител на сто петдесет и осем мъжки и женски ловци. Около него бяха тринайсетте му предводители.

Когато прехвърлиха голямата река, за да преследват човешката орда на Зорбан, Рраар имаше под своя команда петнайсет предводители и почти сто и седемдесет ловци от двата пола. Но колкото и жалки да бяха тези хора — бяха умни. По-умни от повечето негови поданици. Досега се бяха измъквали не само от упоритото му

преследване, но бяха убили и десет от ловците му. Между тях и двама предводители. А сега имаха сред себе си и един бог.

Рраар изсъска някакво проклятие и скочи от скалния блок. Предводителите се свиха и още по-плътно се притиснаха към стените на пещерата. Рраар забърса с опашката си муцуната на един от тях, заби едната си задна лапа в слабините на втори и стовари боздугана в черепа на трети с такава сила, че той изпращя.

— Некадърници! — изкрещя той на гръмовития, съскав език на тараците. — Празноглава сбирщина! — Метна боздугана на рамо и със свистяща опашка заобиколи скалния блок. Сега бледият на цвят боздуган можеше ясно да се види — бедрена кост от бозайник или от голяма птица.

Всеки предводител, покрай когото Рраар минаваше, падаше настрана и смирено оголваше корема си.

Зорбан и този хитър шаман Балоор! Бяха толкова глупави да се барикадират в пещери. Ордата и вкусните ѝ фреккойшери щяха почти сигурно да се озоват в неговите складове за храни.

— Някакъв бог! — изфуча Рраар презрително. Неговите тараци му бяха описали с най-ярки бои как богът прелетял над мястото на битката с огнедишаща птица. Ревяла като изригващ вулкан и мятала наоколо си огън и мълнии.

И сега неговите ловци не искали повече да нападат ордата на Зорбан. Не и докато имала на своя страна бога!

Рраар вярваше само на половината от описанията. Но дори само тази половина да беше истина — нещо, което караше да треперят като взета в плячка човешка жена най-храбрите му и най-опасни приближени, — това би накарало да се вцепенят и най-могъщите врагове на тараците. Трябваше да подчини този бог под своята власт!

Рраар беше изпратил двацет двойки ловци да намерят всяващия страх бог и неговата огнена птица. Бяха се върнали с празни лапи. И което беше още по-лошо — с ужасяващата новина, че племето на Зорбан е приело бога.

Рраар изсвири силно от гняв. Скочи по надлъжната си ос така, че ушите и дългата му козина подскочиха, и зашиба с опашката си наоколо. Полека-лека се успокои. По едно време се качи на каменния си трон.

— Някой си, който можел да мята мълнии... — просъска той. — Някой, който гърми като вулкан... — Предводителите му се поокопитиха и наостриха уши. — Някой, който е в състояние да обърне в бягство двацет и пет от моите най-добри ловци... — Светлата козина на Рраар настръхна. Той се подпря на кокаления боздуган. — Точно такъв ни е необходим! — изсъска той. — Той ще напълни складовете ни с храни толкова бързо, че повече няма да има нужда да преследваме някаква жалка човешка орда из ледената планина!

Блъскаше боздугана си в каменния трон.

— И ще ни помогне да победим в борбата срещу елуусите! От червените си очи хвърляше искрометни погледи към своите предводители. — Кълна се като крал — изръмжа той, — искам да имам този бог!

Все още дишаше трудно. Все още го болеше черепът. И все още Матю Дракс възприемаше всичко около себе си като през мъгла. Но усещаше, че нещо се беше променило.

Вонящият човечец в скърцащите кожи и с набръчканото като на мумия лице влизаше съвсем рядко в колибата му. И ако дойдеше, промърморваше единствено няколко неразбираеми фрази, поглеждаше го с червените си очи и отново изчезваше. Преди това бдеше по цели ноци над постелята му и гореше някакви билки, чиято смрад още повече влошаваше трескавите сънища на Мат.

Но имаше и още нещо, което се беше променило. От няколко дни често чуваше бърбрежа на много гласове пред каменната колиба, в която го бяха положили. И понякога пропълзяваше някой на колене и поставяше нещо до него.

Нещо, което после жената Аруула раздробяваше и пъхаше в устата му. Някои неща бяха с вкус на месо и мазнина, други бяха горчиви и като брашно. Отначало Мат не виждаше нещата, с които Аруула го хранеше. Вземаше ги за сушено месо и корени.

Мъжът, който идваше най-често при него, беше невероятно едър и дебел. Носеше черна кожа, която най-често надяваше подобно на качулка върху едрата си къдрава глава и вонеше още по-зле от

облечения в гладки кожи тип. Държеше се необикновено работно. Като че ли в лицето на Мат виждаше по-старши офицер.

В един от моментите, когато беше с ясно съзнание, Мат разбра, че тлъстият Голиат се нарича Зорбан. И че навярно е шефът на бандата. Но все още не беше разбрал каква беше тази банда, която очевидно живееше сред Алпите, откъснато от останалия свят.

През първите дни преживя малко часове без треска. Най-често сутрин след изпълнените с ужасяващи кошмари нощи. Тогава лежеше буден часове наред и размишляваше над стотици въпроси. Въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Например: Къде се бяха дянали екипажите на другите два самолета? Какво е станало с тях? С Йенсен, Уйлямс и Честър, с Макензи и Смайт?

Питаше се също къде е отишла горещата вълна, която трябваше да последва сблъсъка с кометата. И къде е прашният облак, който всъщност сега трябваше до такава степен да е затъмнил атмосферата, че да не може да се различи денят от нощта.

Но най-често се питаше къде, за Бога, може да се е приземил, що за странни типове бяха онези, които го спасиха. Това бяха образи, които според Мат повече подхождаха на последния ледников период, отколкото на двама и първия век. Хора, които съвсем не създаваха впечатление, че едва преди няколко дни светът им е трайно разрушен от някаква комета.

И си блъскаше главата дали гигантските плъхове, които беше видял от претърпял авария реактивен самолет, са плод на халюцинация или бяха истински.

Дни и нощи наред тази предизвикваща шемет въртележка се въртеше в болящия го череп.

Понякога, щом отвореше очи, виждаше лицето на Аруула. Красиво, съразмерно лице. Кафявите ѝ очи излъчваха спокойствие. Усмивката на устата ѝ прогонваше за кратко време всичките мъчителни въпроси.

И когато ръката ѝ сменяше билковия компрес на челото му и после нежно погалваше косата му или му даваше горчивите капки и след това за секунди задържаше ръце върху бузите му, всеки път по крайниците му се разливаше чувство на облекчение. И чувството, че пак всичко щеше да се оправи.

Само да не се кланяше непрекъснато пред него...

Наричаше го „Маддракс“. Така го наричаха всички, които идваха при него в колибата и му се покланяха. Като че ли не можеха съвсем правилно да произнасят името му.

В часовете, когато температурата му толкова бързо се покачваше, че коленете на Мат се тресяха и зъбите му тракаха, го нападаха образи от миналите дни и седмици. Тогава отново виждаше себе си в канцеларията на коменданта на ятото в новата военновъздушна база в Берлин — Кьопеник. Тогава чуваше майорът да казва: „Последният ни шанс са балистичните ракети. След два часа ще ударят «Кристъфър-Фloyd». Излетете с малко ято нагоре и наблюдавайте ефекта. Ще ви придружават професорите Смайт и Макензи.“

Виждаше себе си и другите петима да влизат в хангара с шлемове под мишница. Всички изглеждаха сериозни и бледи. Дори черното лице на Ървин Честър през този ден беше придобило цвят на мляко с кафе.

Професор д-р Джейкъб Смайт беше единственият, който въобще говореше.

— Горے главите, деца! — извика той в настроение. — Ще разбием проклетото нещо. Ако ли пък не успеем, винаги ще си припомним, че черен гологан не се затрива...

Такива и подобни поговорки. Астрофизикът притежаваше способност за вживяване колкото пневматичен чук. Матю никога нямаше да забрави дебелашкия му смях. Костеливото му лице се явяваше като призрак в трескавите сънища на Мат също толкова упорито, колкото и нажеженият юмрук на „Кристъфър-Фloyd“.

За пръв път беше видял лицето с малкия, чип нос и големите ококорени очи по телевизията. Три седмици след откриването на кометата Джейкъб Смайт приковаваше погледите на телевизионните нации с компютърна анимация, която показваше какви последици може да има сблъсъкът с голям унищожител: ударна вълна, цунами, затъмнение на атмосферата, ледников период, милиарди убити и така нататък, и така нататък. В случай че Земята още веднага не се пръснеше на парчета...

Не беше минала и половин година оттогава. Още от този момент Мат инстинктивно отхвърли този човек.

Смайт набързо се издигна до главен съветник на американския президент по въпросите на „Кристъфър-Флойд“. Накрая почти ежедневно го гледаха по телевизията.

В трескавите си сънища Мат преживя още веднъж първата си лична среща с професора. Стана месец преди общата им мисия. Генералът на американските ВВС в Европа го беше извикал на брифинг в Брюксел в главната квартира на НАТО.

Присъстваха висши натовски офицери и неколцина външни министри от ЕС. Посредством сателитна връзка се включиха американският министър на отбраната и президентът. На челната стена на залата, беше надвиснал символът на заплашителната катастрофа — стилизирано земно кълбо, разделено от огнен клин със застрашителен скален отломък на върха си.

Към този момент вече бяха изчислили, че „Кристъфър-Флойд“ ще падне в Централна Азия. Тъкмо се осъществяваше масовата евакуация на засегнатите страни. Беше настъпила гигантска бежанска вълна. Милиони и милиони хора се придвижваха на запад в километрични колони.

Конференцията в главната квартира на НАТО имаше за цел да обсъди военните опции. Пред събраното военно и политическо ръководство на Западния свят Смайт препоръча използването на направлявани от разстояние междуконтинентални ракети, които трябваше да се изстрелят от международната космическа станция. Не за да отклонят кометата от курса ѝ, какъвто съвет вече бяха дали някои холивудски филми. За тази цел трябваше да ударят „Кристъфър-Флойд“ по цялата ѝ широчина още отвъд Марс — едно неосъществимо предприятие. Единствената надежда беше в това, да се раздробят хората да се примирят с милиардите отломки, които, макар и да причинят огромни разрушения, все пак щяха да оставят някакъв шанс за оцеляване на човечеството.

Предложението беше единодушно прието. Но тогава Смайт настоя освен това — като безусловно правило — всички хора с академична степен и коефициент на интелигентност минимум сто и четирийсет да бъдат настанени в наличните противоатомни бункери. С компютри и носители на данни, на които да бъдат запазени актуалните знания на човечеството. И с провизии най-малко за осем години. Само така можела да се запази цивилизацията.

Вик на възмущение премина през редиците на участниците в конференцията. И президентът също категорично отхвърли това искане. Подобна селекция била несъвместима с хуманните принципи на демократичната система на държавно управление.

Мат никога не би могъл да забрави отговора на Смайт:

— Стигнали сме до такава точка, г-н президент, в която хуманността и демокрацията губят значение. Нашата ситуация е толкова екстремна, че става дума за оцеляването на човешкия вид въобще. И в случай на нужда това трябва да се наложи с диктаторски средства. — Точно това беше казал Смайт.

За секунди настъпи мъртва тишина в голямата конферендна зала на главната квартира на НАТО. Тогаваш президентът попита военния министър как приема това предложение.

— Подобна акция никога не би могла да се запази в тайна отговори министърът. — Голямото мнозинство от населението никога не би толерирало евакуирането на елита. Времето до сблъсък с „Кристъфър — Флойд“ би се превърнало във време на световна гражданска война. — С това предложението на Смайт беше отминато с мълчание.

Малко по-късно срещна отново професора в хангара на своята военновъздушна база в Берлин, където Мат беше на служба от създаването ѝ през 2006 г. Бе си пожелал Уилямс или Честър да командват ятото, та ръководителят на астрономическата дивизия на ВВС да седне на мястото на навигатора зад някой от тях.

Но Ървин Честър беше капитан, а Дейв Уилямс — лейтенант. Мат имаше ранг на командир. И така д-р Джейкъб Смайт се качи в машината при него...

Понякога, щом Мат отвореше очи, все още в ушите му кълтеше гласът на Смайт: „Лудост! Божествена! Прекрасна!“

И аленият юмрук на кометата, и експлодиращият хоризонт трептяха пред ретината на очите му.

Мат беше загубил всякаква представа за времето. Не знаеше дали бяха минали дни или седмици от момента, когато за пръв път отново се събуди с бистра глава. Треската беше изчезнала.

— Аруула? — извика той. Кожената завеса пред входа на каменната колиба се отмести настрана. Жената влезе в помещението.

Поклони се пред постелята му. После коленичи до него и му подаде глинена чаша с вода.

Мат пи жадно. Подаде ѝ празната чаша.

— Искам да стана. — Тя го погледна въпросително. — Да стана — повтори той. Посочи кожената завеса. — Искам да изляза навън.

Аруула посочи входа.

— Да-ста-на — повтори бавно след него. — На-вън...

Почти никой в ордата не приказваше с нормален глас. Балоор чуваше приглушени гласове и виждаше отпращаните крадешком погледи към колибата на бога — сякаш Маддракс можеше да чуе всяка дума, която кажеха.

И Балоор често виждаше някой от мъжете или жените воители да минават покрай него със светнало лице и да се насочват към колибата. Като истинско съкровище държаха в дланите си корени, насекоми или червеи.

Някои слизаха дори до по-ниските райони, за да изравят изпод шумата семена и плодове от миналата година. Със съкровищата си в ръце допълзваха на колене до постелята на Маддракс и му принасяха жертвени дарове.

При Балоор идваха само ако трябваше да се лекува инфектирала рана. Ако искаха да им се извади развален зъб или ако имаха чревно разстройство. Никой вече не се обръщаше към него с молба за заклинания над духове или за молитви към Вудан или някой от неговите богове. Пък и защо ли да го правят? Та нали Вудан беше изпроводил при тях пратеник. Сега в лагера им имаше един истински бог.

Пареща буца се сви в стомаха на Говорещия с боговете. С всеки изминат ден ставаше все по-голяма. Намрази бога от ледовете.

— Знаеш ли къде Аруула прекарва времето си? — попита той един ден сина на вожда.

Подпирайки се с меч и копие, Радаан отново се учеше да ходи.

— Виждам я понякога пред колибата на бога — отговори младият воин.

— Пред колибата...? — Балоор изкриви кокалестото си, набръчкано лице в обидно подигравателно ухилване. Дългите му пожълтели зъби се показаха. — Най-вече се задържа във колибата му.

— Знам — призна Радаан начумерено. — Но това не е ли твое задължение? Та нали ти си Говорещият с боговете.

— Такава е волята на Маддракс...

Радаан само кимна. Но не разбра нищо.

— А на мен ми се струва, че Маддракс има сериозни основания да предпочете нея — допълни Балоор.

Радаан направи уплашена гримаса.

— Но нали е бог! Могат ли и боговете да...?

— Нищо от онова, което вълнува хората, не е чуждо на боговете... — С тези думи остави сина на вожда. Засега.

На следващия ден го попита мимоходом дали не се е замислял как така един бог може да бъде ранен и болен. Или защо един бог ще разчита на помощта на хора, за да се спаси от тараците.

— Не, Балоор — каза Радаан. — За това никога не съм помислял.

— Тогава го направи сега.

Балоор се обърна и остави след себе си един замислен Радаан.

Вечерта след това Балоор тръгна по течението на потока надолу по южния склон, който се спускаше към долината. Там беше открил стар, закърнял дъб. Под него искаше да се помоли на Вудан. Надяваше се да получи някакъв знак за истинската идентичност на неговия пратеник Маддракс.

Коленичи във влажните храсти и пъхна глава между коленете си. Прекара така от късния следобед до залез слънце, но Вудан мълчеше. Тогава чу някакво изшумоляване недалеч от себе си.

Балоор скочи и грабна копието, което беше захвърлил до себе си. Задебна из храстите.

Един тарак се промъкваше към него откъм каменистия терен! Но не с враждебно поведение, ами притиснат плътно към корема си.

Балоор рядко беше виждал тараци в тази поза на абсолютна покорност. Остана недоверчив.

— Какво искаш? — извика той, когато таракът беше отдалечен само на хвърлей камък. Мислено призова Оргуудоо, черния демон на бездната.

Таракът се изправи и му махна с лапа да отиде при него. Балоор внимателно се приближи до сивочерния звяр, който падна настрана и остави корема си незащитен. Нямаше съмнение идваше с добро намерение. Въпреки това Балоор вдигна копието.

— В името на Вудан, кажи какво искаш?

Звярът се приповдигна. Внимаваше при всяко свое движение да е обърнат към Говорещия с боговете с открит корем или гърло. После му махна с лапа да го последва и тръгна в южна посока. Балоор вървеше колебливо след него и се оглеждаше на всички страни.

През ниски храсти и единични разкривени дървета излязоха нагоре в покритите със сняг райони.

Половин час и повече Балоор се катери зад тарака. Единствено Луната хвърляше все още бледата си светлина върху планинския мир.

Ако са искали да го изядат, щели са да го нападнат двама или трима на усамотеното място, където се молеше. Не, тараците искаха от него нещо значимо. Собственият му инстинкт подсказваше това. А инстинктът на Балоор рядко го бе изоставял в беда. Въпреки това през целия път мърмореше заклинания, с които призоваваше на своя страна мрачния Оргуудоо.

Накрая стигнаха до напълно безлесна местност. Лед, снежни полета, покрити с лед скални формации — пейзаж, към който Балоор беше привикнал от месеци.

В подножието на един хребет зееше пещера в леда. Пред нея гореше факла. Балоор не се изненада. Знаеше, че има тараци, които владеят огъня.

Балоор примига на светлината. И забеляза и други тараци. Шест-седем се тълпяха пред пещерата. Всички му показваха гърбовете си.

— А сега? — извика Балоор. — Защо ме доведохте тук?

На входа на пещерата се появи фигура. Един впечатляващо едър тарак. На светлината на факлата очите му хвърляха червени отблясъци. Космите на бялата му козина бяха много дълги и той се подпираше на боздуган.

— Заповядах да те доведат — изграчи фигурата. Хищната ѝ паст се стараеше да артикулира разбираеми думи, но Балоор ги проумяваше с голяма мъка. — Имам да говоря с теб.

Балоор се приближи с още няколко крачки към пещерата. Толкова много, че от големия тарак го отделяше едно копие разстояние.

— Крал Рраар! — извика той учудено. — Никога не бях помислял, че ще застана лично пред теб.

— Аз, напротив. — Муцуната на краля на тараците се изкриви в ухилване. — Винаги съм бил уверен, че един ден ще поздравя като храна теб и тлъстия Зорбан. — Рраар нададе съскащ смях. — Но сега размислих.

— Задраскал си ни от менюто си ли? — С присвитите си очи Говорещият с боговете дебнеше белия тарак. Не бяха много онези, които можеха да се обяснят на човешки езици. Не бяха много и онези, които бяха достатъчно умни, за да организират и ръководят ловен поход.

Но ги имаше.

Рраар беш жив пример за това. Когато начело на едно племе стоеше истински крал, тарак с ума на Рраар, едва ли имаше нещо, което да го възпре в опустошителната му кръвожадност. В северното море имаше цели острови, владени от тараци.

— Трябва да признаеш, че почти ви бях спипал — изсъска Рраар. — Глупаво от ваша страна да се завирате в пещери. Ако този бог не беше дошъл...

Балоор се заслуша внимателно. Такава била работата, значи!

— Предлагам мир! — продължи Рраар. — Свободен изход за Южната земя. Какво ще кажеш?

Нееднаквите същества се гледаха недоверчиво. Космите по ушите на Рраар вибрираха. Опашката му лежеше почти неподвижно на снега. Само върхът ѝ потрепваше от време на време.

Облеченият в кожи мършав мъж сви устни.

— Веднага ще обявиш цената си, доколкото те разбирам.

Опашката на краля на тараците изведнъж нервно изплющя натам-насам. Постава боздугана на рамо и се приближи с две крачки. Говорещият с боговете не се отдръпна.

— Чуй добре, Балоор. — Рраар свали боздугана на леда и се подпря на него. Толкова близо наведе черепа си до Балоор, че можеше да види как вибрират фините косми на мустаците му. Това е цена, която можете да платите...

Навън беше влажно и студено. Дракс се подпираше с меча на Аруула и вдишваше въздуха дълбоко, докато дробовете му го заболят. Аруула миришеше на влажна земя и сняг.

Кожено ремъче придържаше превръзката от листа на челото му. Горната част на пилотския му костюм се развяваше около хълбоците му. Мат се шмугна в него и дръпна летателния си костюм над раменете си. Сбърчи нос — платът миришеше на стара пот.

Едно избеляло петно беше надвиснало на мъгливото небе над стръмните ледени върхове. Утринното слънце. Нещо в него безпокоеше Мат. Не можеше да каже какво. Може би, че слънцето изобщо се виждаше, вместо прогнозираният пращен облак, който сега трябваше да обгръща Земята?

И планинската формация — никога не беше виждал така прорязани от пропасти и толкова стръмно издигащи се ледени планини. Принуден беше да си спомни филмите за трансантарктическите планини, които беше гледал преди години. Този странен ландшафт много приличаше на тях.

„Къде, по дяволите, съм попаднал? — мислеше си Мат. Трябва да съм в Алпите, а може би пък не?“

Аруула го взе под ръка и го отведе няколко крачки настрана от каменната колиба. Той се огледа.

В тесния горен край на долината от скална стена се спускаше водопад. Над стената, отляво и отдясно на устремилата се вода, Мат видя странни ледени игли. Самата долина беше обградена от стръмни скални стени. Мъхове, оскъдна трева, няколко храста и малки, ниски дървета тук-там покриваха почти безснежния терен на долината. Надолу по потока долината леко се разширяваше. Мат видя няколко върха на дървета и оскъдната дървесна растителност по един равен планински склон, който също отчасти беше покрит със сняг и лед.

Значи тази долина се намираще под снежната граница, разсъждаваше Мат. Не можеше да е много по-високо от хиляда метра.

Но на тази височина в Алпите имаше планински села, туристически хижи, станции на лифтове или планински пасища, а не някакви загърнати в кожи фигури с мечове от оръжейницата на крал Артур...

На Мат му секна дъхът. Не затова че все повече варвари се измъкваша от кожените си палатки и се хвърляха на земята пред него. А

заради скакалците...

Да — скакалци. И все пак не бяха скакалци. Стояха или лежаха зад палатките покрай потока и подръпваха оскъдната трева от тинестата почва. И бяха големи колкото камили...

— Боже небесни! — изстена Мат. — Какво е това...? — Посочи огромните насекоми.

— Фреккойшер — каза Аруула.

Мат направи физиономия на човек, който нищо не е разбрал.

— Фрек-кой-шер — повтори жената.

— Фреккойшер... — Мат поклати глава. — Такова нещо няма — промърмори той неразбиращо. — Такова нещо не може да съществува... — В паметта му изведнъж се стрелнаха гигантските пльхове. И тези зверове ги нямаше в никоя енциклопедия.

Къде, за Бога, се беше приземил...?

Ропотът и крясъците наоколо го отвлякоха от мисълта за гигантските насекоми със зелена козина. Мъже, жени и деца коленичиха пред него в блатистата земя. Всички увити в кафяви, черни или сиви кожи с козина. Като в транс свеждаха горната част на тялото до бедрата си, пак се изправяха и се хвърляха в покорна стойка.

— Оставете това! — извика Мат.

„Вярват, че си нещо особено — помисли си той, — някакъв вожд, герой, може би дори...“ — ужасната мисъл се промъкна в мозъка му.

Вслуша се в мърморенето им. Чуваше все една и съща поредица от звуци: „Тенк фа туу Вудан, хонуур фа туу Вудан, тенк фа туу Маддракс, хонуур фа туу Маддракс...“

Сега и жената коленичи ниско и заприглася на екстатичното пение, което все повече се усилваше. Тя се усмихваше като дете и въртеше очи. Мат забеляза, че тази блажена усмивка беше изписана върху всички лица.

— Не, Аруула! — той поклати енергично глава. — Не...

Протестът му се загуби сред общия речитатив. Най-силно крещеше мъжът с облекло от гладки кожи. Беше коленичил настрана от групата, без да се кланя. Но определяше ритъма. Ресните на кожената му качулка се развяваха около раменете му.

Мат отдавна беше разбрал, че Балоор е нещо като лечител. И постепенно му се проясни какво ставаше тук.

Между народите, които се обличат в кожи, ядат корени и червеи и живеят в подобни на палатки обиталища, шаманът има не само медицинска функция. Той е лекар, ясновидец и жрец едновременно.

„О, небеса... — Мат вдигна възпиращо ръце. — Те ме смятат за бог!“

Вероятно са наблюдавали принудителното кацане на самолета му. А какво можеше да си помисли нецивилизован народ — а хората тук трябваше да са точно такива — за някого, който пада от небето с гърмящ реактивен самолет?

— Глупости... — Вдигна високо ръце. — Престанете!

Мърморенето секна. Хората се изправиха. Няколко десетки чифта очи се втренчиха в него.

Подпирайки се с меча на Аруула, Мат седна на един камък. Посочи един след друг Балоор и Зорбан и им махна с ръка да дойдат при него. Докато другите бавно се изправяха, вождът и шаманът коленичиха пред него.

Мат посочи колибата, после себе си и направи нещо като поклон.

— Благодаря ви, чувате ли? — каза Мат. — Вие ми спасихте живота.

Двамата размениха недоумяващи погледи. Мат повтори жестовете и думите си. Този път мъжете потърсиха визуален контакт с Аруула. На Мат му направи впечатление, че си беше затворила очите. Тя ги отвори и каза няколко думи на език, който Мат не можеше да определи.

Удължени гласни, твърди съгласни — нещо звучеше като немски, нещо като холандски и дори англосаксонски. Във всеки случай беше индоевропейски език. Познание, което беше абсолютно безполезно за Мат. То още повече го объркваше.

Във всеки случай мъжете кимнаха, след като Аруула им говори. Мат нямаше обяснение затова, но съвсем очевидно младата жена притежаваше преводачески качества.

„Как да им обясня, че не съм бог — питаше се той. — Никак съветваше го вътрешният му глас. — Няма да го разберат, а може да има и лоши последици.“

— Къде се намирам? — Мат посочи планините и направи въпросителен жест. Всъщност искаше да знае в коя област на Алпите

се беше приземил. Но трябваше да формулира въпросите си по възможно най-простия начин.

Пак измина известно време, докато разберат какво има предвид. И Аруула отново се намеси. Посочи края на долината и направи гримаса, която може би трябваше да изразява радост и копнеж. След това посочи ледените върхове. Отвращение и страх се изписаха по лицето ѝ.

От това Мат не можа да разбере нищо. Но все пак по този начин схвана, че зад гърба на тази група хора са останали куп трудности и в коя посока искаха да продължат да се придвижват.

Видя, че е трудно да се преодолее езиковата бариера и да се научи нещо полезно. Въпреки това опита още веднъж.

— Видели ли сте други реак... други метални птици?

Отново неразбиращи погледи. Мат опипа джоба на летателния си костюм и изрови малко, омекнало от влага тефтерче. Скицира един реактивен самолет и посочи себе си.

— Маддракс — каза.

Зорбан, Червеното око и Аруула кимнаха. Бяха разбрали.

Другите членове на племето се приближиха, надвесиха се над раменете на седящите. Появяващата се изпод ръката на Мат скица предизвика възгласи на почуда и удивление.

Мат нарисова втори и трети самолет.

— Летяха с мене, разбирате ли? Бяхме общо три стоманени птици. — Разпери три пръста и с тях посочи небето.

Настъпи шушукане. Изглежда, хората не бяха единни относно интерпретацията на скицата и жестовете на Мат. Отново им посочи скицата.

— Видяхте ли да кацат други стоманени птици?

Шушукането престана. Замени се с учудени лица. Включи се Аруула.

— Маддракс неет золеен, троо беерде де сееле. — Измъкна хартията изпод химикалката му и я вдигна високо. — Зоот дизуу атвеено де Вудан...

Зорбан дръпна скицата от ръката ѝ. Настана дълга безплодна дискусия. Настроението на хората изведнъж се повиши. Бяха разбрали, че не само той е паднал от небето. Възможността да попаднат и на други богове възбуди Зорбан и хората му.

Изглежда, това не развълнува единствено шамана. Седеше почти без да се помръдне. Червените му очи се впиха в лицето на Мат. Но него хич не го беше грижа. Усмиваше се на Аруула.

— Ти си умно момиче. — Отвърна на усмивката му. Нямаше съмнение — тя се гордееше със себе си.

Разочарованието настъпи бързо. Зорбан, който дискутира с хората отляво и отдясно зад себе си, отново се обърна към Мат.

— Неете. — Поклати отрицателно глава и вдигна двете си ръце, сякаш искаше да се извини. Тогава из косматата му наметка се измъкна една верижка. Верижка от някога жълт, а сега оксидиран метал. Тя веднага прикова вниманието на Мат.

Отначало само заради филигранно изработената верижка всяко отделно звено не беше по-голямо от нокътното легло на малкия пръст на Мат. Веднага разбра, че това не е работа на членовете на племето.

И тогава погледът на Мат попадна на големия почти колкото кокоше яйце амулет върху верижката. Косматите ръчища на Зорбан тъкмо се сключиха около украшението. Понечи отново да го постави под дрехата си. Десницата на Мат се протегна и улови ставата на Зорбан. Ръката на шишкото се отвори и Мат се наведе над амулета.

Беше часовник, поставен в разтопено стъкло! Един от модерните швейцарски часовници за еднократна употреба със запоеани батерии и аналогов циферблат. Индикаторът за секундите не мигаше. Този за минутите и часовете сочеше пет без шестнайсет. Под тях се хилеше Джим Траш, комична фигура, която през последната година бе предизвикала фурор.

Следователно часовникът не можеше да е стар. Но изглеждаше като че ли е престолял десетилетия, преди да бъде херметически затворен в стъклото. И самият амулет, изглежда, беше оставил зад гърба си няколко десетилетия или повече, както доказваше патинираната верижка.

Мат взе часовника и го задържа на светлината, за да може да разчете малкия календарен индикатор в долната половина на циферблата.

8 февруари 2012 г. Точно денят, в който „Кристъфър-Фloyd“ се сблъска със Земята. Дали е минала седмица оттогава? Или две? Мат не можеше да каже със сигурност.

Ледени тръпки побиха кожата на главата му. Мат чувстваше, че е съвсем близо до разрешаването на загадката. Но вече не беше сигурен дали въобще иска да го знае.

Защото веднага след това познание — усещаше това с всяка фибра на своя „Аз“ — дебнеше безграничен ужас...

Мракът настъпи. Както всяка вечер, синът на вожда идваше пред палатката на Балоор, за да лекува крака му. Говорещият с боговете приклепна пред младия воин и с паста от слюнката на фреккойшерите, счукана дъбова кора и корени от мъх разтри мускулатурата на счупения крак.

— Не е изпратен от Вудан — промърмори Радаан направо.

Балоор погледна учудено.

— Кой? — попита, макар и добре да знаеше кого има предвид Радаан.

— Маддракс.

— Как ти дойде наум това нещо?

— Не говори нашия език — обясни уверено синът на вожда. Вудан би ли ни изпратил някой бог, който дори не ни разбира?

Двамата мъже се спогледаха. Ако искаше да убеди сина на вожда в божествеността на Маддракс, сега Балоор би му обърнал внимание, че човек трябва да положи известни усилия, за да разбере боговете. И че те често говорят на загадъчен език. Но не държеше да убеждава Радаан в божествеността на Маддракс. Напротив, съмненията на младия воин му бяха като добре дошли.

— Имаш право — каза вместо това и продължи да масажира бедрото на мъжа. — А има и много други неща, които ме карат да се замисля. Падането на Маддракс. Болестта му. Неговите въображаеми божествени братя... Какво мислиш, Радаан. Кой е той всъщност и откъде идва, ако не е от Вудан?

— Безразлично ми е. — Между черните вежди на Радаан се появи гневна бръчка. — Искам само да остави на мира Аруула. Тя трябва да ми роди много деца.

— Разбирам. — Балоор тръсна остатъка от пастата в парче кожа и го завърза за малка торбичка. — Тогавя не бива да стоиш повече със скръстени ръце.

— Какво ще ме посъветваш? — поинтересува се Радаан.

— Не е трудно онова, което трябва да направиш — каза Балоор. Огледа се. Два огъня горяха в средата на лагера. Между завесата и входа на божието жилище проникваше навън проблясък на светлина. Никой не се навърташе в близост до палатката на Говорещия с боговете.

— През следващите дни ще напусна лагера с Маддракс. Ще ни придружиш донякъде. Твоята задача е да задържиш всеки, който се опита да ни последва. А на самия Маддракс да попречиш да се върне.

Радаан се стресна.

— В името на Вудан! Как да се боря срещу един бог?

— Празноглавец! — просъска Балоор. — Нима ти сам не прозря, че не е никакъв бог?!

— Ами ако все пак е? — Гласът на Радаан прозвуча несигурно.

— Не е. — Облеченият в гладки кожи мъж стисна юмруци. Това го казва Балоор, Говорещият с боговете и Заклинателят на ужасяващия Оргуудоо. Не е никакъв бог, разбра ли?

Синът на вожда кимна.

И Балоор му обясни какво има да върши...

Излегнал се върху постелята си, Мат се беше вторачил в примитивната конструкция от гладки и космати кожи и клони над себе си. Светлината на факлата осветяваше купола на каменната му колиба, факлата беше забита в земята зад него. Младата жена пусна в пламъка парченца сушени листа. Малкото помещение се изпълни със сладко ухание на плодове.

Понякога Мат издебваше някой поглед на Аруула. Тогава фините й вежди се повдигаха и красивата й уста се усмихваше. Ала в очите й все още имаше боязън. Боязън, каквато изпитва човек пред същество, което смята за божествено.

Мат се чувстваше така, сякаш беше прекарал един следобед в центрофуга. Причината за това бяха кратката разходка навън и мъчителният разговор със Зорбан и хората му. Сякаш коленете му вместо стави бяха запълнени с разтопен сапун.

Часовникът не му излизаше от ума — този проклет часовник. Според датата беше спрял преди седмица или две. Може би преди три.

Многото прекарани в кома дни бяха объркали представата на Мат за времето.

Пет без шестнайсет — 16:44 ч. Сблъсъкът с кометата беше в 16:42 ч. Последвалата ударна вълна ще е предизвикала спирането на часовника.

Мат поклати слисано глава. Свят му се завиваше от мисълта, която натрапчиво го преследваше. Според външния вид на амулета вече поколения наред са носили часовника на врата си. Но в такъв случай след сблъсъка с кометата са минали не седмици, ами...

Мат се сепна, когато Аруула се примъкна до него. Тя веднага се отдръпна назад, но той бързо постави ръка на рамото ѝ.

— Няма нищо — каза ѝ. — Всичко е наред. — Отново се опъна на постелята си. — Правите ме страшно нервен с вашите кожи, с античните си мечове и с непонятния си език. — Усмихна ѝ се. Но за това не си виновна ти.

Аруула боязливо се усмихна. Разпротря ръце и дълбоко се поклони.

— Недей, Аруула — ти си толкова умно момиче... — Мат млькна, когато жената съвсем неочаквано се изправи и смъкна кожената си дреха. Изведнъж красивите ѝ златистокафяви гърди се оказаха непосредствено пред лицето му.

— Какво значи това? — Той се изправи, хвана кожената наметка и се опита отново да я постави на раменете ѝ. Тя задържа ръката му. Боязън и някаква смесица от страх и копнеж се излъчваха от кафявите ѝ очи. Тя взе ръката му и я плъзна по ключицата към дясната си гърда.

Тогава се разкрачи и понечи да свали кожената си препаска.

Изведнъж Мат разбра. Поназнайваше нещо за световните религии и там имаше една твърде възделена тема — при езическите, както и в крайните течения на висшите религии — божествената сватба. Сексуалното единение с бога. Мит, който под някаква форма преминава през почти всички верски кръгове.

И Аруула се озова в щастливата ситуация сама да превърне този мит в реалност. Може би дори искаше да има и дете от бога Маддракс.

Матю свали ръката си от гърдите ѝ. Енергично грабна наметката и я нахлузи на голото ѝ до кръста тяло.

Командир Дракс умееше да оцени една красива жена. И ако му се удадеше случай, знаеше какво да прави с нея. Но винаги беше против

това да се възползва с корист от силната си позиция. Аруула го смяташе за бог и затова искаше да му се отдаде. Това просто не беше по вкуса на Мат.

Хвана я за брадичката и повдигна главата ѝ.

— Ти си умна жена, Аруула, чуй ме добре. Аз съм като теб. Във всеки случай съм от плът и кръв, също като теб. Разбра ли?

Погледна го с големите си очи, в които един мъж можеше да потъне и да забрави всичко друго.

— Нямам нищо общо с този Вудан — уверяваше я той. — Не съм бог. Вудан — неете! Маддракс е като тебе. Маддракс и Аруула — и двамата са хора...

Говори и жестикулира дотогава, докато не сметна, че в големите ѝ очи е прочел разбиране. После ѝ каза да си ходи. Искаше да остане на спокойствие.

Лежеше в постелята, без да може да заспи. Мислите му се въртяха около многото неразрешени въпроси. Обикаляха ги за стотен път и за стотен път се примиряваха пред тях. По някое време се задържаха при самолета и аварийната екипировка.

Пеленгаторният преподавател сигурно все още беше активен. Все някой щеше да го потърси. Ако след сблъсъка с кометата все още някой беше в състояние да управлява самолет или хеликоптер.

Нужен му беше компас. И какви още необходими за оцеляване неща имаше в катапултиращата се седалка: оръжие, муниции, въдица, нож, хранителни концентрати, медикаменти и т.н.

Може би все още функционираше и радиопредавателят. Тогава можеше да се опита да установи връзка с другите екипажи.

Мат реши да помоли хората на Зорбан да го заведат до самолета му. Щом се почувства малко по-здрав, ще потегли. Може би вдругиден. Може би след три дни.

Току-що взел това решение, и Мат заспа. От седмици насам това беше първата нощ, когато спа без сънища до изгрева на слънцето.

Аруула беше объркана. Разкъсвана между разочарованието, изумлението и срама, се беше втренчила в мрака. Правилно ли е разбрала чужденеца? Та той съвсем не беше бог?

Беше направила онова, което би сторила всяка разумна жена, която има поне малко гордост в себе си. Бе издебнала изгодния случай и бе направила избора си. Кога пак щяха да се кръстосат пътищата им

с един бог? Кога би имала отново шанса да износи детето на същество, дошло от небето с огнена птица?

Маддракс я бе отхвърлил. Това я обиждаше. Маддракс ѝ бе обяснил, че не е бог. Това я смая. Бе я отпратил от колибата си. Това я вбесяваше.

Аруула не знаеше какво да мисли за всичко това. Положи горната част на тялото върху бедрата си, пъкна глава между колене и притисна с ръце ушите си. Толкова дни наред се грижеше за Маддракс. И никога не се осмели да го подслушва.

Сега правеше тъкмо това.

Почувства, че Маддракс има добър и силен дух. В огледалото на този дух видя неясно и собствения си образ и почувства, че онзи, чийто дух подслушваше, я желае.

В съзнанието на Аруула нахлуха картини, които не можеше да разтълкува. Видя хора в дрехи с цвят на мъх, каквито носеше и Маддракс. Там имаше и жена с жълта коса. М мъж, който изглеждаше като хората от легендите за далечната Южна земя. Беше с черна кожа.

Видя три огнени птици стремително да се носят във въздуха. Видя и аленочервена огнена опашка да се нахвърля към синьо кълбо. Видя много неща, за които нямаше думи и нямаше обяснение.

И после видя индиговосинята огнена птица да виси ранена в леда. Духът на Маддракс се занимаваше с трона, към който беше привързан. Аруула видя неща отстрани на трона. Неща, които познаваше: въже, нож, къса секира и странни амулети. И неща, които не познаваше: тясна тръба от стъкло и метал, странна желязна кука с дупка в единия край, вързоп от влажно лъскава материя и много други неща.

Аруула почувства, че Маддракс непременно искаше да има тези неща.

Тя прекъсна духовната връзка. С усмивка се изправи. Аруула никога досега не беше подслушвала някой бог. Не знаеше какво да очаква. Но духът на Маддракс се чувстваше като такъв на силен и храбър воин.

На воин, който идваше от чужда страна, където бе виждал страховити неща. Неща, които Аруула не познаваше. Трябва да е много далечна тази чужда страна. Безкрайно далечна...

Всеки ден Мат се задържаше за по-дълго пред колибата си. Загърнатите в кожи мъже и жени боязливо го поздравяваха, когато минаваше покрай тях. Децата го отбягваха или се криеха зад майките си.

С любопитство изучаваше оръжията и инструментите им. Всъщност тези хора умееха да коват желязо. Или пък получаваха мечовете и остриетата на стрелите, ножовете и токите на коланите си от хора, които разбираха от обработката на метал. Мат видя глинени паници, украсени с човешки фигури и орнаменти, цветни дръжки за ножове и пъстри кърпи. Откри плетени кошници и грижливо изработени дръжки за секири и копия.

Аруула го придружаваше. Назоваваше всяко нещо на своя език и Мат отбелязваше всичко, което видеха, със съответното английско понятие. Скоро можеха да разменят обикновени фрази.

Пет дни, след като за пръв път напусна колибата си, Мат потърси вожда. Зорбан седеше със сина си и шамана пред своята палатка. Поправяха тетива за лъкове.

— Искам да отида до моята стоманена птица — обясни Мат. Извади листа със скицата и посочи самолета. — Заведете ме до нея.

Вождът и Червеното око дискутираха помежду си. Тогава Зорбан кимна. Жестикуйрайки с двете си ръце, даде воля на ниския си бас. Докато от сплъстената му брада се изливаше поток от думи, той сочеше избелялото слънчево петно на сивото небе, към мъжете отдясно и отляво на себе си и огромните насекоми при брега на потока.

Мат бързо разбра. Утре след изгрев слънце Радаан и Балоор ще го заведат с фреккойшери до самолета му.

— Ти ще останеш тук. — Говорещият с боговете студено изгледа Аруула. Изглеждаше, сякаш червените му очи се забиват в челото ѝ.

— Грижих се за Маддракс почти месец. Искам да го придружа до огнената му птица. — Аруула се наведе, за да влезе в палатката си и да вземе меча си. Разделяше палатката с две други млади жени. Жени, които като нея още не бяха станали майки.

— Ако Маддракс не е в лагера, може би тараците отново ще нападат — каза Балоор. — Тук Зорбан има нужда от всеки воин с меч.

Вождът, който придружаваше Маддракс, Балоор и сина си до фреккойшерите, кимна.

— Радаан ще придружава Маддракс и Балоор — изръмжа той. — Това е достатъчно. Никой няма да дръзне да нападне един бог. Но би могъл да нападне лагера, щом като богът не е между нас. Необходима си ми за отбраната.

Аруула сви дръзко устни. Мат схвана точно какво става.

— Добре. — Вдигна успокояващо ръка и каза на езика на варварите, откъслеци, от който беше научил през последните седмици: — Аз — заминава. Аруула — остава тук.

Аруула кимна бавно и полупримирана, горда, че Маддракс учи езика чрез нея. Крадешком наблюдаваше импозантната фигура на бога, който не искаше да бъде бог. Русата коса на Маддракс се беше разхвърчала непослушно на всички страни, а около челюстта му междувременно беше подкарала руса брада. Но вече не миришеше толкова силно. Преди няколко дни беше изпрала в потока зеления му като мъх летателен костюм. Върху него Маддракс носеше широка и дълга наметка от кожа на тарак. Подарък от Цурпа, старата майка. Горе в ледените планини щеше да е много по-студено, отколкото тук в долината. Погледът на Аруула се премести от разкривената, сбръчкана, лукава физиономия на Балоор към подкаралото мъх лице на сина на вожда. Днес изглеждаше затворено и сурово. А в духа на Балоор не се ли долавяше омраза и враждебност?

Мъжете отидоха от лагера към брега на потока. Аруула наблюдаваше как избраха три фреккойшера. Между врата и тялото на насекомите затегнаха седла от сивочерна кожа от тараци и им нахлузиха кожени намордници на дъвчация устен апарат.

Мъжете се качиха. Зорбан помогна на Маддракс да се намести в седлото. Бурно жестикулирайки, стоеше под фреккойшера. Вероятно се опитваше да обясни на русия мъж от далечната земя как се язди такова животно.

Аруула влезе в палатката си. Дръпна кожата от входа така, че да може да държи под око четиримата мъже при фреккойшерите.

Пред вътрешния ѝ взор се появи разкривеното лице на Говорещия с боговете. Ледени тръпки преминаха по раменете и горната част на ръцете ѝ.

Трите фреккойшера с ездачите преминаха тромаво през потока. Първият скокна и се приземи южно, на разстояние хвърлей копие.

Пред духовните очи на Аруула се изправи непроницаемата физиономия на сина на вожда. От няколко дни Радаан се държеше с нея сякаш тя не съществува. И понякога забелязваше, че хвърля към Маддракс завистливи погледи. Мразеше ли младият Радаан чужденеца, който беше паднал от небето? Досещаше ли се, че Аруула вече е направила избора си?

Вторият фреккойшер скочи към изхода от долината. Животното, на което яздеше Маддракс. На третия фреккойшер седеше Радаан.

Аруула наведе горната част на тялото си и пъкна глава между коленете си.

Усещаше духа на Балоор като пукнатина в ледник — накъсан, суров и като набоден с ледени висулки. Напрежението, което се излъчваше от него, беше още по-бурно от обикновено. Аруула притисна длани към слепите очи и ушите си. През стомаха ѝ премина чувство на погнуса, толкова силно беше отвращението, с което подслушваше Балоор. Аруула се помъчи да го преодолее и се опита да се съсредоточи.

Но духът на Балоор си оставаше недружелюбен и суров. Може би се беше обградил с някаква магия. Имаше ли основание за това? Криеше ли нещо, което никой не биваше да знае? Аруула се концентрира върху Радаан. Той имаше податлив, неоформен дух. Дух, който лесно се подслушваше.

Покрай вътрешното око на Аруула се мярнаха неясни, размити картини. Картини на омраза. Картини на насилие. Една от тях трая секунди, преди да се разпадне: фигурата на Маддракс по корем в снега. От гърба му стърчи меч. На Аруула ѝ секна дъхът.

Картината се разпадна на стотици бледи петна, от които се оформиха черни фигури. Тараци! Десетки! Нахвърляха се върху Маддракс и впиваха зъби в гърлото му, в ръцете му, в краката му...

Аруула нададе дрезгав писък. Протегна ръка към меча зад себе си и скочи...

Човек привиква и към най-откачените неща. Само преди няколко дни при вида на гигантските насекоми Матю би могъл да се закълне, че във водата за пиене са му сложили някакво халюциногенно вещество. Или че го баламосват с макети.

Сега, след по-малко от седмица, с един от тези зверове се изкачваше над снежната граница по склона на планината.

Гигантските скакалци правеха скокове от двайсет-двайсет и пет метра. Мат се учудваше, че краката на животните не се плъзгат по леда. Когато се вгледа по-внимателно, забеляза фини бодли по краищата на покритите им със зелени косми крака.

Мат беше навил около китките на ръцете си ремъците, които бяха свързани с намордниците на насекомите. Седлата бяха с дървени подставки с високи до главата облегалки и опънати върху тях кожи. Бяха изработени от гъвкаво дърво и поддаваха, когато при подскока на фреккойшера човекът се притискаше назад. А Мат биваше притискан твърде силно към облегалката, когато язденото животно скачаше. Начин на придвижване, към който трябваше да се привиква, помисли си Мат. Без суровата летателна подготовка във ВВС на САЩ само за половин час би се разболял от морска болест.

Във всеки случай беше бърз начин на придвижване. Животните пъргаво преодоляваха разликите във височината и след половин час Мат вече не откриваше никакви следи от вегетация, фреккойшерът го носеше над ширналото се поле. Отляво и отдясно по планинския склон се извисяваха остри ледени грамади, а белите върхове чезнеха в гъсти облаци.

В края на снежното поле се простираше дълбока пропаст. Мат се уплаши, като видя фреккойшерът на Балоор внезапно да отскача, да разтваря крилата си и да профучава над пропастта. Но на Мат не му остана време в стомаха му да се появи някакво чувство на несигурност. Докато да се огледа, и неговото животно премина на другата страна на пропастта.

Но къде остана синът на вожда? Мат се огледа. Радаан и неговият скакалец представляваха само неясно петно на около километър и половина зад тях. И, изглежда, въобще не се канеше да ги настига.

— Няма да идеш! — изръмжа Зорбан.

— Трябва — настоя Аруула. — Маддракс е в опасност!

— Приказки! Как един бог може да бъде в опасност?!

Аруула се обърна, без да каже нито дума повече, и забърза към палатката си. Зорбан се клатушкаше с ругатни след нея. Тя завърза меча на гърба си и наметна една допълнителна кожа върху раменете си.

— Подчини се! — изфуча Зорбан. — Ще останеш в лагера!

Аруула се понесе с дълги скокове към общата палатка, където бяха окачени седлата на фреккойшерите. Зад себе си чу пъхтенето на вожда, който се затрудняваше да върви наравно с нея.

На бегом отиде до стадото гигантски насекоми, а Зорбан я следваше по петите ѝ. Аруула нямаше време да оседлае животното и да му сложи юзда. Метна се върху късата шия на фреккойшера и заби ботушите си в твърдите предни крила, докато животното не направи скок и я изведе на безопасно разстояние от беснеещия Зорбан.

— Ще те накажа сурово, когато се върнеш! Ти ще бъдеш... Гласът на Зорбан се чуваше все по-тихо и накрая изчезна.

Едва над снежната граница Аруула слезе, за да постави юздата и седлото на животното. Огледа се. Зорбан, изглежда, все още беснееше.

Никой не я преследваше.

Качи се на седлото и бързо подкара фреккойшера. Той скоро заподскача из странния леден свят, над пукнатини в ледника и над снежни полета. Дълбоки дупки се проточваха в снега на разстояние половин хвърлей копие — следите на трите животни, които носеха Маддракс, Балоор и Радаан.

Аруула не знаеше къде Балоор е завел мъжа, който не искаше да бъде бог. Но бързо разбра, че това не е пътят към падналата огнена птица.

По средата на широк, покрит със сняг ледник срещна Радаан. Той стоеше до животното си и се подпираше на меча си.

— Какво правиш тук, Радаан? — попита го и се огледа. В снега виждаше следите само на собствените им фреккойшери.

— Чакам те.

— Добре — каза тя грубо. — Тогава ме заведи при Балоор и Маддракс.

— Няма да го направя. Слизай, Аруула! Заповядвам ти като син на вожда!

Аруула избухна в презрителен смях.

— Едва ти е подкарал мъх по брадата и искаш да ми заповядваш?
— Смахът ѝ беше дълбок и суров. — Правя каквото си искам. И ще те вземе Оргуудоо, ако се опиташ да ми попречиш!

Но Радаан не се уплаши от това. Скочи на хълбока на нейния фреккойшер сграбчи десния крак на Аруула и я смъкна от животното. Бухнаха в снега.

За момент Аруула остана без дъх, когато потънаха в ледената белота. Почувства ръката на Радаан под брадичката си. Стискаше врата ѝ като менгеме.

— Ще правиш каквото ти кажа! — изрече синът на вожда. Така е по-добре. За всички ни!

Аруула сви ръце, вдигна лакти и с все сила ги стовари в гръдния кош на Радаан. Той силно изохка. Клещите около врата ѝ се отпуснаха.

Тя докопа ръката му и заби зъбите си в нея с все сила, докато усети вкуса на кръвта. Накрая той я пусна. Тя скочи и извади меча от ножницата.

Стисна дръжката с две ръце. Застрашително насочи острието към гърлото на лежащия в снега Радаан.

— Не знам какво сте намислили с Балоор! — изсъска тя. Но няма да позволя да навредите на Маддракс!

Радаан я гледаше втренчено, невярващ на очите си. С опрени в снега длани, внимателно се измъкна от обхвата на меча ѝ.

— Той не е никакъв бог, Аруула, измами ни...

— Никога не е твърдял, че е бог. Балоор каза това. — Аруула го фиксира с поглед. — Къде го е повел Балоор?

— Той ни измами... — Радаан се изправи и изтръска снега от коженото наметало. — Чужденец е и ти чу, че не е дошъл сам. Изглежда, изобщо не я чуваше. — Искат да ни унищожат... Стоеше разкрачен и приведен напред. Сняг висеше по черните му къдри. Тъмните му очи неспокойно мигаха. От устата му излизаше пара на къси интервали.

— Говориш като дете, Радаан — каза Аруула хладно. — Кажу къде го води Балоор.

— До неговата огнена птица.

Аруула знаеше, че я лъже. И го усещаше. Отново пред вътрешното ѝ око пробягаха тараци. Неясни картини от духа на

Радаан. Всъщност не искаше ли Говорещият с боговете да предаде Маддракс на тараците?

— Не ме лъжи, Радаан — изсъска тя. — Знам пътя за мястото, където падна огнената птица. Не е този! — Погледна към фреккойшера. Животното беше спряло горе на гребена на ледника. Любопитно поглеждаше към нея. — Сега ще продължа да яздя. Разбрано ли е?

Свали едната си ръка от дръжката на меча, пхна палец и показалец в уста и изсвири. Фреккойшерът се запуска на големи скокове по ледника.

— Съблазнил те е. — Очите на Радаан се присвиха. — И ти си му се отдала! — Светкавично измъкна меча си. — Ти... жено на много мъже! — Омраза и огорчение изкривиха младото му лице в злобна гримаса.

— Нито дума повече, Радаан! — извика Аруула. Малко зад нея се изви снежен облак. Нейният фреккойшер пляскаше с крила и извиваше зеления си череп натам-насам. — Демон ти внушава това, което говориш! — Със застрашително вдигнато към младия воин острие на меча си тя се оттегляше крачка по крачка.

— Предупреждавам те, Радаан... — Кафявите ѝ очи святкаха гневно.

Синът на вожда размаха меча си. С три крачки беше до нея. Със звън острието му разсече студения въздух и изсвистя към Аруула. Но тя се отдръпна настрана и вдигна оръжието си. С дрънчене се стовариха острие в острие.

Аруула нададе яростен вик.

— Искаш да ме убиеш ли, Радаан? — изстена тя.

— Ако искаш да живееш, избери мен! — Радаан вдигна меча над рамото си с двете ръце. — Ако ли не, никой не трябва да те има.

— Никога няма да бъда твоя — просъска Аруула.

— Тогава умри! — изръмжа Радаан. Втурна се към нея. Аруула вдигна меча над главата си, за да се предпази. Но мечът на Радаан се стовари върху нея с такава сила, че тя се олюля и падна по гръб в снега.

Радаан се нахвърли върху нея и отново замахна. Аруула се претърколи настрана, засили се при самото превъртане и стовари широката страна на меча си върху превързаното му бедро. Чу се грозно

изпращяване. Радаан изкрещя и се строполи. Аруула беше счупила започналата вече да зараства кост на бедрото.

Тя се вдигна бързо от снега и насочи оръжието към ръката му, която държеше меча. Той изкрещя. Мечът му се изви във въздуха и се заби в снега на няколко крачки зад него.

Опря острието на меча си в гърлото му. Тежко дишайки, застана над него.

— Радаане, сине на вожда Зорбан, днес ще дам клетва, чуй ме добре.

Омраза и болка изкривиха лицето на младия момък. Беше блед и очите му сълзяха, докато гледаше втренчено Аруула. Воин, победен от жена, никога не забравяше това.

— Ако още веднъж вдигнеш меч срещу мен, ще те убия. Аруула говореше бавно и много тихо. — Кълна ти се в името на Вудан!

Тя пхна меча в ножницата и изтича при своя фреккойшер.

— Почакай, Аруула! — изхленчи Радаан след нея. — Не ме оставяй тук сам!

Аруула се качи на седлото и дори не погледна към сина на вожда.

— Дий! — извика тя и заби токовете си в краищата на крилата на животното.

— Пристигнахме. — Балоор вдигна ръка и задържа ездитното си насекомо.

Матю Дракс се огледа учудено. Сигурно е бил в делириум, когато от мястото на катастрофата са го занесли в лагера. Но май му се стори, че тогава пътуваха дни наред. Погледна към слънчевото петно зад сивата стена на високата мъгла. Откакто потеглиха от лагера, не можеше да са минали повече от три часа.

Не беше в състояние да сподели учудването си с шамана. Няколкото откъслека от чуждия език, които междувременно знаеше, не бяха достатъчни. И така, той само въпросително погледна Балоор.

Той посочи равно, покрито със сняг място, което леко се издигаше отляво на една ледена стена.

Мат огледа местността. Да, беше приземил самолета в снежно поле. Но то не беше ли по-голямо от това тук? Скочи от фреккойшера и

тръгна по снега към края на малката снежна площадка. Затъна до хълбоци.

При принудително кацане самолетът би оставил в ландшафта широка и дълбока бразда. Дори и през последните седмици да е валил непрекъснато сняг, такава бразда би се запълвала със същата маса нов сняг, както и повърхността от двете ѝ страни. Следователно би трябвало да личи и след седмици.

Ала нямаше и следа от бразда.

Матю се огледа за шамана. Без да се помръдне, този седеше на гигантското насекомо и го наблюдаваше отгоре. Мат си помисли, че вижда как безкръвните му устни потрепват. Сякаш водеше беззвучен разговор със самия себе си. Или с някой от неговите богове. Или с дявола.

— Проклетата смачкана мутра! — изруга мислено Мат. — Наистина ли ме изигра? — Обърна се и излезе извън площадката. Беше дълга поне двеста метра. Свършваше на около двайсет метра пред срещнатата ледена стена.

Не, местността, в която беше кацнал принудително, изглеждаше другояче. Но, добре — един поглед от ръба на снежната площадка и всичко ще му стане ясно. Ако долу виси самолетът му, всичко е наред. Ако ли не, тогава шаманът го е измамил.

Без значение е защо го е направил.

Макар инстинктивно да чувстваше, че нещата стоят точно така, Мат ускори крачка. Просто не можеше да си обясни защо Балоор трябваше да го смята за глупак и дори да го примамва в капан. Затова се противеше на реалността. Докато не я погледна в очите.

Нямаше никакъв самолет. Под снежната площадка, пред високия колкото човешки бой, подобен на пукнатина вход на пещера стояха гигантските черни зверове, които Аруула и нейните хора наричаха „тараци“. Петнайсет-двайсет екземпляра. Един от тях беше необикновено голям и имаше мръснобяла кожа с дълги косми. Подпираше се на нещо, което напомняше на Мат за свръхголяма бедрена кост. Животното оголи хищна паст, сякаш се хилеше. После изръмжа нещо, което би трябвало да прозвучи като „добре дошъл“...

За секунди Мат си помисли, че кръвта в мозъка му се вледенява.

Обърна се уплашено. Десетки зверове се приближаваха към него. В дълга верига вървяха тежко по снежната площадка. До ушите на Мат

достигна пръхтене, мучене и свистене. А в гърлото му сякаш растеше кактус.

Зад гигантските плъхове видя Червеното око да хваща юздата на останалия без ездач фреккойшер. С големи скокове животните се отдалечаваха с шамана. Мат беше сам. Или не...

Отнов чу граченето под себе си. Погледна надолу. В подножието на снежната площадка жестикулираше Бялата козина. Вдигна дясната си лапа и го повика при себе си.

Мат се обърна. Веригата от гигантски плъхове се свиваше все повече и повече.

Аруула дръпна кожения ремък на юздата. Принуди фреккойшера да легне върху леда. Животното се подчини.

Покрай него Аруула се запромъква нагоре по ледената пукнатина. Ледените игли стърчаха от пропадналия ледник като забити в земята заострени колове. Аруула огледа през пукнатината отсрещната страна на долината. Два фреккойшера летяха към склона. На единия яздеше Балоор. Другият беше без ездач.

— В името на Вудан! — Аруула сви юмруци. — Предал го е на тараците...

Тя падна по гръб и се вгледа в дългата колкото копие пукнатина на леко надвесената стена на ледника над себе си. Защо направи това, Балоор... защо го направи?

Затвори очи и се вслуша. Пред вътрешното ѝ око блеснаха столики картини на ламтеж и кръвожадност.

Тараците бяха съвсем наблизо. И бяха невероятно много.

Аруула преодоля отвращението си и се концентрира. С нежелание допусна чудовищните картини: разкъсани тела, болезнени викове, унижени същества. Тя потръпна.

И тогава долови един силен дух, който се усещаше като назъбеното място на ударен меч — остър, чуплив и твърд. Аруула се обърна от болка. За миг я заля вълна от властно опиянение и чувство за триумф.

Откъсна се от този ужасяващ дух и скочи. Това можеше да бъде само кралят на тараците — Рраар!

Аруула пое дълбоко въздух и избърса потта от челото си. Не би искала никога вече да подслушва такъв противен дух.

Покатери се на врата на фреккойшера и излезе от пукнатината на ледника. Върху планинския склон отгоре, на отсрещната страна на долината видя двете животни с Балоор да изчезват зад ледения гребен. Говорещият с боговете ще намери Радаан. Но дали ще се върне да търси и нея?

Аруула яздеше към близкия планински хребет, откъдето бе видяла да идва Балоор. Отново и отново се ослушваше. Предпазливо, нерешително. И колкото повече се приближаваше до планината, толкова по-отчетливо долавяше присъствието на тараците.

Спря животното. Със затворени очи още един път се вслуша в планината. Пред и зад нея — отвратителни кървави картини. Вече се намираще над тараците.

Космите по врата ѝ настръхнаха. Една след друга преминаваха тръпките по раменете и ръцете ѝ — жаждата за кръв на тараците беше непоносима.

Но тогава нейното вътрешно око долови един друг дух. Едно добро, силно сърце. От него се излъчваха решителност и сила. Духът на Маддракс! Аруула долавяше възбуда и напрегнатост. Но почти никакъв страх.

Тя си пое дъх. Маддракс беше жив. И, изглежда, не беше в непосредствена опасност. Какво ли възнамеряваха да правят с него тараците?

Аруула вярваше, че знае отговора. Гнусният дух, с който преди това имаше контакт, беше преди всичко жаден за власт. Власт над другите същества. Власт, която щеше да напълни складовете му с храни, без да е принуден да организира изнурителни ловни походи. Вероятно и той смяташе Маддракс за бог. А какво друго освен договорът с един бог можеше да даде повече власт на един предводител на орда?

Така ще да е — Рраар искаше да се съюзи с Маддракс. Един Вудан знаеше какво е платил на Балоор за предателството му.

На Аруула ѝ стана ясно, че Маддракс може само за известно време да залъгва тараците. И че Рраар скоро ще прозре, че държи в своята власт човек, а не бог...

Обмисли план сама да проникне в системата пещери на тараците. И веднага го отхвърли. Може би щеше да успее да завлече със себе си в смъртта три или четири звяра. На по-голям шанс не разчиташе.

Сети се за синята птица. И картините, които преди няколко дни беше подслушала от духа на Маддракс. Вечерта, когато я беше отпратил. Споменът за обидната сцена късаше сърцето ѝ. Тя отхвърли това чувство и се опита да си припомни картините, които бе видяла. Картини за неща, от които Маддракс спешно се нуждаеше.

Сети се за въже и нож, секира и амулети. Нищо, което сега би го спасило. Но другите неща, които никога преди това не беше виждала — странната желязна кука с дупка в единия край, тръбата от стъкло и метал...?

Аруула нямаше представа какви бяха тези неща, но беше сигурна, че духът на Маддракс свързваше тези тайнствени предмети с власт и сила.

„Той идва от чужда страна — каза си тя. — Защо пък хората там да не са в състояние от такива железни неща да извличат власт и сила? В края на краищата могат да летят по небето с огнени птици...“

Подкара фреккойшера и го удари с длан по предните крила. Той разтвори двата чифта крила и се вдигна в ледения въздух.

Малко преди настъпването на мрака Аруула стигна до мястото, където синята огнена птица на Маддракс беше паднала от небето...

Два гигантски плъха крачеха напред с факли. Опашките им възбудено шибаха земята. Мускулестите им фигури пружинираха при всяка стъпка.

Матю вървеше след тях, отдясно на Бялата козина, който беше с почти цяла глава по-висок от него.

Непрекъснато обръщаше дългата си муцуна към него и започна многословно да грачи. Мат не разбираше нито сричка. До този момент му беше станало ясно само че Бялата козина е нещо като крал на тараците и се казваше Рар или нещо подобно.

Зад тях вървяха поне двацет други гигантски плъха. Мат долавяше стържещите им стъпки, чуваше ги да фучат и съскат помежду си.

Вървяха през силно разклонена система от коридори. От време на време трябваше да се навеждат, защото глиневият или скалист таван беше по-нисък. Мат забеляза много разклонения. Същински лабиринт. Някъде нещо крещеше. И отнякъде някой викаше.

Без съмнение плъховете притежаваха известен разум. Животните прокарваха хитро замислени системи от подземни коридори, да, но не можеха да палят факли. А кралят, изглежда, владееше и някакъв език.

Не ръстът им, не страховитият им вид, а очевидната им интелигентност шокираше най-много Мат. Мозъкът му търсеше обяснение за тези неща, докато вървеше до Рраар зад двамата факлоносци през системата от мрачни коридори.

Тараците не се държаха лошо с него, не се нахвърлиха върху него, за да го изядат, не го оковаха във вериги. А Бялата козина с кокаления боздуган, който сега носеше на рамо, дори не се отнасяше враждебно с него. Какво ли искаха от него?

Матю предположи, че и те го смятат за някакъв бог. Макар и досега да не се готвеха да се хвърлят пред него на земята като хората на Зорбан и не показваха никаква следа от страхопочитание и боязън, все пак Мат долавяше известен респект. Досега никой тарак не бе дръзнал да го докосне.

Коридорите водеха нагоре, подът ставаше по-скалист. Писъците и виковете се приближаваха. Вонята на мърша се смесваше с влажния, миришещ на глина въздух.

Изведнъж отляво се откри пещера. Повече от десетина тараци бяха клекнали на четирите си лапи пред входа ѝ. Факлоносците се

вмъкнаха вътре. Мат Дракс и Бялата козина ги последваха. Пресипнал човешки глас внезапно изстена на няколко крачки от тях. Факлите обляха пещерата с призрачна светлина. Беше толкова голяма, че в полумрака Мат не можеше да различи отсрещните стени. Също и тавана.

Факлоносците се понаведоха и задържаха пламъците надолу. Там зееше дълбока колкото човешки бой дупка. Един вид арена. Мат видя да се отдръпват някакви сенки, видя контурите на тела и чу човешки и животински гласове, които ридаеха и скимтяха.

Белият звяр до него изграчи някаква заповед. Запалиха се и други факли. Светлина огря дупката. Сякаш леден пласт налегна диафрагмата на Мат. Стори му се, че подът под него се олюлява.

— Не вярвам това да е истина... — простена той. Дупката беше пълна с живи същества. Мат преброи около шест-седем човека в кожи, изпокъсани наметки от плат или голи. Мъже, жени, едно дете. Някои го гледаха с широко ококорени очи. Надежда и страх светеха в тези очи. Други бяха втренчили апатичен поглед пред себе си.

Насекоми се отдръпнаха по протежение на отвесните стени на големия изкоп. Насекоми, каквито Мат никога преди не беше виждал...

Бръмбари, големи колкото кучета. Тараците им бяха откъснали крилата. Маса летящи твари, черни и космати, и големи колкото гъски, с разкъсани крила и отчасти откъснати крака се мятаха по пода на дупката. Дълги колкото крак пеперуди, чиито крака бяха завързани, се опитваха да се изкатерят по отвесните стени. На ръба на дупката стояха тараци, които ги събаряха отново долу.

Мат съгледа в полумрака и два фреккойшера. Как жално поклащаха натам-насам огромните си глави. Неясно различи изпочупените им скакателни крака и откъснатите им крила.

Между насекомите и хората се движеха бозайници. Зърна примати с бяла козина, почти е човешки ръст. И животни, които по големина и фигура му напомняха за говеда. Къси, тъпи рога стърчаха от главите им и сплъстената им козина висеше чак до пода.

Мат виждаше разхвърляни навсякъде вдървени крила, откъснати крака на насекоми, кости и човешки скелети...

Бялата козина до него посочи с широк жест ужасяващата сцена. Като че искаше с гордост да представи владението си.

Грачеше без прекъсване. Мат го погледна — да, звярът, изглежда, беше в най-добро настроение. Нещо като ухилване беше изписано на плъщата му физиономия.

Мат затвори очи и се обърна. Потресе се от отвращение. Никакъв кошмар не можеше да бъде по-ужасен. Не си въобразяваше — онова, което кралят на тараците му представяше, не беше частна зоологическа градина. Това беше... килерът с храната на неговото племе.

Стомахът на Мат се обърна. Облегна се на стената на пещерата. Притиснал чело до хладната глина, направи няколко дълбоки вдишвания.

Граченето зад него се усили. Кралят на тараците посочи вътре в дупката един загърнат в кожи мъж. Четири тарака се хвърлиха в дупката и сграбчиха мъжа. Той крещеше и отчаяно нанасяше удари около себе си, но те просто го изхвърлиха оттам.

Рраар натисна гърдите му със задните си лапи и го цапна с кокалния боздуган по главата. Мъжът мигновено загуби съзнание. Милостиво. Защото в следващия момент кралят на плъховете се наведе и с мляскащо-пращящ звук прегриза гърлото му.

Ужасът потресе Мат. Обърна се и повърна. След като белочетинестият звяр утоли глада си, изведоха Мат от пещерата. Залиташе до бодро грачещия Рраар и с мъка се държеше на краката си.

Внезапно кралят на плъховете млъкна. Мат забеляза, че козината на тараците пред него настръхна. Пред един видимо висок вход на пещера спряха, факлоносците осветиха вътре и изфучаха, а Рраар нададе яростен крясък.

Даде на Мат да разбере, че трябва да погледне навътре. Мат преглътна и се провря между двамата факлоносци. Лъчът светлина падаше върху чернокафяво тяло с масата на слон.

— Боже — изстена Мат, — що за кошмар е това? — Видя два крака с нокти като на хищна птица. Ръждиви вериги ги придържаха към два дървени кола. Всеки от тях беше забит в земята на разстояние десет крачки от животното.

Мат различи подобна на люспи перушина. Прекършени, крилата му висяха в задръстения от купчини изпражнения под. Жълти очи с тясна вертикална цепка в средата грееха срещу Мат.

Очи на кукумявка, помисли си той. И осветеното от факлите птиче лице фактически напомняше на Мат за кукумявка. Извит клон стърчеше от люспестото лице.

Мат се отдръпна назад в коридора. С края на кожената наметка избърса студената пот от лицето си. Помисли си, че разбира какво искаше да му покаже Рраар — вида на най-върлия си враг.

После стигнаха до една куполообразна пещера. Много коридори се съединяваха с нея, един от тях — дори в най-горната част на куполния свод. В средата на пещерата имаше камък с паралелепипедна форма. Кралят на зверовете, изглежда, го използваше за трон.

Мат се чувстваше като в транс. Мъчеше се да запази спокойствие и употреби всичкото си самообладание, за да не побегне с вик. Събра сили. Ако все още имаше някакъв шанс за него, беше в това отново да възвърне поне на половина хладния си разум.

Падна му се съмнителната чест да седне на тронния камък. Донесоха му мръсна делва с вода. В нея плуваха остатъци от сняг. И паница с храна му поднесоха. Това нещо изглеждаше зеленикаво и тинесто. Мат не се докосна нито до водата, нито до храната.

В пещерата не влизаше никаква дневна светлина. Мат отдавна беше загубил чувството за време. Дали беше настъпила нощта? Дали навън отново избелялото слънчево петно не се промъква над снежните върхове? Колко време преживяваше този кошмар, откакто логиката му подсказваше, че трябва да е сън, реалността обаче беше неоспорима.

Ако в лагера на варварите се беше вкопчил във възможността да е кацнал в забравена от цивилизацията област, зверовете: гигантските плъхове и скакалци чудовища, подобното на кукумявка същество и странните животни в ямата, водеха само до едно заключение — вече не се намираше на Земята. Или не във времето...

Сега най-сетне Матю Дракс започна да приема онова, което духът му толкова дълго се противеше да повярва. И той щеше да отнесе това прозрение със себе си в смъртта. Много скоро. И в това вече не се съмняваше.

Бялата козина заобиколи камъка и заговори със съскаци и свистящи звуци. По едно време Мат разбра какво иска от него Рраар. Беше толкова просто, че Мат се учуди, че едва сега го проумя.

Рраар искаше Маддракс със своята божествена сила да му помага в борбата с неговите най-люти врагове. Срещу тези подобни на

кукумявки твари с люспеста броня. В края на краищата беше бог с неограничени възможности.

Матю Дракс се страхуваше, че ще трябва да разочарова краля на плъховете. И с ужас се запита какви последствия би могло да има това за самия него...

Фреккойшерът не се помръдна повече. Опрян на коленете на предните си крака, беше забил глава в снега. Беше изтощен. С напълно изчерпани сили. Вероятно щеше да умре.

Вчера преди обед Аруула се беше качила на животното, за да язди през ледената планина — отначало до пещерното убежище на тараците, после до огнената птица и обратно. Сега матовият слънчев диск на новия ден тъкмо се измъкваше от планинските върхове.

Свали тежкия контейнер, който беше извадила от трона на огнената птица и завързала здраво с ремъци към седлото на фреккойшера и го постави на лявото си рамо, а едно въже — на дясното.

Под една заледена скална издатина седна в снега и се загъна с кожата. Наведе горната част на тялото до бедрата си и се заослушва.

Бързо се промъкна през гъмжилото от хищни и кръвожадни образи и стигна до духа на Маддракс. Той се чувстваше уморен и изтощен. Но не и като дух, който се намира в непосредствена опасност.

Аруула въздъхна. Опасенията ѝ все повече и повече се потвърждаваха. Рраар искаше да спечели Маддракс за съюзник. Съвсем определено беше така. Може би Маддракс привидно щеше да се съгласи с това. Може би щеше да спечели време. Но Рраар беше хитър. Скоро щеше да забележи, че Маддракс нито е бог, нито пък има намерение да поддържа ловните му походи.

Часовете на Маддракс бяха преброени. Аруула трябваше да се добере до него. Някак си. Трябваше да му занесе странните неща, които се намираха в плоския, тъмнозелен сандък. Неща, които щяха да му дадат власт и сила.

По-късно стоеше безпомощна пред планинския хребет. Дали не трябваше просто да проникне в някой от тунелите? Това ѝ се стори твърде безсмислено. Обърна се и погледна изтощения фреккойшер. В

мозъка ѝ просветна една идея. Едно безогледно дръзко хрумване, толкова дръзко, че ѝ се зави свят...

Остави меча си зад една скала и задърпа фреккойшера след себе си. Крилата му висяха отпуснати върху зеленото тяло и потрепваха. По фината му козина просветваше пяна. Непрекъснато някой от шестте му крака се подгъваше. Но накрая Аруула успя да доведе животното до един от входовете на лабиринта на тараците.

— Маддракс! — извика тя, колкото ѝ глас държеше. — Тук съм!

След секунди четирима тараци се стрелнаха из тъмния тунел, фучейки и с наежена козина, обградиха жената.

— Трябва да отида при бог Маддракс! — каза Аруула с твърд глас. — Той ме повика. Аз съм негова служителка. — Посочи фреккойшера. — А това е подарък за Рраар, вашия крал! — Тараците показаха кучешките си зъби и заплашително се приближиха. Аруула повтори думите си на всички диалекти, които знаеше.

Най-сетне козината на зверовете се успокои. Стори ѝ се, че специално името на бог Маддракс ги накара да се заслушат внимателно. Те се спуснаха на предните си лапи и започнаха да дискутират с писукане и грачене. Най-после двама от тях се втурнаха обратно във входа. Махнаха с лапи към Аруула да ги последва. Другите двама вървяха след тях с изтощения фреккойшер.

Коленете на Аруула се разтрепераха, когато навлезе във влажния мрак на лабиринта. Усещаше в гърлото и слепоочията си ударите на собственото си сърце, което тремолираше толкова силно, като някой от барабаните, с които хората от островното царство на нейната родина си предаваха съобщения на големи разстояния.

Заведоха Мат обратно при подобното на кукумявка същество. Рраар изпрати неколцина от своите тараци в пещерата затвор на гигантското животно, за да забият факли в стената. Свършиха тази работа с наежена козина и с тела, плътно прилепнали до стените.

Подобното на кукумявка същество разпери чернокафявите си люспести крила и нададе продължителен крясък. Жълтеникава слюнка капеше от острия му клон и падаше с плясък по пода на пещерата. Мат разбра, че е напълно изтощено от глад. С всичка сила дърпаше веригите.

Тараците с писукане се отдръпнаха в тунела. Дясната лапа на Рраар се склочи около ръката на Мат, лявата лапа посочи страховитото

същество. Рраар изграчи възбудено, тупна подканящо Мат по гърдите и отново посочи най-злия си враг.

Матю разбра. Кралят на плъховете искаше да изпита божествената му власт. Искаше да види как от тавана на пещерата пада огън или как Мат пронизва с мълнии люспестата птица.

Енергично жестикулирайки, Рраар се отдалечи от Мат. Другите таращи се присъединиха към господаря си. Появиха се в мрака на коридора пред пещерата. Мат чуваше само възбуденото грачене на Бялата козина. Сякаш казваше: „Е, хайде де! Дай да видим какво можеш.“

Мат стоеше като закован. Безпомощно размахваните крила на люспестата птица довяваха в лицето му развален въздух. „Свърши се — каза някакъв глас в него. — Все едно че си мъртъв. Веднага ще забележат, че «божествената ти власт» не е нищо повече от блъф и тогава...“

Безкрайна умора завладя Мат. Почти съжаляваше, че трябваше да умре, преди да е узнал какъв беше този побъркан свят, където беше попаднал като корабокрушенец.

Но нещо в мозъка му не се примиряваше със смъртта. Разсъдъкът му продължаваше да работи. И когато погледът му се спря на дървените колове, на които бяха закрепени веригите за краката на люспестата кукумявка, у него проблясна мъглява надежда.

Дървените колове! Ако успееше да ги изтръгне от пода... Ако пуснеше чудовищната кукумявка...

Зад него в тунела се чува викове, грачене и подсвирване. Отначало Мат си помисли, че тараците вече са загубили търпение, тогава забеляза, че възбудата съвсем не е свързана с него. Същевременно чу метален шум, сякаш някой гигантски скакалец свива крилата си.

Тогава долови човешки глас. Гласът на Аруула! Приближаваше се светлина от факла. И тогава варварката застана пред краля на плъховете. Страх проблясваше в кафявите ѝ очи, но тя се мъчеше да се държи гордо и самоуверено. Посочи към него, към Мат, после към самата себе си. Мат не разбираше какво казва тя, но когато Рраар въпросително го погледна, той инстинктивно кимна и махна с ръка на Аруула да дойде при него.

Изглежда, беше постъпил правилно. Аруула се приближи с бързи крачки. И тогава Мат видя в треперещите ѝ ръце плоския, маслинозелен контейнер.

Аварийният пакет от самолета!

Погледна смаяно Аруула.

— Ти си... — Потърси думите. — Ти си великолепна жена...

Чист адреналин заля тялото му, когато осъзна шанса, който му се предлагаше. И разумът му заработи с прецизността на компютърен процесор.

С жестове даде на Рраар да разбере, че вече е готов да демонстрира божествената си власт. Тараците отново се отдръпнаха в тъмния тунел.

Тогава Мат постави на пода контейнера от подсилен със стъклоvlakна изкуствен материал и го разтвори. Люспестата птица следеше действията му с жълтите си очи.

Светлина от факла падна върху безброй преградки. Нож, компас, бинокъл, запалка, секира, двацетзаряден армейски пистолет с два резервни пълнителя, пакетче пластичен експлозив и капсули, химически факли, прожектор, сигнален пистолет, сигнални гранати — всичко, каквото му беше нужно, дори и повече.

Движенията на Матю станаха светкавични. Пъхна секирата с късата дръжка в ръката на Аруула, посочи единия от дървените колове, за които беше завързано подобното на кукумявка същество, но същевременно ѝ даде да разбере, че трябва да почака. Варварката веднага разбра.

Тогава Мат извади пластичния експлозив от преградката му и отчупи една трета от него. Пъхна вътре един подобен на цигара капсул и пусна остатъка в униформения си панталон. После изтича до входа на пещерата.

Шумолене и писукане откъм тъмнината. И въпросителното грачене на краля на тараците.

— Готово, Рраар! — извика Мат към тъмнината. — Сега Маддракс ще ти демонстрира силата си! — Изведнъж в тунела настана мъртва тишина. Със завъртане на върха на пръчката Мат постави взривателя на най-малко време — пет секунди.

Повдигна рамене.

— Съжалявам, гадино, аз съм само човек! — С тези думи хвърли пластичния експлозив в мрака и скокна обратно в пещерата.

Оглушителна детонация, светкавица. Стените на пещерата потрепераха. От тавана се посипа кал. Чудовищната кукумявка нададе пронизителен вик, а в тунела пред пещерата се надигна многогласен крясък.

Мат кимна на Аруула.

— Сега!

В същия миг взе сигналния и армейския пистолет от контейнера.

С три силни удара на секирата придружителката му преряза дървения кол. Веригата с дрънчене се стовари на пода, когато люспестото същество я дръпна към себе си. Вече неограничавано в движенията си, веднага се наведе към втория кол, оглозга го с клюна си и накрая освободи и втората верига, с която беше завързан кракът му.

С притиснат към стената на пещерата гръб, Аруула протягаше две факли срещу гигантската кукумявка, а Мат се беше прицелил със сигналния и армейския пистолет в люспестите гърди на чудовището.

Но то, изглежда, не проявяваше ни най-малък интерес към тях. Само погледна бегло в тяхна посока, после с плясък на крилата си се понесе извън пещерата. След секунди ужасяващ хор от крясъци от страх и ужас изпълни лабиринта на тараците.

Мат и Аруула изчакаха няколко минути. Тогави покрай стената опипом излязоха от пещерата. Навън в тунела прожекторът на Мат освети разкъсания труп на Рраар. Този крал беше мъртъв — и никога нямаше да има наследник на трона му.

Почти необезпокоявани, Мат и Аруула стигнаха до един изход. Само на два пъти малка тълпа тараци се опитаха да ги нападнат. Една сигнална ракета беше достатъчна, за да ги обърне в паническо бягство. Останалите без водач зверове бяха заети единствено с отърваването на собствените си кожи...

Ордата на Зорбан ги обгради с ликуване. Няколко облечени в космати кожи фигури се хвърлиха върху влажната земя.

— Тенк фа туу, Вудан, хонуур фа туу, Маддракс...

Напълно изтощен, Мат се отпусна на един камък до входа на колибата си. Хората на Зорбан го опипваха. Лицата им сияеха. Очите на старата Цурпа бяха насълзени.

Аруула стоеше малко по-настрана и се подпираше на меча си. Замръзнал сняг и лед бяха полепнали по сплъстената ѝ грива. Сякаш беше вплела в нея бели стъклени перли.

Бяха пътували два дни и една нощ. Пеш. Фрекойшерът на Аруула беше убит при експлозията.

Мълчаливо газиха през снежната и ледена пустош, катериха се по ледници и тесни била. Нощта прекараха под една скална издатина, плътно притиснати един към друг и завити в кожата.

Още отдалеч мъжете и жените воители на Зорбан ги видяха да се спускат към долината. Ликуването в лагера беше неописуемо...

Само Балоор не ликуваше. Мат видя шамана с кокалестото лице да стои пред палатката си. Със скръстени на гърдите ръце наблюдаваше оживлението пред колибата на бога.

Тлъстият Зорбан се клатушкаше, жестикулираше и басът му ръмжеше. Аруула се приближи. Междувременно беше в състояние да превежда прости изречения. Мат се удивляваше на интелигентността и способността на тази жена да разбира смисъла на нещата.

Тя посочи колибата на Говорещия с боговете.

— Балоор казва — тя посочи Мат, — Маддракс не бог. Тараците щели ядат него.

Матю горчиво се засмя. Проклетият негодник е искал да го прати в ада. И за малко да успее.

С двете си длани се удари по гърдите.

— Жив съм! Балоор е изпълнен със завист! Иска да бъде нещо повече от един говорещ с боговете. Иска да го почитат като бог! Затова ме предаде на Рраар!

Кимна към Аруула. И тя преведе. Мат беше сигурен, че е разбрала най-важното.

Сега Мат видя уплашени лица около себе си. И колкото по-дълго говореше Аруула, толкова по-мрачно ставаше лицето на Зорбан. Изглежда му предаваше в подробности събитията от последните четири дни. Вероятно и каква роля беше изиграл в тях собственият му син.

Накрая чорлавият вожд се обърна и махна с ръка на Балоор да дойде. Той гордо се приближи. Бледото му сбръчкано лице беше студено и недружелюбно. Спря на няколко крачки от Мат. От червените му очи бликна омраза, когато погледна русия мъж. Със съскане избълва няколко думи.

— Всичко лъжа, казва той — преведе Аруула, — а ти докаже, че бог си.

Мат бавно кимна. „Тя знае, че съм човек — помисли си той, — Зорбан и ордата му не знаят...“

Изведнъж доби чувството, че може би е по-изгодно нещата да си останат така.

— Ще отида в колибата си — каза той уморено. — Когато настъпи нощта, Маддракс ще докаже, че е бог.

Аруула преведе, Зорбан кимна, възбуденото шушукане се усили. Мат се оттегли в обиталището си.

Привечер Аруула дръпна кожената завеса на входа. Отпусна се до него. Седеше с кръстосани крака пред него. Погледът ѝ беше сериозен.

Дали се страхуваше от предстоящия избор? Мат се изправи и я погледна въпросително, факторът на най-голямата несигурност беше тя самата. Пред нея се беше открил. Като човек, а не като бог.

— На моя страна ли ще си? — попита я тихо.

Тя се потупа по гърдите и го посочи. Тогава кръстоса пръстите на двете си ръце и разтърси сключените си ръце пред гърдите си.

Мат я улови за китките и ѝ целуна ръцете.

— Благодаря. — Аруула се откъсна от него и се стрелна навън. И Мат вече знаеше, че в този загадъчен чужд свят е срещнал човек, на когото може да разчита.

След настъпването на мрака изпълзя от колибата си. Взе със себе си една сигнална граната и ракетния пистолет. Бавно тръгна нагоре по долината. Всички членове на ордата излязоха пред палатките си и го наблюдаваха. Също и раненият син на вожда беше изнесен навън.

Мат се изкатери над водопада. Горе разпротря ръце и ги протегна към небето.

— Да бъде светлина! — С тези думи метна сигналната граната срещу заледената скална стена. Зеленикава светкавица блесна над

ледените формации и над водопада. В продължение на минута от стената струеше ярка светлина.

Малко преди да угасне, Мат вдигна сигналния пистолет.

— ... и ако има някой, който да ме измъкне от този кошмар: Побързайте! — Искаше да изкрещи тези думи, но гърлото му беше като завързано, та от устните му излезе само шепот. Алена ивица се заби в нощното небе, описа широка парабола и накрая се пръсна на хиляди блестящи искри.

Мат си мислеше за „Кристъфър-Флойд“. Тъга и потиснатост обзеха сърцето му, когато отново се запуска по долината. Сети се за своите другари. Ървин, Ханк и Джени. Къде ли са сега? И какво е станало с двамата учени — Дейв Макензи и Джейкъб Смайт?

Ако хората на Зорбан го приемат като пратеник на Вудан, щеше да ги потърси. Ако ли не, ще трябва да се опита да го направи сам.

Сам... или заедно с Аруула?

В лагера го посрещнаха уплашени и изпълнени с благоговение хора. Падаха ничком пред него и му се кланяха и го славеха. Мат приключи демонстрацията си с една от петте химически факли, която извади от униформения си панталон. Държеше пред гърдите си пръчката за двата ѝ края, обърна се към шамана и му подвижна:

— Виж това, Балоор, обесник такъв!

Тогава изви пръчката, докато се прекърши и двата химикала се смесят. За членовете на племето трябваше да изглежда сякаш от ръцете му излиза течен огън. Прозвуча колективен вик.

Също и Балоор изглеждаше впечатлен, но той само изджавка няколко язвителни изречения.

Мат погледна въпросително Аруула.

— Зла магия — преведе тя. — Решете кой ще ви води към Южната земя, неистинският бог или аз, Балоор.

— Маддракс! Маддракс! Маддракс! — екнаха повече от трийсет гърла.

Зорбан сгълча Балоор. Отиде при него, улови един амулет от изсушени дребни животни, който Балоор носеше на врата си, и с един замах го откъсна. После с протегнатата ръка посочи планинските върхове.

Недвусмисленият жест нямаше нужда от обяснения с думи.

В утринния сумрак на следващия ден Балоор помъкна от лагера своя вързоп и едно седло. Оседла фрекойшера си, привърза денка под корема му и се покатери на животното. Кожената му наметка и ресните на качулката му се развяваха от студения вятър, когато яздеше на излизане от долината, без нито веднъж да се обърне назад...

Ордата мълчаливо гледаше след него. Предчувствието на Матю Дракс не беше добро...

ЕПИЛОГ

Мрак. Въздухът беше леденостуден. Всяко вдишване пареше в носа и гърлото. Джейкъб Смайт опипа скалната стена до заклинилата се косо в пукнатината седалка на втория пилот. Лед.

— О, по дяволите...! — Изчака докато дишането и бесният ритъм на сърцето му се успокоят. Скокът с катапултиращата седалка беше го довел до безсъзнание за няколко секунди. Черепът под шлема му го болеше. Вероятно се беше ударил челно в предната ледена стена на скалната шахта, в която се беше заклезила седалката му.

Няколко дълбоки вдишвания, няколко минути автогенен тренинг. Болката отслабна, зашеметеността изчезна, честотата на пулса му се забави.

Разумът му започна да работи. Мъгляво и тромаво отначало. После съвсем бистро. Правеше теоретично степенуване на необходимите за оцеляването му стъпки, фенерчето! Първо трябваше да намери фенерчето.

Смайт сви краката към тялото си. Някак си трябваше да успее да стигне до контейнера с аварийния пакет. Освободи коланите и опря ботуш в страничната тапицерия на седалката. На кой идиот му е хрумнала идеята да постави спасителния контейнер под седалката...!

Най-сетне пръстите му напипаха платнения калъф на контейнера. А после и ръба на капака. Отвори контейнера.

Необходими му бяха три засилвания, тогава ръката му стисна фенерчето във вътрешността на аварийния пакет. С пъшкане го извади.

Насочи го право нагоре. Лъчът срещна опънатия парашут. Беше се закачил за странни ледени сталагмити на повече от десет метра над Смайт. Стърчаха като бодли от четирите страни на обледенената скална пукнатина. Някои от тях — с човешки ръст.

— Да го вземат дяволите...! — Професор Смайт насочи светлината надясно и наляво над седалката. Лявата страна на облегалката за главата се беше забила в леда. Десният ръб на седалката лежеше на ледена издатина.

Натискът на седалката щеше да разтопи леда. Може би след час, може би по-късно. И тогава щеше да виси само на няколко въжета в тази проклета шахта.

Смайт насочи светлината надолу. „Къде, по дяволите, се намирам...“

Ругатнята остана в гърлото му. Под него, като в някакво гнездо, цареше хаос от пера, парченца космата кожа, кости и нечистотии. Вътре — стройни животни с къс косъм, с тъпи муцуни и къси, остри уши. Стояха на задните си крака. Със свити пред гърдите предни лапи, хвърляха любопитни погледи нагоре към Смайт. — Хиляди дяволи, какво е това...? — прошепна Смайт. Но колкото по-внимателно осветяваше широкото повече от двайсет метра гнездо, толкова повече на брой ставаха. Всъщност изглеждаха съвсем мили. Ако се абстрахираме от факта, че този вид му беше напълно непознат.

Черната козина на животните беше с бели шарки. Минаваха напърно през главата, гърдите и корема. Задните лапи бяха свръхпропорционално големи, почти като на кенгуру. Предните лапи изглеждаха като хватливи крайници на примати. Тъпите муцуни лъщяха с влажен и черен блясък. От ъглите на влажната им паст стърчаха много остри зъби.

Смайт мислеше спонтанно за кенгуру, кръстосано първо с някакво всеядно животно, а после с видра.

— Вие изобщо не съществувате... — изграчи Смайт. Едно от големите горе-долу колкото заек животно се наведе и изгърби. Подви глава. Ъгълчетата на устата му се разтегнаха до над ушите. Козината по муцуната му се нагъна. Гърлено ръмжене се отправи нагоре към Смайт. Дъхът му секна.

Тогава звярът се засили. Ноктите му задрачиха по опорите на седалката, после цопна в гнездото.

Скочи следващото животно. После още едно и още едно. Ръмженето премина в съскане. Скачаха все по-високо. Сякаш страховитото им гнездо беше някакъв трамплин.

Смайт прибра краката си и затвори очи. Чуваше ги под себе си да падат и наново да скачат. Чуваше драценето на ноктите им съвсем близо до краката на седалката. Гърлото му се готвеше да нададе вик. Сърцето му галопираше в тесните гърди като ранена дива свиня. Не можеше повече да задържа водата в мехура си.

Докато летателният костюм между бедрата му подгизваше от топлата течност, от гърлото му се откъсна вик, пронизителен и остър. Крещеше и се задъхваше, притисна се плътно към седалката и затрепери с цялото си тяло.

— Вие изобщо не съществувате! — крещеше той. — Махайте се! Никога не ви е имало!

Един от зверовете заби нокти в тапицерията при краката. Изръмжа към него. Друг се вкопчи здраво в козината на първия и по раменете му се покатери на седалката.

Смайт изкрещя и зарита с крака, крещеше и тъпчеше, крещеше и тъпчеше. Животните паднаха обратно в гнездото. И отново едно от тях се вкопчи в ръба при краката на седалката.

— Аз съм професор д-р Джейкъб Смайт, ръководител на астрономическия отдел при ВВС на САЩ! — крещеше ученият. — И ви казвам: Вие не съществувате! — Натисна с крак. Връщай се обратно в ада!

Сега животните заскачаха в секунден такт. Гласът му премина във фалцет.

— Махнете се! Да ви няма! Оставете ме на мира! Ревеше като побъркан. Пяна изби по ъгълчетата на устата му.

Изведнъж под него прозвуча притъпен вой. Нападенията на животните рязко спряха. Вместо това само фучаха и съскаха. Лъчът на фенерчето заигра, когато Смайт го насочи надолу. Над гнездото и съскащите животни паднаха сенки. Големи сенки. Сенки на човешки тела.

Смайт стисна фенерчето здраво с двете си ръце. Долната му устна трепереше като развяван от вятъра плат. Коленете му се блъскаха едно в друго.

Не бяха хора! Бяха големи колкото хора, имаха фигури на хора, движеха се като хора. Но лицата им...

Не бяха хора. Или все пак? Омацано облекло от груба материя висеше до коленете на мършавите им тела. И тези лица...

— Изчезвайте обратно в ада — мънкаше Смайт. — Махайте се обратно в кошмара...

Погледнаха нагоре към него. Лицата им бяха като на праисторическия човек, чието мумифицирано тяло беше намерено преди почти двайсет години в ледника на Йоцталския дял на Алпите:

жилави, намачкани, съсухрени. И бяха с цвета на нечист восък за свещи.

Погледнаха към Смайт само за части от секундата. Тогава със секири с дълги дръжки започнаха да нанасят удари по зверовете в гнездото. Трима от тях имаха копия с лъскави метални върхове. Мушкаха в гнездото при краката си.

Смайт се свлече в седалката. В ретината му пламтеше картината на мумиеподобните лица. В мозъка му се взриви на хиляди и хиляди искри всичко, което досега беше смятал за действителност. Чуваше под себе си съскането, писукането и ръмженето на черните животни. Чуваше тъпите удари на секирите, чуваше как се разкъсва месото, в което влизаха остриетата на копията, и задъханото дишане на лицата мумии. И тогава... Тишина.

Останал без дъх, Смайт се слушваше, без да посмее отново да погледне под себе си. Отдолу шумеше и пращеше. Изглежда, лицата мумии се настаниха в гнездото. Шумът от дъвчене и силно мляскане се усили. Мляскане и жадно гълтане.

Смайт стисна фенерчето по-здраво, като същевременно намираще опора в него. Чувстваше как краката му трептят, сякаш нервите му се бяха превърнали в мравешки пътеки. Под него — шумно мляскане и преглъщане...

И ръцете му трептяха и го сърбяха, както лицето и кожата на главата му. Той се изкиска.

— Какво правите там долу...? — Кискаше се все по-силно. Сигурно няма да... — Избухна в умопомрачителен смях.

Жадното преглъщане и мляскане под него секна.

Някак си успя да вдигне фенерчето. Светлината се насочи към гнездото. Седемте лица мумии тъкмо се изправяха. Сега между костите и перата лежах много безжизнени тела. Някои все още потрепваха. Други изглеждаха така, сякаш бяха попаднали между зъбните колела на старинна мелница.

Лицата мумии погледнаха нагоре към него. Тихо и любопитно. Като зверовете преди това. Смайт видя окървавените им секири и копия, подпрени на скалната стена. И видя, че ръцете на фигурите вече не бяха с цвета на мръсен восък. Бяха окървавени до лактите.

Един посочи нагоре. В седемте човешки фигури настъпи раздвижване. Започнаха да се катерят по ледената шахта. Нагоре към

Смайт.

— Стойте... стойте си долу! — изграчи професорът. — Не искам вие да... да...

Без припряност се изкачиха срещу него. Седмината.

— Аз съм професор д-р Джейкъл Смайт... — Дишаше запъхтяно. Тялото му се тресеше, сякаш всяко вдишване му струваше безкрайно напрежение. — Аз съм астрофизик...

Той се изкиска и вдигна лявата си ръка в отбранителна поза. С дясната си ръка осветяваше катерещите се към него мумии. Първата беше само на едно тяло разстояние. Смайт видя, че устата ѝ беше оцапана с кръв. От нея святкаха кървави, остри зъби.

— ...и специалист по комети. Сигурно сте чували за „Кристърфър-Флойд“ — Нададе дрезгаво хихикане. Фенерчето се изплъзна от влажните му ръце. Стана тъмно като в рог.

— Сигурно в последно време често сте ме виждали по телевизията! — извика той с гърголец смях. — Професор д-р Смайт съветник на президента...

Седалката му се олюля. Чу как някаква ръка опипа тапицерията. И тогава някой докосна крака му...

ГРАДЪТ НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Бурята фучеше през заледените скални пукнатини. Понякога воят наподобяваше стотици едновременно свистящи във въздуха мечове. После отново се чуваше като жален вик на умиращо елуу.

Ниско и сиво, небето се беше надвесило над върховете на насечената от пропасти ледена планина. Сякаш беше от нечист калай.

Малкият вход на пещерата в планинския склон над ледника почти не се забелязваше от отсрещния хребет. Тесен и по-нисък от човешки бой, той се открояваше на височина половин хвърлей камък в заледената скала.

На две-три крачки от входа на пещерата беше приклепнала една загърната в опърпана кафява кожа фигура. Балоор, Говорещият с боговете.

Като в транс извиваше горната част на тялото си. Наушниците на кожената му качулка се потриваха от раменете му. Напрегнатата съсредоточеност придаваше на кокалестото му, набраздено от хиляди бръчки лице вид на маска. Очите му бяха полузатворени. Тесните, безкръвни устни се движеха почти безмълвно. Само понякога от гърлото му излизаше пресипнало мърморене.

— Чуй ме, господарю на мрака. Чуй ме, о ужасни Оргуудоо...

На около крачка пред кръстосаните му и загърнати в кожи крака лежеше човешка глава, заобиколена от вързопи с тор. Малки снежни бучки висяха в сплъстената дълга брада на отсечения череп. Изглеждаше, сякаш по разкривените му сини устни все още трептеше предсмъртният вик на убития, а в бялото на неவிждащите му очи се отразяваше оскъдната светлина, която се процеждаше отвън.

— Балоор, твоят роб те зове — мърмореше облеченият в кожи мъж. — Чуй ме, Оргуудоо... — Полюляванията му се забавиха. Отвори очи и впери поглед в отрязаната глава. Ирисите на Балоор хвърляха червеникави отблясъци. — Чуй ме, господарю на мрачната бездна!

Малко зад него, до стената на пещерата, бяха подпрени бойната секира с дълга дръжка на Говорещия с боговете и неговият лък. До тях — завит вързоп кожени чергила, дървени прътове, стрели и суха тор. Освен тор тук в ледовитите райони далеч над снежната граница почти нямаше друг горивен материал.

Отдясно на себе си Балоор беше поставил една голяма и една много малка кожена торба. В голямата имаше нож, железни върхове на

стрели, парчета кремък и няколко кълба животински жили и разни торбички и пакетчета с листа, корени, екстракти от цветовете и прахове от изсушени животински органи. Все неща, които му бяха нужни при заклинателните ритуали или за лекуване на болести.

Секирата, лъкът, чергилото и коженият чувал — повече неща не можеше да вземе със себе си, когато преди седмица беше принуден да напусне ордата.

Костеливата ръка на Балоор се вмъкна в малката кожена торба.

— Излез от ужасяващия си мрак. — Извивките на горната половина от тялото му станаха по-бързи, гласът му — по-настойчив. — Удостои ме с честта на величественото си присъствие...

Отново извади ръката си от малката торбичка с три-четири трохи от някаква изсушена маса между пръстите и я поднесе към устата си.

Изсушената червена мухоморка беше горчива и сладникова на вкус. Балоор използваше отровната субстанция само за облекчаване болките на тежко ранените. Или при особено трудни заклинания за осъществяване на контакт със света на духовете.

След като вождът Зорбан го прогони от ордата, Балоор в продължение на три дни премина през покрити със сняг планински възвишения, глетчери и заледени пространства. Обратно към лагера, в който преди почти два месеца ордата беше нападната от тараците. И където видяха да се носи по небето синята огнена птица.

Балоор извади един от загиналите воители от снежния му гроб и отдели главата от трупа. Внимателно разряза тялото на парчета и постепенно ги размрази. Зорбан му беше дал храна само за три дни. Месото на загиналите щеше да поддържа живота на Говорещия с боговете още седмици наред. Но той нямаше намерение да остава толкова дълго в тази дива пустош. Този ден, още преди слънцето да хвърли червените си отблясъци върху нощното небе, Балоор се спусна долу в снежното поле пред ледника и изрови главата на падналия воин.

За да се призоват толкова близо демоните на мрачната бездна, както Балоор планираше, имаше нужда поне от главата на мъртвец. По-добре щеше да е живо животно. А най-доброто, естествено, жив човек.

Горната половина от тялото на Балоор се изпъна. Отвори уста, сякаш изпитваше болка. Показаха се дълги, пожълтели зъби. Завъртя

очните си ябълки и издаде гъгрещо хъркане. Червената мухоморка действаше.

Съвсем бавно горната част от тялото му започна отново да се поклаща. Ръцете му се впиха в твърдата кожа на наметката. Отново замърмори със задъхване:

— Ела, Оргуудоо. Покажи се, о страшни...

От изгрев слънце седеше пред отрязаната глава. Само още два или три часа и избелялото петно на слънцето отново щеше да изчезне в мъгливото небе.

Изведнъж Говорещият с боговете млъкна. Отвори очи, долната му челюст увисна и започна да трепери. Впери втренчен поглед в замръзналия под.

Вместо сняг, сега между космите на брадата висяха водни капки, фини вадички вода се стичаха от брадата, намираха си път по синкавобялата кожа на бузите и пропълзяваха в почти виолетовите уши на отсечената глава.

Внезапно пещерата се изпълни с воня на гнило. Натрупаната около черепа тор започна да дими. От нея излизаха малки пламъчета. И изведнъж лишеният от труп мъртвец раздвижи устни.

— Какво искаш от мен, че ме призоваваш толкова близо до себе си, Балоор?

Не беше човешки глас — беше грачене и працене, сякаш се късаше плат или дърво се разпадаше на трески. Балоор се просна на пода на пещерата. Задъхваше се като човек, който се задушаваше. Гръбната му мускулатура се сгърчи, а ръцете му започнаха да треперят. Искаше да говори, но не можеше да издаде нито звук. Случваше се едва за втори път през живота му да призовава демона толкова близо до себе си.

— Говори, Балоор, защо ме повика? — Гласът на мъртвия отекна стократно в мрака на пещерата.

Балоор вдигна глава. Насили се да си поеме дълбоко въздух. Вонеше на тор и сяр и на омазана коса. Пушекът, който се издигаше от главата и горящите купчини тор, пареше в носа и гърлото му.

Опита се да потисне паниката си и се осмели да хвърли поглед към лицето на отрязаната глава. Посинелите ѝ устни трепнаха. Брадата и косата се топяха в увеличаващите се пламъци. От ноздрите излизаше пушек. Очните ябълки се варяха, а ирисът изпускаше мехури.

Балоор изведнъж започна да зъзне и въпреки това по безжизненото му лице се стичаше пот.

— Слава на тебе, възвишени Оргуудоо — задъхваше се той. Искам да унищожиш един фалшив бог.

Спускането като че ли нямаше край. Матю Дракс прецени, че междуременно ги делят поне хиляда и петстотин метра разлика във височините от малката ледникова долина, от която потеглиха преди три дни. И въпреки това продължаваха да се спускат.

Мат имаше верен поглед и въпреки това не беше съгласен с нещо в преценката си. През по-топлите месеци снежната граница започваше на около километър, не на километър и половина. А беше март. Вероятно средата на март. Дори и да се беше приземил във френските Алпи — отдавна би трябвало да стигнат до първите долини на реките. Или поне до едно или друго планински село.

Вместо това: стръмни скални стени, сипеи, серпентини на пътеки и непрекъснати руини от струпани един върху друг скални блокове, някои с големината на осеметажни къщи. Сякаш в този район цели планински масиви са били вдигнати във въздуха. Или пък като че ли го е спородило земетресение с небивала сила.

Мат се върна мислено назад към около двестата летателни часа, които беше направил през последните две години над Алпите. Никога не му е правел впечатление точно такъв ландшафт.

Вечерта на третия ден слизаха по един сипей към високо плато. Мат вървеше начело на колоната. Заедно с Аруула и Зорбан, масивният вожд на ордата.

Все още смятаха Мат за пратеник на Вудан, главния си бог. Поне Зорбан и ордата го смятаха за такъв. Аруула отдавна беше разбрала, че той не е нищо повече от един човек.

За твърде объркан човек даже. Защото не можеше да проумее нищо от онова, което виждаше. Нито загърнатите в кожи варвари с техните оръжия и инструменти от ледниковия период, нито езика им, нито чуждия ландшафт и непрекъснато забуленото небе, а да не говорим за странните същества, които беше срещал през седмиците след принудителното си кацане. Тараците, например, ходещи изправени плъхове с човешки ръст. Или гигантските скакалци. Ордата

наричаше тези огромни насекоми фреккойшери. Бяха големи като камили и зелена като мъх козина покриваше издължените им тела под двата чифта крила.

Зад четиримата копиеносци, които формираха втората група след Мат, Аруула и вождя, надолу по каменистия склон пълзяха седем гигантски скакалеца. На три от тях хората на Зорбан бяха натоварили пръти за палатки, кожени чергила, оръжия и хранителните припаси на ордата. Три други носеха две бременни жени и две майки с малки деца. На последния фреккойшер яздеше Радаан, най-големият син на Зорбан. В двубой с мечове Аруула беше счупила бедрото му с плоската страна на оръжието.

Мат знаеше, че младият момък го мрази. Дебнещите му погледи бяха красноречиви. Не му се нравеха близките отношения на Мат с Аруула. И Мат беше твърде сигурен, че наред с Аруула той е вторият от ордата, който отдавна не вярва в неговата божественост.

Но това не биваше да безпокои Мат. Откакто Радаан заедно с шамана Балоор се беше опитал да предаде на тараците него, въображаемия бог, повечето членове на ордата го отбягваха. Единствената, която все още говореше с него, беше старата Цурпа, майка на Радаан и главна жена на Зорбан.

Вождът прогони Балоор от ордата. Четири дни преди да напуснат лагера. Но да отхвърли собствения си син, не можа да намери сили.

По осем мъже и жени воини вървяха по фланговете на колоната. Повечето носеха мечове. Няколко поотраснали деца тичаха около фреккойшерите. Три момчета и две момичета. Четирима стрелци с лък образуваха ариергарда.

Точно трийсет и пет души наброяваше ордата на Зорбан. Заедно с Мат бяха трийсет и шест.

Жълтокафява трева покриваше високопланинското плато, между нея — кафеникави мъхове и лишеи. Мат видя няколко разкривени дървета, а в края на широкото около триста метра плато пътеката се губеше в чернозеленикав гъсталак. Напомняше на Мат на жълтуга. Но никога не беше чувал за жълтуга, по-висока от човешки ръст.

Вождът исполин прескочи последните метри на сипея бързо като пъргаво момче. От три дни Мат се чудеше с каква лекота се движеше по труднопроходимия терен гигантът с неговите приблизително сто и

петдесетина килограма. Зорбан излезе малко извън платото и се огледа. После се обърна назад и махна с двете си ръце.

— Ци батаа вее ну камбоо — изръмжа той.

Мат се обърна към Аруула.

— Какво казва?

— Лагер строи — тук. — Посочи надолу.

Аруула беше завързала с кожени връзки синьочерната си коса в дълга почти до хълбоците си плитка. Както повечето членове на ордата, и тя носеше кожа с тъмнокафяв, дълъг косъм. Мат не можеше да си представи от какво животно е. Било от кожа на вакуда, беше му обяснила Аруула преди няколко дни. Може би имаше предвид подобното на говедо животно, което Мат видя в пещерата склад на краля на тараците. И кожата на това животно беше тъмнокафява и сплъстена.

Неколцина мъже носеха като Зорбан черносива кожа от тараци. Ако Мат правилно беше разбрал Аруула, тази кожа се смяташе за вид трофей. Само онзи, който убиеше тарак, можеше да носи кожата му и по този начин да наметне видимия знак на особено храбър воин.

От ден на ден се разбираше все по-добре с Аруула. Често имаше чувството, че тя може да прочете по очите му какво иска да каже.

Докато ордата вдигаше бивака, Мат прекоси платото с Аруула и Зорбан. От края му един покрит с мъхове, лишеи и кафеникава трева склон се спускаше към тясна долина. Почти незабележима пътека с безброй серпентини водеше надолу. В дъното на долината Мат видя течението на планинска река. Толкова ниско, че тук горе не се чуваше шумоленето ѝ. Откъм другия бряг теренът отново се извисяваше. Следващите планински възвишения.

И Зорбан погледна надолу към реката. Кимна, сякаш познаваше местността.

— Модеяа реезо вее ду флувее наа.

— Утре покрай реката — преведе Аруула в отговор на въпросителния поглед на Мат. Той смръщи чело. Не си спомняше да ѝ е казвал думата „река“. Непрекъснато го изненадваше с нови понятия, които никога не беше чувала.

— А доо деяана атвеено да ланда де мидаа. — Отново тремолирацията бас на чернобрадия гигант.

— Два дни и пристигаме в Южната земя — преведе Аруула.

Тези варвари смятаха „Южната земя“ за нещо като обетована. Дотолкова беше успял да разбере. Очакваха от Мат да ги заведе безопасно до нея. Във всеки случай го смятаха за бог.

— Откъде знае това? — поинтересува се Мат. — Познава ли тази река? Познава ли пътя?

Аруула и Зорбан разискваха нещо заедно. Мат не разбираше всичко, което жената най-после му преведе. Но поне успя да схване, че някакви предци на Зорбан се опитали да навлязат в така наречената Южна земя. Неговият баща или дядо. Може би дори працядо.

На Мат му се замая главата. Тези варвари отново се държаха така, сякаш хора като тях от прастари времена са кръстосвали тази област. Хора с мечове и копия, хора, които са яздили гигантски скакалци, загръщали са се в кожи и са се сражавали с плъхове чудовища. В това годишно време беше обичайно из Алпите да се разкарват натам-насам милиони ски-туристи. Мат не видя дори и един скрит ски-лифт да стърчи от снега.

И какви, по дяволите, са били последиците от сблъсъка с кометата? Според всички изчисления трябваше да бъде засегната цяла Европа и небето трябваше да се затъмни от праха от сблъсъка. Сега изглеждаше като че ли „Кристъфър-Флойд“ е профучала покрай Земята, макар че Мат наблюдаваше сблъсъка от стратосферния си самолет!

За стотен път разумът му капитулираше пред въпросите. Като че ли имаше някакъв възел в мозъка си. Сякаш мислите му се сблъскваха със стоманена врата, която не поддаваше дори и на милиметър. Какво се беше случило с него?

Зорбан вървеше с тежки крачки през рядката трева. Връщаше се при хората си. Аруула спря при Мат. Откакто го беше освободила от пещерите на тараците, почти не се откъсваше от него. Беше добре да имаш до себе си някого, на когото да можеш да разчиташ.

Мат разтвори ципа на летателния си костюм. Беше мокър от пот поради мъчителния преход през изминалия ден. Лек ветрец духаше от юг към високото плато.

Мат извади компаса от нагръдния си джоб. Погледът му проследи течението на реката. На по-малко от километър на изток изчезваше в дълбокия пролом между двата склона. Във всеки случай компасът на Мат показваше, че реката тече в югоизточна посока.

Нямаше представа къде са се приземили другите два самолета и катапултиращата седалка на Смайт. Но поне един от тях се е отдалечил от „Кристъфър-Флойд“ в същата посока. На юг. Малко преди сблъсъка на кометата Мат видя машината да се носи в свредел из стратосферата. Вероятността да намери Ървин Честър, Джени Йенсен и другите беше смехотворно малка. Но не и равна на нула. Мат нямаше избор — трябваше да ги търси. Може би в „обетованата земя“.

Рамо до рамо отидоха с Аруула при другите.

— Годежен пръстен? — попита Аруула тихо. Мат вдигна рамене. — Мислиш си за другите огнени птици ли? — Мат кимна. Вече не се изненадваше, че тази удивителна жена се досещаше за мислите му. — Ще ти помогна — каза му.

Мат се обърна, за да скрие от нея горчивата си усмивка. Как би могла тази полудива жена да му помогне отново да намери приятелите си.

Шумни гласове се смесиха с монотонното барабанене на дъжда. Шумни гласове и писък за помощ, който се стори познат на Друлца. Надигна се от постелята си от кожи и натъпкани със суха трева чували и закуцука през залата към един от четирите огромни арковидни прозорци.

Късите й космати пръсти се протегнаха към бръшляновия гъсталак и го разгърнаха. Между прогнилите опорни греди се взря към широк квадратен площад. Долу растяха трънаци и малки дървета.

От три страни площадът беше ограден със зелен вал от бръшлян, лози и други пълзящи растения. Обрасли фасади на къщите. Срещу прозорците на Друлца, на разстояние около хвърлей копие, издължен плосък хълм представляваше границата с площада. Куп развалини. Върху него растяха храсти и висока до хълбок жълтеникава трева.

Друлца видя осем от хората си да се поклащат два етажа под нея. Блъскаха пред себе си пленници. Трима голокожи. А дърпаха през площада и един пленник с две яки вериги. Необикновено едър пленник — тарак!

Издутите устни на Друлцината паст се присвиха в безброй бръчки. Нададе дрезгав крясък. В последно време нямаше много

причини за смях. Откакто черният враг завземаше къща след къща. Но видът на плячката долу я накара да се засмее.

— Вкусно — изграчи тя.

Наблюдаваше внимателно към кулата. Напуканият, криво-ляво подпрян от стволите на повече от десетина дървета каменен паралелепипед все още се издигаше на двадесетина крачки над покрива. Короната на някакво широколистно дърво стърчеше над остатъците от керемиди, обрасли почти напълно със зелен гъсталак. От скелето за камбаните се извиваха разкривени стволове на брези.

А над тях, най-отгоре, между остатъците от зъбците на кулата Друлца видя сенките на стражите. Копията им стърчаха над порутените била на зъбците.

Отпусна клонките на бръшляна. Сега само мигащата светлина на факлите осветяваше залата. Друлца се затътри покрай оформената от каменни блокове маса към трона си. Намираше се на лицевата страна на залата. Представляваше стол от завързани груби дънери. Беше покрит с кожи и се опираше на четири пирамидално наредени пласта дърво.

Естествено, че войниците щяха да доведат пленниците първо при нея. При нея, върховната майка и херцогиня. За разлика от херцога никога не приемаше хората си, легнала в постелята си. През дългия си, почти четирийсетгодишен живот старата вулфанка си бе изградила нещо като стил. Чисто и просто беше по-добре, когато хората с по-нисък ранг бяха принудени да те гледат отдолу нагоре.

Изкачи трите стъпала до трона си. Хълбокът я болеше. Бойна рана. Преди пет години черният враг я беше улучил. Имаше и още по-лоши неща. Други умряха и от по-незначителни наранявания. Но Друлца напълня, откакто не можеше да върви както трябва. Четирите стъпала до трона я напрегнаха. Дишаше със свистене, когато се отпусна на трона. Грижливо оправи жълтата си кожата тога.

Отдясно и отляво на трона бяха забити факли в стената. Също както и по протежение на цялата зала до куполообразния коридор, водещ към стълбищния свод.

Викове на нейните войници и крясъците на тарака вече отекваха във вътрешността на сградата. Друлца чуваше дрънченето на веригите и стърженето на ноктите по каменния под. Между това

непрекъснато се долавяше някакво протяжно ридание. Някой от голокожите.

Най-сетне първите нейни войници влязоха от коридора в залата. Трима набити момци в чернокафяви, напоени със смола дрехи от зебло, които покриваха телата им от раменете до бедрата. Върху големите им космати черепи имаше черни хитинови шлемове. Източваха се към гърба им подобно на свръхголеми капки и по краищата бяха с обшита черна кожена ивица.

Войниците удариха краищата на копията си в пода, изпънаха дясна ръка нагоре и изреваха:

— Да живее дълго върховната майка! На светлината на факлите дългата козина по тялото на средния от тримата войници хвърляше червени отблясъци. Точно като козината на Друлца. Един от синовете ѝ от по-ниско детеродство. Юрцек, ако добре беше видяла. Повечето вулфани имаха черна или тъмнокафява козина.

Тримата голокожи залитнаха в залата. Двама войници ги блъскаха в гърбовете с дръжките на копията си, докато не се проснаха по очи върху изтъркания от ходене каменен под пред трона на Друлца. Мъж, жена и малко дете. И тримата твърде измършавели. Друлца долови вонята от изпражненията им. Отвратително.

Най-накрая довлякоха в залата тарака. Той се опъна със задните си крака на каменния праг. Но един от войниците заби тока на ботуша си в опашката му и той с крясък направи скок почти до трона. Войниците бяха сложили на предните му лапи вериги и бяха завързали дългата муцуна с кожени ремъци. Таракът жаловито скимтеше. На Друлца ѝ потекоха лигите. От дни не беше яла нищо свястно.

Капитанът на отряда пристъпи към трона ѝ и вдигна високо ръка със стиснат юмрук.

— Да живее дълго върховната майка!

Козината му беше къдрава и още по-дълга, отколкото на другите. По цялото тяло, дори по кокалчетата и коленете. И беше огненочервена. Брелцек, също син на Друлца. Син от по-благородно детеродство. Син на самия херцог.

През дългия си живот Друлца беше родила около тринайсет синове и девет или десет дъщери. И тя самата вече не знаеше точно колко са. Тъй или иначе, повече от половината ѝ деца бяха мъртви. От

избухването на войната преди осем години смъртта събираше богат урожай в Боллуна.

Тя кимна на Брелцек и разтегна вълчите си уста в усмивка.

Повечето вулфани имаха криви крака и гърбица. Не и Брелцек. Яките му нозе бяха дълги и прави, а гърбът му ако не се смятат кокалестите плешки — гладък и прав. Над напоената с катран риза носеше кожена наметка, която стигаше до раменете му. Черна кожена наметка — отличителният знак на капитан. Никой в Боллуна не беше убил повече врагове от него.

Погледът на Друлца се плъзна върху четиримата пленници.

— Чудесно, Брелцек — изграчи тя. — Добра плячка си докарал. — Вълчите устни на Брелцек се разтеглиха. Цепката на устните му стигаше почти до очите. Показаха се жълтите кучешки зъби на мощната му челюст. Сияеше — похвалата на върховната майка му беше приятна.

Друлца посочи масата от каменни блокове. Там до чаша за вода имаше малко сандъче от черна кожа. Брелцек отиде до масата, вдигна капака на коженото сандъче и извади тъмнокафява, дълга колкото пръст пръчица. С нея отиде до изхода и взе лявата факла от стената. Пъхна пръчицата между устните на вълчите си уста и я запали от пламъка. Облаци дим се вдигнаха към тавана на залата. Върна се обратно към трона на Друлца, изкачи две стъпала и подаде пурата на върховната майка.

— Вземи си и ти една — изграчи Друлца. Докато Брелцек последва указанието ѝ, тя заразглежда пленниците. Тримата голокожи трепереха. Бяха увити в стари, пълни с дупки по тях кожи. Между кожените парцали, които някога са били техни ботуши, Друлца видя посинели от студ крака. Детето и жената тихичко скимтяха. Мъжът беше вперил очаквателен поглед в нея. И тримата нямаха кой знае колко месо върху кокалите си. Бяха негодни за угощение.

Таракът, напротив, беше як и имаше красива черна козина. Херцогът щеше да му се израдва.

— Къде ги спипахте? — поинтересува се Друлца и издуха облак дим. За момент косматото ѝ лице заприлича на кратер на димящ вулкан.

— Отгатък реката — каза Брелцек. — В подножието на планината, недалеч от Вирруна. Таракът беше по следите на

голокожите.

— Тъй, тъй — изръмжа Друлца. — Откъде идвате? — Говореше на мъжа и използваше диалекта на странстващите народи.

— От ледената планина. — Мъжът говореше тихо. Гласът му трепереше. — Зверовете нападнаха ордата ни... почти всички са мъртви... само ние тримата успяхме да избягаме... — Гласът му секна.

Друлца го изгледа недоверчиво.

— Да сте избягали? От пещерите на тараците? Как се казваше предводителят им?

— Рраар... да, наричаха го Рраар... — говореше със запъване мъжът.

Друлца смукна дълбоко от пурата си и издуха пушека срещу мъжа.

— Лъжеш. Никой пленник не може да избяга от орда тараци.

— Казват, че се появил някакъв чужденец — намеси се Брелцек. — Мъж с жълта коса, с много малко коса. Носел дрехи от зелен плат.

— Рраар се отнасял с него като с гост — прошепна мъжът на пода пред трона на Друлца.

— Какъв беше мъжът? — застана нащрек Друлца.

— Не знам... наистина не знам. — В трескавия поглед на пленника припламваше страхът. — Имаше мощни оръжия... Оръжия, които извикваха от небето гръм и мълнии... Разкъсаха Рраар и мнозина негови ловци... И чужденецът се осмели да освободи едно елуу, което извърши кървава баня над тараците. Така успяхме да избягаме...

Друлца долови очаквателния поглед на сина си. Вероятно и той вярваше на думите на пленника толкова малко, колкото и самата тя. Никой не би освободил някое елуу от веригите му. Не и по своя воля. Гигантската птица с люспеста броня беше най-опасният враг на тараците. И вулфаните се страхуваха от нея.

— Лъжеш — каза Друлца.

— Не, не... — Мъжът вдигна умолително ръце. — Което казвам, е вярно.

— Разпитахте ли тарака? — Друлца се обърна към Брелцек.

— Никой от нас не владее езика им.

— Тогава да го заведем при херцога.

Херцог Кралцек беше един от малцината вулфани, които бяха видели земята отвъд ледената планина. Даже беше прекосил едно от трите морета. Беше пътувал много, беше видял много племена и народи. Друлца знаеше, че той можеше да се разбере и с тараци.

Стенейки, слезе от трона си. С пурата си посочи пленения мъж.

— Печете го, докато каже всичко, каквото знае. — Нарочно използва неговия език.

— Не! — Пленникът се просна пред нея. — Моля те, пощади ме! Казах всичко...! — Друлца го ритна в лицето. Жена му нададе хистеричен писък.

— Детето и жената затворете. — Равнодушно изгледа полумъртвите от глад фигури. — Дайте им да ядат. Да не ни умрат, преди да сме им се насладили.

Четирима войници откъгнаха оттам тримата вайкащи се голокожи. Трима други войници издърпаха тарака от залата. Зад тях вървяха Друлца и Брелцек, минаха по мрачен коридор към покоите на херцога.

Още отдалеч чуха силни викове, стенания и въздишки. Войниците с тарака спряха и несигурно се огледаха за Друлца.

— Изчакайте за момент! — Закуцука покрай тях. Малко пред отвора в стената към залата на херцога спря. Оттам се дочуваха писъците и стоновете.

— Друлца е! — извика силно. — Нужен си ни, Кралцек! Крясъците мигновено престанаха.

— По дяволите! — от залата отекна ниският глас на херцога. Колко пъти да ти казвам, че не искам да ме безпокоят?

— Затваряй си устата, Кралцек! — ядоса се Друлца. — Трябваш ни, важно е!

Откъм помещението се чуха проклетия. Приближаваха се ситнещи стъпки. Три млади вулфанки изприпкаха през входа. Изчезнаха в отвора на отсрещната стена.

Друлца погледна с меланхолия след тях. Отдавна бяха минали дните, когато тя влизаше и излизаше в залата на Кралцек, за да се съвкупява. Беше вече твърде стара, за да ражда деца. Но разполагаше с нещо по-добро — с власт. Беше майка на Брелцек, майка на бъдещия херцог. И като такава определяше в голяма степен съдбата на своя народ. Също и във връзка с войната херцогът не вземаше никое

решение, без предварително да си е осигурил нейната благословия. Работата на Кралцек беше да опложда младите вулфанки. И да осигурява войници за борбата срещу черния враг. Тя, върховната майка, беше втората по власт жена в Боллуна. Само престарялата ѝ майка беше още по-силна...

Довлякоха тарака пред трона на Кралцек. Брелцек обясни какво се беше случило.

— Може би звярът знае що за чужденец е това, който уж убил един крал на тараци — каза Друлца. — Нали знаеш някоя и друга дума на този животински език.

— Какви са тези приказки? — изръмжа Кралцек. — Никога не съм чувал някакво създание отново да излезе живо от пещерите на тараците. Дори и като тор. — Избухна в грачещ смях.

Херцогът беше висок колкото Брелцек, първородния си син, но почти двойно по-широк. Също като Друлца, и той носеше наметка от жълтеникава кожа. Сиви кичури изпъстряха тъмнокафявата му инак козина. Но дясната половина на лицето му беше без косми и с белези, а част от устната му липсваше. Бойна рана. Оръжието на черния враг оставяше ужасни следи.

Херцогът се курдиса пред по-високия с една глава от него тарак, засили се и го удари с опакото на ръката си по ухото. Той изскимтя жално. Никое място по тялото на тараците не беше по-чувствително от ушите. Кралцек опря едрите си юмруци на хълбоците си и нададе мляскащи и писукащи звуци.

Таракът отговоряше неохотно, но отговаряше.

— Тъп е като мотика — каза херцогът. — Не знае много. Твърди, че в лапите на крал Рраар попаднал някакъв бог. Искал този да му помогне в борбата срещу елуу. Но тогава така нареченият бог пуснал срещу него и сбирщината му едно елуу.

— Значи пленникът е казал истината — изграчи Друлца.

— Този бог уж се казвал Маддракс — продължи Кралцек — и с орда голокожи бил на път към Южната земя. Дошъл с някаква огнена птица.

— Пак огнена птица — промърмори замислено Друлца.

— Какво общо имам с боговете? — изръмжа херцогът. — Това е работа на вещиците. — Посочи тарака. — Смъкнете му кожата.

Довечера искам да изям задните му крака. И ми пратете жените обратно в залата.

Тримата войници отмъкнаха скимтящия тарак. Друлца се затътри до сина си из коридора.

— Орда голокожи на път за Южната земя — това ми харесва — изграчи тя. — Но този чужденец, този мъж с огнена птица и с име Маддракс — никак не ми харесва. — Смукна шумно от пурата си. — Придружи ме до баба си, сине.

Бабата на Брелцек и майка на Друлца беше вещица на Боллуна. Най-могъщата вулфанка на града...

Хората на Зорбан издигнаха кожените си палатки. Няколко поотраснали деца и няколко жени се бяха пръснали във верига, за да търсят дърва за огъня.

Мат срещна враждебния поглед на Радаан, когато свалеше аварийния пакет от животното водач. През първите дни сам беше мъкнал тежкото снаряжение. Докато болящият го гръб го убеди да качи тежкия контейнер на някой фреккойшер.

Никой от членовете на ордата не би се докоснал до плоския зелен контейнер. С изключение на Радаан. Но младият воин все още не можеше да се придвижва със собствени сили. След седмица-две нещата щяха да се променят. Тогава Мат трябваше да бъде нащрек.

Той помогна на една жена в напреднала бременност да слезе от гръба на фреккойшера. Тя боязливо му се усмихна. Беше седяла на катапултиращата седалка, която Мат беше свалил от аварирания самолет и я бе закрепил на гръба на гигантското насекомо вместо седло. Поне още две седмици вграденият в седалката пеленгиращ предавател щеше да излъчва сигнал. Мат не искаше да се раздели с надеждата, че го търсят.

От съдържанието на аварийния пакет Мат носеше винаги със себе си компаса, запалката, армейския пистолет и ножа. Кой знае какво ли още го очакваше в този кошмарен свят?

Бяха напалени огънове, беше раздадена храна — разтопен лед и „шмалдан“. Така хората на Зорбан наричаха една жълтеникава паста, която носеха със себе си като неприкосновен запас.

Мат знаеше от Аруула, че тази паста се приготвя от животинска мазнина и растителен сироп, който варварите получавали от някакво дърво. Доста твърдата паста беше примесена със счукани семена от треви, сушени ягодовидни зърна и смляно сушено месо. Имаше гравив и тръпчив вкус. Но Мат си го запази. А и нищо друго не му оставаше, защото запасите му от суха храна бяха свършили. Това нещо все пак до известна степен насищаше.

Седяха около един огън с приковани в пламъците погледи.

— Защо твоите предци не са останали в Южната земя? — попита Матю, обърнат към Зорбан. Аруула преведе, а вождът започна с порой от думи, от които Мат едва ли разбра и пет. От мимиката на лицето му обаче схвана, че говори за страховити неща.

— Врагове прогонили ордата обратно в планините — преведе Аруула. Тя вдигна три пъти двете си ръце и разпери пръсти, после — разперяйте пръсти на една ръка.

— Толкова са били убити. Враговете са ги изяли.

Мат смръщи чело.

— Какви врагове?

— Силни врагове от прокълнатия град. Зирагипи и вулфани.

Зирагипи и вулфани — Мат никога не беше чувал за народи, които се наричат така. Аруула се опита да обясни. Изглежда, под зирагипи имаше предвид някакви насекоми. Вулфаните пък сигурно са хора, които живеят в градовете, южно от ледената планина.

— А защо смятате, че тези врагове сега са по-малко опасни?

— Батафии ареег да нак виллагоона — изръмжа Зорбан.

— Сега воюват едни срещу други — преведе Аруула. — В мъртвите градове.

Всичко у Мат се противеше да повярва и дума от онова, което чуваше. Същевременно знаеше, че варварите бяха също толкова реални, колкото и недоверчивият мозък под черепа му. И знаеше, че Аруула не би го излъгала.

Зорбан разтегли дебелите си устни в изпълнено с упование ухилване.

— Вудан те Маддракс ну саави те лееди наа ланда де мидаа.

— Какво казва? — Мат разбра само „ланда де мидаа“. Това навярно означаваше „Южната земя“.

— Казва, че Вудан и Маддракс ще ни закрилят и водят до Южната земя — преведе Аруула.

Зорбан бръкна под наметката си и извади амулета си. Благоговейно го притисна към челото си и после го целуна.

Стъкленият, голям почти колкото яйце амулет също представляваше загадка. Мат беше разбрал, че поколения наред е предаван от вожд на вожд. И знаеше, че е нещо като тотем, който трябва да предава на носителя си силата на Вудан.

Но как един аналогов „Суоч“ от дваисет и първи век е успял да попадне в амулета на човек от ледниковия период — това беше един от Гордиевите възли, които духът на Мат трябваше да развърже. А да не говорим за това, как хора от ледниковата епоха са попаднали в дваисет и първи век.

Часовникът във вътрешността на буцата разтопено стъкло беше спрял — точно на датата, когато Мат и ятото му бяха излетели от Берлин в стратосферата, за да наблюдават ракетния обстрел срещу кометата. И точно в часа, в който „Кристъфър-Фloyd“ улучи земята: на 8 февруари 2012 г. в 16:44 ч.

Мат лежеше под коженото чергило и не можеше да заспи. Картини и мисли бушуваха във възбудения му мозък. Вулфани, зирагипи, тази чужда висока планина — нима беше само сън? Хора с мечове, гигантски скакалци и мислещи гигантски плъхове. Нима проклетата комета е съсипала не само света, но и мозъка му? Наистина ли се беше побъркал и си фантазираше всичко това в безопасна, тапицирана с гума клетка?

А може би беше мъртъв. И е попаднал в ада. И още една мисъл му мина през главата, фантастична, абсолютно побъркана мисъл: възможно ли беше енергията от сблъсъка с кометата да го е пренесла в миналото? Да речем, в последния ледников период?

Но Мат отхвърли и тази мисъл. Първо, като човек на логиката съвсем не вярваше в пътешествия във времето. И второ, никога не беше чел нещо, където да се споменава в човешката история, че хората от последния ледников период са пътували с гигантски скакалци.

Аруула разказваше за градове, които се намират южно от планината. Там трябваше да отиде. Може би имаше нормални, цивилизовани хора, които могат да му обяснят всичко.

Мат се измъкна от кожата и застана пред палатката си. Беше кучешки студ и над платото духаше силен вятър от юг. На нощното небе имаше избеляло петно — Луната. „Лоона“ я наричаха хората на Зорбан. Побъркана работа.

От кожените палатки наоколо до него достигна хъркането на десетки хора. Както всяка нощ, спяха със спокоен и дълбок сън. В негово присъствие се чувстваха дотолкова сигурни, че вече не оставяха и стражи. Мат избухна в горчив смях.

— По дяволите! Искан ми се наистина да бях някакъв бог, тогава и аз щях да мога спокойно да спя...

През две палатки по-нататък се отмести една кожа. Мат видя силуета на Радаан във входа на палатката му.

Един от двамата души в лагера, на които им оставаше да живеят само още няколко часа. Ако командирът от ВВС Матю Дракс наистина

беше такъв, за какъвто го смятаха варварите, щеше да го знае. И може би щеше да предотврати най-страшното...

Балоор зъзнеше ужасно. Пред него тлееше пепелта от черепа. Беше изгорял напълно, чак до зъбите. Балоор гледаше с полуотворени очи към входа на пещерата. До зазоряване му бе говорил Оргуудоо. А сега отново пред пещерата беше светло. Трябва да е бил в безсъзнание часове наред.

Коленете му го пронизаха, когато се опита да стане. Гърбът го болеше, в главата му сякаш тремолираше барабан. Въпреки това се насили да стане. Заклатушка се към входа, издраска замръзнал сняг от скалата и го разтопи в устата си.

След това замъкна нещата си в съседната пещера. Тук не можеше да остане. Непоносимото присъствие на демона тегнеше като невидим облак в замръзналите сталагмити.

Преди да напусне окончателно пещерата, Балоор още веднъж коленичи пред пепелта. Наведе се и измърмори някакво заклинание. После затвори пещерата със сняг.

Почти не му бяха останали сили. Заклинанието на Оргуудоо го беше изтощило повече от прехода до ледената пустош тук. Бяха му нужни часове, докато изрови един от убитите от ледения му гроб. Жена. Балоор грабна бойната си секира и отсече дясната ръка на мъртвата.

Горе в пещерата разпали изсушена тор. Размрази ръката, разряза месото и криво-ляво го опече на пламъка.

Нахрани се. Усети да се вливат нови сили в крайниците му. След като се подкрепи, седна с кръстосани крака пред входа на пещерата. Молеше се с отпавен към мрачното небе поглед. Призоваваше Вудан, върховния бог. Часове наред, до вечерта. Учителят му строго го беше предупредил никога да не предприема голямо заклинание на демони, без след това в продължение на един ден да се моли на най-висшия от боговете. Онзи, който призоваваше Оргуудоо за помощ срещу враговете си, трябваше да бъде силен и не биваше да допуска дори и най-малка грешка. Инак щеше да бъде завлечен във водовъртежа на унищожението.

Балоор се моли до смрачаване. Тогава затвори пещерата отвътре със сняг, проби дупка в снежната стена, за да влиза въздух, и се зави в кожата.

Следващата сутрин потегли на юг. Както му беше заповядал Оргуудоо, повелителят на мрачната бездна. Със собствените си очи трябваше да види гибелта на Маддракс. И да вземе участие с магическите си сили...

Малко преди изгрев слънце разтуриха лагера и натовариха фреккойшерите. В утринния здрач заслизаха надолу към реката по извитата на серпентини пътека.

Реката беше по-широка, отколкото Мат беше предполагал, гледайки я от високото плато. Буйните ѝ води си проправяха път през насеченото скално корито. Водата изглеждаше червеникава. Отсрещният бряг беше стръмен и отвесен.

Пътеката водеше през повечето време покрай брега. Само тук-там трябваше да се изкачват по склона, за да заобикалят водопади и пропасти. Ниско над планинските хребети се бяха надвесили плътни сиви облаци и отчасти ги забулваха.

Мат се питаше за стотен път защо слънцето се вижда на небето само като избеляло матово петно. Като че ли нещо в атмосферата прекарваше светлината през филтър.

Часове наред вървяха мълчаливо, почти не правеха почивки. Планинският хребет на другия бряг на реката ставаше все по-нисък. Растителността ставаше все повече и повече. Храстите и гъсталаците ставаха все по-буйни. Тук-там Мат откриваше иглолистни дървета. Борове с очебийно изпъкнали клони и дълги, кичести игли.

Хронометърът на Мат беше счупен при принудителното кацане. Но вътрешният му часовник функционираше. Прецени, че бяха на път от девет часа, когато планинският хребет откъм другия бряг рязко се сниши и се откри поглед към едно езеро, толкова голямо, че Мат не различаваше западния му бряг.

Реката течеше все по-широка и по-спокойна. Сега водата ѝ имаше зеленикав оттенък. Привечер следваха течението на реката през силно обрасла планинска просека и тогава изведнъж пред тях се разкри обширна долина.

Мат спря, сякаш се беше блъснал в стена. Гори — докъдето поглед стига!

Зорбан вдигна високо ръце и нададе ликуващ вик. Хората му запляскаха с ръце. Някои се прегръщаха, други започнаха да пеят и да танцуват. Аруула сияеше.

— Южната страна — каза. — Пристигнахме.

Мат се отпусна в тревата. „Значи все пак не е във френските Алпи! Оттам на юг няма равнина.“ Извади от джоба на летателния си костюм картата на Европа и я разгъна. Както често го правеше през последните дни.

Нямаше много големи езера в южните покрайнини на Алпите. Лаго Маджоре, Комо и Гарда. И само на едно от трите, паралелно на източния му бряг, течеше река на юг. Река Адидже. Отделена от него с планински масив, протичаше в южна посока, паралелно на езерото Гарда.

Мат извади компаса си. Той, изглежда, му се подиграваше. Според компаса реката течеше в югоизточна посока. „Значи не са Адидже и езерото Гарда... значи не са и Алпите?“

Докато хората на Зорбан ликуваха и възбудено разговаряха един с друг, погледът на Мат се плъзна по горите. Реката завиваше на изток и изчезваше в мъглата над безлистните дървета. Никога не беше ходил в Северна Италия. Но беше прелитал над страната със самолета си. Споменът за това му показваше същото, както и картата. Южно от Алпите трябваше да има обширна равнина, изпълнена със села, градове, овощни и маслиненни плантации, пътни магистрали, пасища. Но не и безкрайни гори.

„Значи не са Алпите. Тогава къде съм се приземил...?!“ Зорбан се разпореди лагерът да се построи между гъсталаците по брега на реката. Почвата беше мека и влажна, сякаш преди малко беше валило. Вождът изпрати по-големите деца, придружавани от двама воители, до каменистия хълм да събират дърва. Самият той започна да вдига палатки заедно с другите воители. Пуснаха освободените от товара им фреккойшери да пасат оскъдната трева по брега.

Мат седеше до един каменен блок на равния склон, който от брега на реката неусетно навлизаше в гората. Чуваше зад себе си юношите да крещят и да се шегуват. Бяха палави както никога през време на спускането от планината. Също и жените се смееха, бърбеха

помежду си и си тананикаха, докато с върховете на копията и остриетата на мечовете ровеха в земята. Аруула беше между тях. Тя махна с ръка на Мат, когато погледите им се срещнаха. Мат си помисли, че жените търсят ядливи корени.

Завиждаше на варварите. Въобразяваха си, че са стигнали до целта на многомесечните си мечти. Самият той, напротив, имаше чувството, че се загубва все по-навътре в някакъв мрачен лабиринт. Умърлушено отвори още веднъж картата и замислено се надвеси над нея. Аруула се появи до него.

— За Маддракс — каза. Той повдигна очи и видя нещо жълтеникаво и сърповидно, което тя му поднесе на двете си длани. Приличаше на какавидата на пеперуда, само че пет или шест пъти по-голяма.

— Какво е това? — поинтересува се Мат.

— Лишете. — Аруула постави нещото на скалата до него и започна да гребе с ръце, сякаш лети. — Лишете. — Мат разбра. — фактически беше изровила за него какавида на пеперуда. — Вкусно е — каза Аруула. — Но да се изпече на огън улови се за корема и направи физиономия, сякаш има болки. — Инак болен.

Мат кимна. Очевидно тези какавиди бяха отровни и трябваше да се опекаат, за да станат годни за ядене.

— Благодаря, Аруула. — Тя се засмя и се върна при жените. Мат разгледа жълтеникавата какавида. — Лишете... промърмори той. Никога не беше срещал тази дума в някой лексикон.

Не беше зоолог. Но не беше необходимо да е видиотен специалист, за да прецени някаква какавида на пеперуда, която беше почти половин метър дълга. Ако това е така, подобни гигантски пеперуди имаше само в тропическите джунгли на Южна Америка.

Викове го накараха да се послуша. Откъм речния бряг се втурнаха нагоре Зорбан и ловците. Зорбан носеше едно малко дете. Двама други теглеха със себе си бременна жена. Смахът и бърбенето около Мат секваше след всяка секунда.

Фреккойшерите с големи скокове избягаха в гората. Два се вдигнаха и префучаха нагоре по реката. Един-единствен фреккойшер остана между гъсталаците и моравата. Цвърчеше, пляскаше с крила и правеше резки движения напред. Но вместо да скочи или излети, изглеждаше, че животното неудържимо потъва назад. Поклащаше

дългата си глава, предните му крила дрънчаха едно в друго като пластмасови дискове, задната му част се закриваше от някакъв храст.

— Геягудоо! — избоботи Зорбан. — Геягудоо! Завею! Завею! По-големите деца зад Мат крещяха високо, жените отляво и отдясно запищяха, обърнаха се и побягнаха нагоре по склона.

— Бягай, Маддракс! Бързо! — чу той Аруула да вика. Мъжете скачаха покрай него и той виждаше паниката в брадясалите им лица.

Мат извади армейския си пистолет, „Берета 98 Г“ с двайсет деветмилиметрови патрона в пълнителя и свали предпазителя. В долния край на скалистия склон тръгна бавно покрай брега. Едрото тяло на фрекойшера се виждаше само наполовина зад храста. Животното цвърчеше и пляскаше с предните си крила. Един мъж силно извика за помощ.

Мат се вгледа в издължената морава. На около хвърлей камък от фрекойшера жълтата трева полегна настрана. Появи се ръка. Черна къдрава глава.

— Савииту! Савииту! — крещеше гласът.

Радаан! Без съмнение, беше Радаан! В паниката си бяха изоставили ранения. Той пълзеше като морж по тревата край брега и мъкнеше зад себе си шинирания си крак.

— Радаан! — изкрещя женски глас откъм покрайнините на гората. — Радаан! — Цурпа беше зърнала сина си в моравата.

Мат стисна с две ръце дръжката на големия пистолет. Изтича още няколко метра покрай склона. Докато фрекойшерът се откри изцяло за погледа му. После слисано присви очи. Предната част от тялото на гигантския скакалец беше затънала почти наполовина в земята! Задните крила бяха разперени, сякаш животното искаше да попречи на по-нататъшното потъване в почвата. Предните крила немощно пляскаха, главата тъжно се поклащаше насам-натам, дебелите колкото ръка пипала трепереха, а от потръпващите челюсти капеше пенлива течност в гъсталака. Около затъващото тяло на фрекойшера се беше натрупал земен насип на височина метър и половина. „Трябва да разбере какво е това...“

Мат скочи долу в храсталака. Заобиколи фрекойшера. На три крачки се изкачи на билото на насипа. Влажната, студена земя поддаде под ботушите му. Мат потъна почти до прасците. Тогава най-последно

успя да хвърли поглед в кратера, в който къс по къс изчезваше гигантският скакалец.

Земята под трепкащите му крила беше като жива. Надигаше се на вълни като вода. На всички страни пръскаха мръсни фонтани. Буци кал шибаха върху земния насип около Мат. „Какво е това...?“

Мат се наведе надолу и се опита да разбере какво се движи под крилата на ездитното животно. Зърна черна кадифена кожа, нещо закръглено с остри ръбове, които, изглежда, се въртяха. Видя и някакво сиво лопатковидно образувание, което му напомняше за патешки крака и беше дълго колкото ръката над лакътя.

„Иисусе, какво е това...?!“

Косата му настръхна. Вдигна „Беретата“ и се прицели в движещата се под крилата на фреккойшера земя. Зад себе си чуваше рева на Радаан. Пред него на склона стоеше старата Цурпа, пищеше и кършеше ръце. Канеше се да се спусне по речния насип. Зорбан я задържа.

Изведнъж блъвна не само земя, но и нещо течено. Зелената кожа на фреккойшера се покри с червени петна. Почти едновременно с това замряха крилата на животното, а дългият му череп се заби немощно в пясъка.

„Нещо го уби... Пести си куршумите и се опитай да се махнеш оттук...“

Мат се обърна към Радаан. Трябваше да помогне на ранения! Затича се между гъсталака и голите храсти. Усещаше как меката почва под краката му пружинира, усещаше пулса на мускулатурата по краката си, чуваше бесния ритъм на дишането си. Тогава видя Радаан на петдесет крачки пред себе си да се изправя във високата трева и да размахва ръце. Беше успял да допълзи на по-малко от осемдесет крачки от речния склон. Там, на сигурния скален терен, стояха Зорбан и крещящата Цурпа.

Онова, което последва, трая само секунди, но Мат го изживя като безкраен кошмар. На по-малко от два и половина метра от него сякаш почвата експлодира. Фонтан от земя излетя във въздуха. Подобно на гейзер при издишването на кит и на височина колкото дърво. Мат се опита да го избегне, побягна, прецапа през влажната трева и се просна в нея. Около него буци земя шибаха в храстите, в тревата и върху тялото му. Вдигна ръце над главата си, за да се предпази.

Усещаше как земята под него вибрира, светкавично се претърколи настрани и скочи. Хвърли поглед в посока към Радаан, но там нямаше нищо друго освен кръгъл насип от влажна земя. Но чуваше ужасяващите викове на младия момък. Виковете на един умиращ!

Отново град от буци земя се стовари върху него. Мат се обърна уплашено. С крайчеца на очите си видя Цурпа. Само с кожена препаска върху себе си тичаше към земния насип, зад който крещеше синът ѝ. Отпуснатите ѝ гърди се мятаха насам-натам при всяка крачка и тя протегна ръце, сякаш можеше да улови Радаан. Горе на брега, на сигурния скален терен Мат видя ужасените лица на другите. Зорбан държеше в ръцете си наметката на Цурпа.

Тогава Мат усети някакво движение зад себе си!

Обърна се уплашено. Черни фацети на огромни очи! Лопатковидни лапи, които се протягаха към него! Черни, влажни челюсти!

Мат падна назад и дръпна спуська. Изстрелът отекна в планинските склонове. Влажни пръски плеснаха в лицето на Мат. Той се претърколи и скочи с насочено напред оръжие. Между повдигнатата нагоре земя видя подобна на насекомо глава, покрита сякаш с фино черно кадифе. Но тя не помръдваше.

Едва сега хрумна на Мат, че виковете на смъртен ужас на Радаан бяха секнали. Земният насип около мястото, където за последен път видя сина на вожда, беше се издигнал междувременно на височина човешки ръст. Полуголата Цурпа, крещейки, се препъна в билото на купчината земя, хвърли се вътре и изчезна от погледа на Мат.

Четирийсет, петдесет крачки — и самият той стигна до земния насип, покатери се на четири крака нагоре и погледна навътре. Под него — бушуваща земя, влажна и тъмна, по средата ѝ — Цурпа. Горната част на тялото ѝ — затънала почти до хълбоците в кратера. Краката ѝ се мятаха.

Мат действаше инстинктивно. Спусна се в дупката, сграбчи бедрата на Цурпа, притисна ги към хълбоците си и затегли с все сила. Миришеше на гнилото, на влажна земя и кръв. Под пръстите си Мат усещаше движенията на здравата мускулатура на женските крака. Теглеше и теглеше, но тялото на Цурпа изчезваше все по-надълбоко във влажната кал.

И изведнъж мускулатурата на краката ѝ омекна като земята, на която стоеше Мат. Противодействието от другата страна рязко спря и Мат се блъсна гърбом в стената на насипа, все още със здраво притиснати с ръце и хълбоци крака на жената. Изправи се и доби чувството, че някаква ледена висулка се надига от дробовете чак до мозъка му.

Там, където беше горната част от тялото на Цурпа, в някаква дупка се валяше лигава маса от кръв и плетеница от черва. Остатъците от разкъсан гръбначен стълб се белнаха между разпарцалените мускули и кръвта.

Картината се разми пред очите на Мат. Светкавично пусна мъртвите крака, метна се и запълзя нагоре по насипа. Стомахът му се сви.

„Не, не си се приземил в Алпите, Мат. Не и е отдавна миналите времена на някакъв проклет ледников период. Приземил си се в ада... Направо в ада...“

Сякаш железен юмрук стисна стомаха му. Отскочи настрани и повърна...

Три дни Друлца напразно се опитваше майка ѝ да я приеме. Ургаца разговаряла с боговете, осведомиха я личните стражи на вещицата.

В продължение на три дни през стената от бръшлянови клонки пред арковидните прозорци на залата си почти на всеки час Друлца надничаше нагоре към кулата. Между разкривените брези от скелето за камбаните излизаше дим. Понякога зад дърветата и полукръглата арка виждаше да се движи нагоре-надолу сянката на майка ѝ.

В това време бушуваше войната. Черният враг завземаше една след друга порутените сгради. Пръстенът му се свиваше все повече и повече около главната квартира на вулфаните. Херцогът разпрати куриери във всички части на Боллуна и събра войниците си. Сто и осемдесет вулфани заеха позиция в руините около главната квартира. Други четирийсет вдигнаха бивак на квадратния площад, два етажа под залата на Друлца. Кралцек остави само около шейсет войници в стратегически важните руини на града, та поне тях да задържат.

Още по-неотложен от военната ситуация изглеждаше за Друлца въпросът със снабдяването. Складовете за храни на вулфаните бяха практически празни. Още пет-шест пленници, между които жената и детето от унищожената от тараците орда номади. Мъжът и тараците отдавна бяха минали по пътя на пленниците, домъкнати в главната квартира на вулфаните.

Друлца изпрати три десетчленни ловни експедиции на север в горите. Може би поне една щеше да успее да се завърне в главната квартира с плячка.

Небето над Боллуна вече придобиваше някакъв оловен оттенък, когато вечерта на третия ден Друлца чу стъпки откъм стълбищния купол. Със стенание се надигна от чувалите с трева и кожата, закуцука към трона си и се отпусна на него. Нервно оправи кожата си тога.

Ботуши кънтяха по каменните стъпала. Три фигури минаха под извитата греда над вратата. Носеха дълги мечове и червенокафяви кожени наметки. Цветът на личната гвардия на Ургаца. С маршова стъпка минаха покрай каменната маса до трона на Друлца. И тримата вдигнаха юмруци над главите си.

— Да живее дълго върховната майка — изръмжа средният от гвардейците на вещицата, висок, кокалест вулфан. Друлца знаеше, че се казва Муррцек и че е доверен човек на майка й.

Войниците отляво и отдясно мълчаха. Не бяха вулфани. Почти никакви косми не покриваха бледите им тела. Продълговатите им лица изглеждаха ъгловати и изсушени. Очите им бяха хлътнали. За разлика от вулфаните при тях доминираща в лицето беше не муцуната, а дългият, остър нос. Устните им бяха сиви и тънки. Толкова тънки, че не можеха да скрият жълтите зъби на войниците. Зъбите им бяха заострени.

Не носеха хитинов шлемове като войника вулфан между тях, а червенокафяви кожени качулки. Краищата на ушите им стърчаха като изсъхнали гъби от страни на тесните им черепи. Принадлежаха към немногброен народ, който обитаваше скални пещери в подножието на ледената планина. Противни създания, с които пращадото на Друлца беше сключил съюз още преди войната.

— Какво искате? — изграчи тя.

— Майка ти ни изпрати. Желаете да разговаря с тебе.

Най-сетне. Друлца с мъка се смъкна от трона и по четирите стъпала. Вулфанът вървеше пред нея. Двамата голокожи отстрани, но внимаваха винаги да са половин крачка зад нея.

С лявата си ръка Друлца се подпираше на стената, докато слизаше стъпало по стъпало. Някога стълбището е имало перила. Поне така разказвала бабата на Друлца.

На последното стъпало залитна. Бледият голокож отдясно зад нея я задържа. При кратковременното докосване козината на Друлца настръхна. Изръмжа недоволно и се освободи.

Понякога проклинаше екстравагантността на майка си. Не само за това, че държеше специална гвардия от двайсетина войника. Това ѝ се полагаше като на вещица. Но беше включила в личната си гвардия и почти десетина чужденци. Тези двама голокожи например. В това число и бойци гиганти от най-далечната Южна земя, при чийто вид на Друлца редовно ѝ потичаха лигите. Преди години вещицата беше приела в личната си гвардия дори един тарашки крал. За щастие той скоро стана жертва на атентат. И се озова тайно върху скарата на Кралцек.

Друлца се затътри през вътрешния двор. Пред кожените палатки и около огъня седяха вулфански войници. Скочиха, когато познаха върховната майка. Юмруци се вдигнаха във въздуха.

— Да живее дълго върховната майка — изреваха четирийсет гърла.

Друлца махна бегло с ръка и изръмжа някакъв поздрав. Придружителите ѝ я преведоха през обраслия с жълтеникава трева и храсталаци площад. Счупените каменни плочи се разклащаха под стъпалата им. Както почти всички вулфани, Друлца ходеше боса.

Порутената фасада на руината, към която спадаше и кулата на Ургаца, в цялата си долна половина беше отделена с арки. По време на последното поколение четири от колоните бяха заменени с прави дъбови трупи. Инак порутеният балкон на височината на половината фасада не би устоял дълго.

На балкона, по брезите и другите дървета се бяха облегли многобройни стражи. Колоните под балкона бяха напълно обрасли с бръшлян и калинови храсти.

Друлца и придружаващата я стража минаха под колоните и навлязоха в огромните зидове. Таванът към залата на втория етаж беше

наполовина пробит. Мощен дъбов ствол стърчеше от пода, минаваше през втория етаж и стигаше чак извън покрива. Короната на дървото изпълваше почти цялата покривна ферма. На първия етаж беше настанена една част от войските на Кралцек. Заедно с оръжията и складовете с провизии. Последните — съвсем празни.

С кожено въже спуснаха от втория етаж кош от лико. Друлца и придружаващият я вулфан влязоха в него. Над тях заскърцаха колелата на желязна подемна макара, когато четирима войници от гвардията на вещицата ги заизтегляха нагоре.

Горе вулфанът ѝ помогна да излезе от коша. Тя се огледа. Наоколо тичаха вулфански деца, играеха си с напълнени с пясък кожени топки или с дървени мечове. Друлца откри необикновено много жени вулфанки. Някои кърмеха бебета, други вършеха домакинска работа и разчесваха козината си.

Членовете от гвардията на вещицата имаха право да се съвкупяват с някоя жена колкото пъти поискаха. Също една екстравагантност на майка ѝ. При войските на Кралцек и дума не можеше да става за такова нещо. Там войниците, които се допускаха до съвкупление, бяха подбирани според строги критерии.

Друлца откри и гвардейци чужденци. Един от апетитните жители на Южната земя, например. Кожата му беше почти черна, по главата и по раменете му имаше гъсти, черни къдри. Друлца се обърна с въздишка. Щом като свършеха и последните припаси, трябваше сериозно да се помисли как да се отнеме от Ургаца любимата ѝ играчка. Най-късно до момента, когато ловните експедиции се върнеха с празни ръце. До квадратната стая под скелето за камбаните Друлца трябваше да се изкачи по обикновена стълба. Стенейки от болки в хълбоците, стигна до тясната платформа, върху която още преди двайсет години майка ѝ установи лагера си. Откакто се издигна като вещица на вулфаните.

Друлца се уплаши, когато видя майка си: тя лежеше между разхвърляните кожи, белезникавосивата ѝ козина беше мокра, а от черната ѝ паст в ускорен ритъм излиташе парата от дишането ѝ. Нямахше съмнение, Ургаца беше тежко болна.

— Мамо! Какво става с тебе?! — Друлца коленичи с охкане пред натъпканите с трева възглавници и кожи на старицата. — Та аз не знаех, че си болна! Защо не ме пусна по-рано при себе си?

Вещицата на вулфаните махна уморено с ръка. От нейната паст се чу хъркащо грачене. Друлца не разбра нито дума. Изглеждаше, че майка ѝ е напълно изтощена. Наведе глава над устата на Ургаца.

— Могъщ враг... е на път... насам... — прошепна престарялата вулфанка. — Името му е... Маддракс... при него има орда голокожи...

Друлца се уплаши. Откъде майка ѝ знаеше това име? Да не би херцогът да я е посетил? Изключено. Кралцек отбягваше вещицата като огън. Или пък още веднъж лично е разпитала тарака?

— Откъде знаеш това? — попита.

Вещицата вдигна глава и се подпря на костеливите си, покрити с бяла козина лакти.

— Оргуудоо... — изграчи тя. — Демонът... беше при мене... Тя тихо изстена. — Всичките ми сили... отнесе със себе си...

— Кой е този Маддракс? Откъде идва? Какво търси тук в Южната земя?

Старицата отново махна с ръка.

— Не би могла да го разбереш... Но не бива да се страхуваш от него... Той е... вече мъртвец... — Отново се отпусна в кожата и затвори очи. — Оргуудо ще му изпрати гибел... щом като стъпи в Южната земя... Ако все пак успее... да стигне до Боллуна... ще го унищожим ние... Тази е волята на Оргуудоо...

Друлца наблюдаваше старата си майка. Онова, което казваше, не ѝ хареса. Беше затрупана до гуша с работа заедно с Кралцек да организира борбата с черния враг. Мнозина войници бяха загинали. Отговаряше за снабдяването с храна. А сега трябваше да се ядосва и с някакъв загадъчен чужденец!

Сякаш прочела мислите на дъщеря си, Ургаца поклати косматия си череп.

— Не ми е нужен нито един от твоите войници — прошепна. Но трябва да знаеш... и да ме подкрепиш...

Друлца разтегли въпросително устни.

— Маддракс е мой — каза вещицата. — Аз... ще му заложа капан. Вече... имам план...

Козината по гърба и тила на Друлца настръхна, когато Ургаца ѝ разказа какво е намислила. Изведнъж устата ѝ пресъхна.

— Ти си истинска вещица, мамо — прошепна тя.

Само Зорбан и Аруула помогнаха на Мат да изрови гадината. Всички останали мълчаливо наблюдаваха от скалистия горист склон. Никой не смееше да слезе долу в зеленото поречие.

Небходимо беше да разкопаят по-малко от метър, тогава извадиха от земята част от животното. Трупът му беше гладко отсечен. Не намериха никаква следа от остатъка. Вероятно някой от събратята му по вид го е изтеглил обратно в земята.

Мат приклезна и внимателно разгледа наличната част. Гадината изглеждаше като кръстоска между змия и насекомо, широка колкото мъжка ръка и наполовина толкова на височина. Беше покрита с фина, кадифена, черна като антрацит козина. Напомняше на Мат за кожата на къртица. Отдолу имаше лопатковидни крака, не по-големи от средноголяма човешка китка. Мат откри два чифта върху извадената част от трупа. Тялото имаше спирална форма, каквато Мат никога не беше виждал у някое живо същество. Подобно на резбата на винт, от козината стърчаха остри ръбове. Мат удари с камък по тях. Издрънча, сякаш беше ударил в метал.

Надвеси се над главата. И тя беше покрита с кадифена козина точно както тялото. Очите бяха разположени отстрани. Предпазваше ги тънка, упорита четина. В края си главата изтъняваше като вретено. Тук козината беше по-рядка и по-светла. Мат видя как набръчканата кожа проблясва. Той заби копието в устната цепнатина на звяра и повдигна горната челюст. Кожата на върха на главата се разтвори като ветрило. Пастта на звяра продължи да се разтваря, докато не стигна почти двойния диаметър на тялото. Мат си помисли за огромните змии, които могат да поглъщат жертви с десетократно по-голям диаметър от този на собственото си тяло.

— О, по дяволите! — Стана. — Как наричате гадината?

— Гегудоо — каза Аруула. Посочи мършата. — Младо.

— Младо...? — Мат преглътна. — Колко големи са възрастните? Аруула го погледна сериозно. Беше пребледняла.

— Много големи — прошепна. — Много големи...

По-късно вдигнаха лагера далеч над речния гъсталак, между дърветата. Запалиха се огънове и се раздадоха шмалдан и сварени корени. Тази вечер никой не се смееше. Почти никой не продума.

На Мат му направи впечатление, че мъжете и жените се отдръпнаха от него. Единствена Аруула седеше до него. Сякаш

изведнъж започнаха да отбягват да са близо до него. Само Зорбан от време на време го поглеждаше крадешком.

Естествено — имаше двама мъртви. Бе се оказал неспособен като бог. Както често през изминалите седмици, Мат внезапно се почувства безкрайно самотен. Към това се прибавяше и гаденето, което го мъчеше след смъртта на Цурпа. Пиеше само вода и не сложи нито зальк в устата си. След събитията долу на реката се чувстваше сякаш в главата си има памук вместо мозък.

Постепенно хората на Зорбан влязоха в палатките си. Само Аруула остана да седи с него край огъня. Гледаха втренчено жаравата. Мат не искаше да измъчва тампона в главата си с някакви въпроси. Отказваше се да мисли повече за този ландшафт, за тези хора, за тези отвратителни геягудоо. Нямаше отговор на тези загадки. Поне засега нямаше.

„Нещата са такива, каквито са. Ако искам да оцелея, трябва да ги приема...“

— Балоор — прошепна Аруула внезапно. Мат я погледна въпросително. В големите ѝ тъмнокафяви очи се отразяваше светлината на огъня. — Балоор е изпратил геягудоо.

— Как би могъл да направи такова нещо?

— Геягудоо идват от Оргуудоо. А Балоор може да разговаря с Оргуудоо...

— Оргуудоо? — Мат не разбираше нито дума. Може би и не искаше да разбере.

— Бог на мрака. — Аруула говореше много тихо. Като че ли темата я плашеше. — Демон, могъщ демон...

Мат мълчеше. Не знаеше какво да мисли за думите на Аруула. А и не искаше да слуша повече непонятни неща. Нуждата му от такива беше задоволена докрай.

Тази нощ почти не спа. И ако за малко се унасяше в сън, в сънищата му се явяваха призрачни създания: тараци, гигантски, черни, покрити с люспи птици, мухи и бръмбари с големината на гъски, каквито бе видял в пещерите на тараците, и тези всяващи ужас геягудоо.

На следващата сутрин се събуди изтощен и с главоболие. Входелите на палатките бяха открехнати. Мат се огледа и откри хората на Зорбан долу при реката. За кратко време си поигра с мисълта да си

събере нещата и да тръгне сам. Но тогава между хората съгледа Аруула...

Цялата орда се беше събрала в моравата. Около кратера, в който беше изчезнал Радаан и в който лежах тленните останки на старата Цурпа. Мат наблюдаваше как Зорбан и другите мъже носеха камъни и ги трупяха върху разровената земя.

Скоро до него достигна многогласно мърморене. Погребален ритуал, реши Мат. Молеха се.

Когато по-късно се изкачиха по наклона, усети погледите на трийсет и три чифта очи. Варварите спряха на няколко крачки от Мат и впериха поглед в него. Знаеше точно какво става. Смъртта на най-големия му син и на главната му жена бяха разтърсили вярата на Зорбан в божествеността на Маддракс.

Аруула се отдели от групата. Лицето ѝ беше угрижено.

— Всички се питат — каза тя — защо Радаан и Цурпа мъртви. Питат се дали Маддракс наистина бог...

— Кажи им, че никога не съм бил бог и не искам да бъда рече — Матю примирено. — И им кажи, че съжалявам за Цурпа и Радаан...

Аруула приклепна пред него. Погледът ѝ срещна неговия и Мат би предпочел да я прегърне. Имаше чувството, че тя прозира в мислите му.

По едно време се изправи и се обърна към своите хора. Зорбан каза няколко думи, които Мат не разбра. И тогава говори Аруула. Говори твърде дълго. Държа почти една кратка реч. Мат не разбра нито дума.

Когато Аруула млъкна, Зорбан отпусна глава и се отдалечи с тежка стъпка, а и другите се пръснаха. Лагерът се разтури. Вождът изпрати хората си отново да хванат фреккойшерите. Следобеда се върнаха с пет животни. Един фреккойшер беше завлечен в земята от геягудоо. Друг един не беше намерен.

Зорбан беше на мнение, че земните змии обитават предимно в меките почви на зелените поречия. Затова искаше да напусне пътеката покрай брега и да се движи на юг през гората. Смяташе, че сред плетеницата от корени в горската почва ордата му ще е предпазена от по-нататъшни нападения. Аруула преведе словоизлиянията на Зорбан и на Мат му се изясниха разсъжденията на вожда.

Използваха фрекойшерите като салове. Първо прелетяха през реката петима мъже с багажа. На около петстотин метра разтовариха животните и се върнаха обратно, за да прекарат постепенно цялата орда през реката.

Привечер навлязоха в гората и потърсиха подходящо място за лагер. Мат имаше впечатлението, че хората на Зорбан изведнъж започнаха да се отнасят към него с по-голям респект, отколкото в предишните седмици.

— Защо отново ме приемат? — поиска да разбере от Аруула. Заедно обхождаха една полянка, която смятаха да използват за лагер. — Мислех си, че като неистински бог ще ме убият с камъни.

— Аз казала, Вудан наказал Радаан за предателство. А Цурпа не трябваше опитва спасява. Сама виновна.

Мат се спря.

— Казала си това? — Тя кимна. Пак тази жена го накара да занемее. Тя знаеше добре, че е всичко друго, но не и бог и въпреки това го защити пред Зорбан и пред хората му.

Мълчаливо огледаха поляната. Аруула я сметна за неподходяща за лагер. Почвата беше твърде мека и влажна. Заедно се върнаха при другите.

— Миналата нощ спомена едно име — каза Мат мимоходом. — Оркус, Оруло или нещо подобно.

— Оргуудоо.

— Точно. Защо вярвате, че той е в съюз с тези геягудоо?

— Ет фа кому фа. — Аруула повдигна рамене. Мат често беше чувал тази фраза през последните седмици. И междувременно беше разбрал какво горе-долу означава: „Така е, както е.“

Очевидно това беше една от най-важните мъдрости на тези постоянно изложени на опасности хора от ледниковата епоха. Мъдрост, до която вчера достигна и Мат.

— Ет фа кому фа — промърмори той и горчиво се ухили вътрешно.

Балоор напредваше бързо. След срещата с демона го обзе почти опияняваща възбуда. Тя го окриляше до такава степен, че почти не страдаше от студа и вървеше до среднощ. След три дни стигна до долината на реката. Навсякъде откриваше следите от ордата. В снега, в сипеите, на високото плато и по пътеката долу при реката. Трескаво очакваше мига, когато щеше да срещне разровена земя и бягащи хора.

Най-напред обаче срещна един безстопанствен фреккойшер. Това му беше достатъчно, за да изпадне в еуфория. Никога орда от странстващите народи не би изоставила доброволно в пустоша някое от ценните си ездитни животни.

Улови животното и внимателно го огледа. По седлото разбра, че е от ордата на Зорбан.

Костеливото, набраздено от хиляди бръчки лице на Балоор се изкриви в злорадо ухилване. Хвърли се на земята, за да благодари на Оргуудоо.

— Слава на тебе, господарю на мрачната бездна. Слава на тебе, защото чу молитвата на своя слуга...

Завърза оръжията, кожения вързоп и кожената торба на фреккойшера и се качи на седлото. С дълги скокове животното го понесе из долината на реката. След един ден стигна до подножието на планината. И мястото, където реката завиваше на изток, а на юг се простираха безкрайните гори.

Балоор намери гроба в зеленото поречие. Забеляза следите от борбата и от лагера горе в гората. И откри дирите на ордата и нейните фреккойшери от другата страна на реката. Разочарованието му беше голямо.

Проклинайки, претърси брега на реката, горския склон и околността. Не ще да са много членовете на ордата, станали жертва при нападението на геггудоо. Балоор не си въобразяваше много — вероятността да е загинал тъкмо Маддракс му изглеждаше незначителна.

Вечерта напали огън. Изрови ларва на пеперуда, опече я на пламъка и се подкрепи. След това извади от вързоба си кожената торбичка с изсушената червена мухоморка. Сдъвка няколко парченца от дрогата. Когато опиянението се разнесе по жилите му, нощната гора потъна в очите на Балоор в някаква червена мъгла. Мозъкът му си

отвори врата към някакъв друг свят. Просна се по корем до огъня. С мърморене заклинаваше Оргуудо и неговите зверове.

Когато около обед се събуди от краткия сън, Балоор не се чувстваше изсмукан като друг път след изтощителни заклинателни ритуали. Мършавото му тяло преливаше от неподозирани сили и той бе изпълнен с упование.

Говорещият с боговете завърза нещата си на фреккойшера и се качи на седлото. От отсрещния горист склон политна към обширната, обрасла с гора равнина. Стремеше се да прелита покрай предполагаемия път на ордата.

Привечер Балоор съзря тъмнозелената лента на Великата южна река. Неговото животно профучаваше плътно над върховете на голите дървета. Недалеч отпред гората се разкриваше и се виждаха страничните ръкави на реката.

Самият Балоор никога не беше виждал Великата южна река със собствените си очи. Както всички от ордата на Зорбан, знаеше за нея само от легендите на старите и от разказите на други говорещи с боговете, които бяха достатъчно стари, за да са преминали поне веднъж в живота си ледената планина.

Гората свършваше и под нея се простираше блатист ландшафт. Обширни площи тръстика и кафеникава трева, между тях непрекъснато — речни ръкави. И тогава най-сетне — главното течение. Изхвъркнаха водни птици, когато неговият фреккойшер се плъзна над брега и мудно извиващите се вълни. Балоор видя под водната повърхност сребърните контури на големи риби и на разстояние хвърлей копие откри нагоре по реката стадо диви вакудо в плитките води край брега. Внимателно наблюдаваха неговия фреккойшер, размятаха мощните си, космати тела и избягаха в галоп към тръстиките.

Балоор насочи животно над обраслата с тръстики блатиста ивица на отсрещния бряг и се приземи до покрайнините на гората. Скри фреккойшера в гората и вдигна добре замаскиран бивак за самия себе си в храсталаците. Оттук имаше добра видимост към реката и широкия крайбрежен район. И тогава зачака...

Вечерта на първия ден стигнаха до брега на малко езеро. Ордата ликуваше. Десетина мъже и жени грабнаха копия, лъкове и стрели и плъзнаха по езерния бряг. Мат узна от Аруула, че отвъд ледената планина се препитавали най-вече с риба. Разбра още, че и тя произхождала от народ, който почти изключително преживявал от риболов. Наричаше своите хора „народът на тринайсетте острова“.

Другата част от ордата построи лагера на място, избрано от Зорбан. Отначало Мат не можеше да си обясни защо вождът поиска да отседнат на лагер тъкмо в тази очебийно рядка горичка. Разбра го, когато се опита да забие в земята колчетата на палатката си.

Без усилие заби първото колче в рохкавата горска земя. Второто се натъкна на съпротива още след няколко сантиметра. Скалиста почва! Но защо първото колче се заби така лесно?

Мат разрови с голи ръце почвата. Появи се каменна плоча. Мястото, където се беше разцепила, стърчеше косо нагоре. Широка един-два пръста пукнатина зееше между двете части на плочата. В такава пукнатина беше успял да забие в земята първото колче.

Мат разкри едно квадратно пространство от гладката, но изпъстрена с многобройни пукнатини скала. Замислено я зараглежда. Беше сива. Гладката ѝ чак до пукнатините повърхност му се видя неестествена.

— Какво е това, по дяволите...?

Мат трескаво грабна една дъска и изрина земята от повърхността на скалата. Нямаше край. Стана и се огледа. На широчина от три до пет метра имаше букови, яворови дървета и брези, почти изключително в средата на инак рядко обраслата горска ивица, която минаваше права като стрела от север на юг. А зад дърветата му направи впечатление един странен гъсталак...

Невероятно подозрение се плъзна по гънките на мозъка му. Навлезе в храсталака, за да прекоси обраслата с дървета ивица. Някъде в средата се натъкна на високо до коляното упорито препятствие. Мат се спъна и се просна на земята.

— Да го вземат мътните! — Разгъна клоните на папратта. Пред очите му, на около половин метър от земята се издигаше покрита с мъх повърхност. Мат удари с дъската по нея. Звук на метал прогони от главата му и последното съмнение.

Скочи и изчисти мъха и пълзящите растения от образуването. Появи се ръждив метал. Мат заработи като бесен. Шумът привлече неколцина членове на ордата. Също и Аруула. Накрая Мат освободи около два метра от мъховете и храсталака.

Беше водеща плоскост от каросерия.

— О, Боже, знам къде съм...

Мат дрезгаво се изсмя. За секунди по лицето му премина израз на лудост.

— Това... е аутобан! Проклет аутобан!

Аруула го погледна угрижено. Мат поклати глава. Тогава седна върху ръждясалата плоскост. Сълзи се стичаха по лицето му. Погледна Аруула.

— Как наричате тези неща?

— Отовайи — каза тя и посочи рядката горска ивица надолу. Мат разбра веднага познатите думи. В понятието се съдържаха както немската и френската дума за „автомобил“, така и английската за „път“.

— Отовайи... — Отново поклати глава. Изглежда, „Кристъфър-Фloyd“ е разбила действителността на милиони трески и отново я е събрала в изкривена картина. Все пак той откри още следи от добре познатия му свят.

„Все пак... още няколко следи...“

Избърса сълзите от лицето си. После протегна ръка към плоскостта. Усещаше ставите на коленете си сякаш бяха запълнени с каучук, когато се приближаваше към открояващия се гъсталак по отсрещната страна на обраслата с дървета ивица.

Издърпа настрана пълзящите растения и се зае с едно покрито с мъхове образуване, което имаше точно формата, която преди това Мат си мислеше, че е разпознал. Отново застъргаха метал в метал, когато отстрани мъха. Показа се ръждива ламарина, пробита и на места разнищена. После — някаква мръснокафява повърхност, твърда, гладка и леко заоблена, сетне — страничен прозорец, дръжка на врата...

Вратата с трясък падна от каросерията, когато Мат се опита да я повдигне. Големи колкото мишки животинки избягаха светкавично през дупките в пода. Вонеше на влага и гнилост. Влажна, мрачна дупка.

Черен, полуразпаднал се скелет на шофьорската седалка. Под него ръждивите пружини на някогашната седалка. Покрита с патина верижка висеше върху шуплеста гръдна кост, заклинена между два счупени прешлена на врата...

Мозъкът му сякаш изведнъж беше изметен. Отказваше да мисли каквото и да било. Мат се обърна и се затътри обратно към мястото, където беше оставил нещата си.

Вечерта имаше угощение. Миризмата на печена риба се разнесе из лагера. Ордата здраво натъпка стомасите си. Също и Мат. Откриването на аутобана и на останките от колата го бяха довели до душевно състояние между опияняващо спокойствие и депресия. Нещо у него все още се съпротивяваше да приеме фактите. И понякога, когато си помислеше за изводите, неволно се изсмиваше, докато същевременно сълзи се стичаха по лицето му. И тази нощ спа зле.

Рано сутринта потеглиха и вървяха около половин ден на юг по някогашния аутобан. Мат виждаше по пътното платно само единични останки от коли. Нищо чудно — в момента на сблъсъка с кометата голямата част от населението е било в скривалищата...

В късния следобед горската почва отляво и отдясно на светлата ивица взе да става все по-мочурлива. Мат съгледа тръстики и големи вирове. Накрая гората проредя. Като ударен от гръм, Мат спря и се загледа в широк около километър речен пейзаж. Покатери се на една от голите буки в покрайнините на гората. От короната на дървото видя широка река в средата на ландшафта.

— Де магаа флувее де ланда де мидаа — каза Зорбан благоговейно.

Мат слезе от дървото.

— Какво каза?

— Великата река на Южната земя — преведе Аруула.

Мат извади картата си. Колкото и внимателно да проучваше Алпите и съседните им райони, все стигаше до един и същ извод — реката трябваше да е По. За друга и дума не можеше да става. Тогава езерото, чиито брегове видя преди три дни, е било Гарда, а речната долина, по която се бяха спуснали от планината Адидже. Независимо че според неговия компас течеше на югоизток и независимо че според компаса му тукашната река течеше в североизточна посока, а не в източна, както показваше картата. Мат проучи картата още веднъж.

Ако това наистина беше По, тогава Верона се намираше на един ден път зад тях. Но югозападно се намираше Парма, а югоизточно Ферара. Съответно на един-два дни път.

— Трябва да отида в някой град! — Мат скочи и се обърна към Зорбан. — Град, виллага...!

Вождът направи отрицателен жест с ръка и измърмори нещо в брадата си, което Мат не разбра.

— Град означава смърт — преведе Аруула, — а Зорбан иска ордата да живее.

Мат се отказа да дискутира. Но тази мисъл здраво заседна в главата му. Ако искаше да разреши загадката на този кошмарен свят, това можеше да стане само в някой град.

Фреккойшерите отново послужиха за салове. Багажът и ордата прелетяха на части през речния ландшафт. Пейзажът, който се разкриваше пред Мат, беше като на някой субтропичен регион, далеч от всякаква цивилизация. Не и такъв като в умерената зона и във високо индустриализирана страна, каквато е Италия.

„...или поне каквато е била преди сблъсъка с кометата...“ коригира се Мат.

Нападението на земните змии започна напълно неочаквано. Мат и Аруула чакаха в тръстиката от другата страна на реката с още двайсетина членове на ордата. Фреккойшерът начело на летящата редица с останалата част от ордата тъкмо премина средата на реката, когато внезапно отляво и отдясно на Мат изкряха водни птици и много бързо изхвърчаха подплашени от тръстиките. Стеблата на тръстиките се разделиха и Мат видя черните глави на две геягудоо.

Чакащите хора нададоха вик. Скочиха и побягнаха. Мат извади пистолета от гащеризона си. Отляво и отдясно от него към небето изскочиха фонтани вода и тиня. Една бременна жена изчезна в тресавището. Млад воин изпищя смъртно уплашен и заби копието си в кипящата земя под краката си. Нищо не му помогна. Нещо неудържимо го дърпаше в тинестата почва.

— В гората! — изрева Мат. — Бягайте в гората! — Стиснал оръжието с две ръце, той се обърна по надлъжната си ос, наблюдаваше тревата, тръстиките, локвите. Вече петдесет крачки го делиха от бягащата орда. Видя, че Аруула се обърна да го види. — Бягай! — изрева той. — Бягай!

Земята около него сякаш експлодира. Бликнаха пет-шест фонтана. Всичките на по-малко от двайсет крачки от него.

„Заобикалят те... Всяка крачка, която правиш, издава мястото ти...“

До себе си мярна сянката на един фреккойшер. Погледна нагоре — два гигантски скакалеца прелитаха над него в посока към гората. Мляскащи, гъргорещи шумове върнаха погледа на Мат обратно към земята. Видя от всички страни да се въртят дебели издутини с черна кожа. Да, да се въртят! Подобни на нарезки, се въртяха спираловидно подредените рогови плочки. Зверовете си проправяха път към него.

Мат вдигна „Беретата 98 Г“ и натисна спусъка. Веднъж, два пъти, три пъти. Една от земните змии трепна и се отпусна безжизнено, друга се изправи, повлече със себе си тиня и земя, завъртя се във въздуха и се стовари в тревата. Безброй крака лопати се подаваха от дългото ѝ около шест метра тяло.

Срещу атакуващата вълна на геягудоо се стовари градушката стрели на хората на Зорбан. Три звяра умряха. Но все още четири или пет се приближаваха към Мат. Но сега в обръча имаше празнина. Мат направи последно усилие, прескочи два трупа, озова се в тресавището извън пръстена на нападението, събра сили и побягна към гората.

Тичешком се обърна. На десет крачки зад него — фонтан от тиня и сянката на фреккойшер. Беше се приземил гигантски скакалец с трима воители. Мат чуваше свистенето на стрелите и копията.

Дробовете му го бодяха, пулсът му беше бесен, усещаше в слепоочията си ударите на сърцето си. Давай! — крещеше някакъв глас в мозъка му. Тичаше през тръстики и треви, отново се огледа. Подобен на мощен мръснокафяв гейзер геягудоо тъкмо се изправи, сграбчи фреккойшера за задните му крила и го завлече в глъбините. Същевременно Мат стигна до покрайнините на гората и се хвърли в ниските дървета.

Последният фреккойшер кацна близо до гората и веднага го изтеглиха между дърветата. Никой не посмя да спасява от блатната трева прътите за палатките и вързопите с кожи. Всички мислеха само за едно — да избягат по-навътре в гората.

Беше безредно, паническо бягство. Едва след три часа се събраха на широка, светла горска ивица — отовайи. До свечеряване вървяха усилено на юг. Липсваха едно възголямо момче, един воин и една

бременна жена. И тримата бойци заедно с фреккойшера, които бяха спасили своя бог Маддракс, а сами бяха намерили смъртта си...

Балоор беснееше от яд. Като луд заби бойната си секира в ниското дърво. Маддракс пак се измъкна!

Наблюдаваше нападението на геягудоо от едно дърво, само на пет хвърлея копие от мястото на сражението. Ала очите му отново не видяха онова, за което най-много копнееха — унищожаването на Маддракс и смъртта на Зорбан.

Балоор полека-лека се успокои. Все пак ордата загуби шестима други членове и един фреккойшер. Сега наброяваше само двайсет и седем глави. И притежаваше още четири ездитни животни. Но, изглежда, Зорбан не мислеше за връщане.

Е, добре — до следващата планинска верига имаха да преодолеят още два-три прехода. Достатъчно време, за да накара геягудоо още веднъж да ги нападнат. А ако се наложеше — и четвърти, и пети път.

— В името на Оргуудоо! — изфуча Балоор. — Никой от вас не бива да се отърве! Никой!

Прекара нощта в крайбрежната тръстика. На следващата сутрин се качи на фреккойшера си и тръгна по следите на ордата.

Часове наред вървяха през тъмната гора. Зорбан заповяда да се запалят две факли, факлоносците вървяха начело на колоната. Ордата с наличните четири фреккойшера се придържаше плътно до редиците дървета и до отчасти високия колкото човешки бой гъсталак в средната ивица на обраслия аутобан.

Краката на Мат натежаха. Както всички други, които не се ползваха от привилегията да яздят на фреккойшер, и той се мъкнеше със залитане. Прецени, че вървяха около дванайсет часа, когато първият се строполи. Беше един юноша.

Най-сетне Зорбан заповяда да се установят на лагер. Повече от половината пръти за палатките бяха загубени при нападението на зверовете. Хората на Зорбан се отказаха да вдигат останалите палатки. На светлината на факлите се скупчиха и се увиха в кожи. Зорбан постави по трима стражи отляво и отдясно на горската ивица.

Сменяха се на два часа. Утринната зора вече огряваше върховете на дърветата, когато Мат и Аруула отстъпиха топлите си постели на уморените стражи. Застанаха на пост пред черната стена на гъстата гора.

Мат приседна до спасителния си контейнер при едни обрасли останки от кола, на около двайсет крачки от Аруула. Понякога между храстите зърваше тъмните очертания на тялото ѝ.

По едно време сянката ѝ се отдели от мрака и тя се приближи до него.

— Балоор ни преследва — прошепна тя.

— Откъде знаеш това?

— Усещам — пришепна Аруула. — Иска убие Маддракс. Геягудоо тебе заградили — не забеляза ли?

О, да. Мат забеляза, че е основният обект на нападението на зверовете. Но не можеше да повярва, че животните са под влиянието на някакъв отмъстителен магьосник. Не отговори на Аруула. Мълчаливо седяха известно време един до друг. Чернотата на небето все повече и повече се превръщаше в тинесто сиво.

Аруула се изправи на колене. Сведе горната част на тялото си към бедрата си и пъкна глава между коленете. Мат виждаше, че тя леко полюшва тялото си натам-насам. Минутите течаха. Той нямаше обяснение за поведението на Аруула. Помисли, че е някакъв религиозен ритуал.

Най-после тя отново се изправи.

— Там в гората има някой — прошепна тя.

— Нищо не съм чул. Откъде ти хрумна?

— Подслушвах духове — нашепна му жената. — Десет или повече. Гладни духове. Много гладни. — Тя стана. — Зорбан да се събуди... — Безшумно се измъкна оттам.

Мат не знаеше как да го разбира. Какво искаше да каже с тези „духове“ ... и с това „подслушвам“?

Изглежда, Зорбан и неговите мъже и жени воители знаеха как точно да разбират информацията на Аруула. Няма и две минути след това и двете факли угаснаха. Бойци с мечове, лъкове и копия се запромъкнаха покрай Мат и се разположиха на една линия в края на старото пътно трасе. До Мат, зад останките на колата заеха позиция двама стрелци с лък.

Аруула отново се появи до него. Постави пръст на устата си и му даде да разбере, че трябва да пази тишина. Без да дишат, се послушаха в мрака. Дълбоко в гората прошумолиха листа. Счупи се клон. Очите на Мат се опитваха да пробият мрачната стена. В тъмнината се открояваха само неясните очертания на стволите на дърветата и храстите. Утринната зора все още не беше истински напреднала.

Изведнъж Аруула се приведе и посочи към гората. Между два ствола Мат различи сянка. Стрелецът с лък до него опъна тетивата. В следващия момент в тъмната гора изсвистя стрела. Чу се пресипнало хъркане и някакво тяло се строполи в шумата.

И отново гробна тишина.

Зорбан се запромъква отзад към Аруула. Прошепна нещо в ухото ѝ. Тя пък нашепна на Мат превода.

— Зорбан моли за твоята божествена светлина.

Мат я погледна неразбиращ. Въпреки тъмнината, струваше му се, че вижда умолителния израз на лицето ѝ. И най-после разбра.

„Божествената светлина“ — имаха предвид светлинните илюминации! Мат беше жертвал една граната и един патрон, за да се легитимира пред тях като бог. И да се наложи над проклетия Балоор.

Размисли. Ако пуснеше осветителна ракета, тя щеше да има ефект високо над гората. А изстрелването ѝ щеше да издаде позицията им. От друга страна, разполагаше само с три заслепяващи гранати.

Въпреки това избра последното. А в това беше и шансът след опустошителните загуби през изминалия ден да позаглади имиджа си като пратеник на Вудан.

Отвори спасителния пакет, потърси опипом разпределението за гранатите и измъкна една. Аруула отново посочи тъмнината.

— Един хвърлей копие и още половина, след това... Погледът на Мат проследи указаната от протегнатата ѝ ръка посока, но и при най-добро желание не успя да различи нищо. Хвърлей копие и половина — беше твърде далече. Още повече, че трябваше да метне гранатата в стръмна парабола, за да не я запрати в короната на първото срещнато дърво.

Със стоманеното яйце в дясната ръка той се спотайваше на земята до Аруула.

— Кажете ми, когато се приближат на хвърлей копие. — Видя как жената кимна. И долавяше близо до себе си изпълнените с очакване

погледи на вожда и бойците. За няколко секунди се заслушаха и възряха в тъмнината. Шумоленето в гората се усили.

— Твоята светлина, Маддрак! — изсъска внезапно Аруула.

Мат дръпна предпазния пръстен, изправи се и иззад дърветата запрати гранатата в гората.

Един ритник го улучи болезнено в хълбока и го запрати настрани. Нещо изсъска покрай него, удари се в дървото отзад и завибрира със скрибуцане.

Заслепяващата граната експлодира. Ярка светлина заискри над върховете на голите дървета. Зад себе си Мат видя в ствола на една бука да трепти копие, а на две крачки от себе си — Аруула, която с ритник го беше отклонила от пътя на копието, а пред себе си в гората, на около четирийсет метра различни очертанията на десет-петнайсет фигури. Космати, човекоподобни създания с нещо като шлемове върху големите им глави и въоръжени с мечове и копия. Стояха, без да помръднат, и втрещени гледаха небето, където гранатата изпускате своята светлина.

От храсталака около Мат изсвистяха стрели. Някои от чужденците се строполиха заедно с угасващата светлина. С рев изскочиха Зорбан и хората му от прикритието си. С размахани копия и мечове се нахвърлиха върху нападателите. Мат извади пистолета си и се затича след тях.

Боят не продължи и пет минути. Шокирани от ослепителната светлина на гранатата, повечето нападатели избягаха. Четирима умряха от градушката стрели, трима в единоборство, воин срещу воин. Мъжете и жените бойци на Зорбан мъкнеха четирима тежкоранени противници към лагера. На горската редина просто пуснаха пленниците в мъха.

Мат се наведе над един от тях. Вонеше на куче и на горещ катран. Пламна една факла. Мат се отдръпн назад. Хората на Зорбан мърмореха ужасени. Всъщност създанието изглеждаше като голямо куче. Или като мечка. Но само на пръв поглед. Дългата, тъмнокафява козина по тялото създаваше това измамно впечатление. Като се вгледа по-внимателно, Мат разбра, че съществува пред него е човекоподобно. Ръцете, краката, пропорциите на крайниците — като при вървящ изправено примат.

И интелигентен при това. Металната ножница на меча му беше от гравирана мед. Мат различи върху метала фини растителни орнаменти. И подобната на яке дреха, която раненият носеше, беше изплетена от лико и напоена с някаква тъмна боя.

Изцяло нечовешко в съществото беше неговото лице формата на черепа, ушите, очният и челен дял напомняха слабо на човек. Ако не се има предвид дългата козина, естествено. Но две трети от лицевата част на черепа под очите изглеждаха като рибя уста. Тази част всъщност се състоеше само от месести устни, които се заобляха като било на вулканичен кратер. Черни, покрити с многобройни гънки устни. В горната си част, където при хората е разположен носът, бяха разцепени. Краищата на цепката стигаха до очите.

Умиращият отвори и затвори уродливите си устни, сякаш се мъчеше да си поеме въздух. На светлината на факлата лъснаха жълтеникави зъби на хищен звяр. Мат видя, че устната кухина и горната челюст стигаха до под очите. Не се виждаше и следа от закърняла носна кухина. Мат беше принуден да си помисли за уродствата, които в медицината се наричаха вълче небце.

Гръдният кош на ранения нападател вече почти не се движеше. Месестата дупка на лицето му се отвори още веднъж-дваж, после — край. Беше мъртъв.

— Вулфани — прошепна Зорбан.

Изведнъж всички заговориха един през друг. Струпаха се около тримата други пленници. Удар от меч беше разрязал отгоре надолу бедрото на един от тях. Кръвта изтичаше на тласъци от раната. Сигурно също щеше да умре.

Зорбан и неколцина от неговите мъже се занимаваха с последните двама пленници. Удряха ги с юмруци и с дръжките на копията, крещяха им и ги изтезаваха, докато единият от тях не започна да говори. Използваше език, който звучеше подобно като този на хората на Зорбан. Но в начина, по който говореше вулфанът, имаше нещо твърдо и квичащо. Мат се обърна ужасен и приседна в края на гората.

До изгрев слънце ордата разпитва двамата пленници. Мат чуваше виковете им и агонията им.

По едно време завързаха косматите фигури за дървета. Стрелци с лъкове пуснаха стрели в гърдите им.

Аруула донесе на Мат завита в листа останала от вчера риба. Не хапна нито зальк.

— Откъде идват нападателите? — попита той.

— Ловци от Боллуна — каза тя. — Видели са сини огнени птици...

Мат подскочи, сякаш го беше ухапала змия.

— Кога? — извика той.

— Много дни — каза Аруула. Погледна го въпросително. Твоите приятели...?

Два дни след като Друлца говори с майка си, вещицата на вулфаните почина. Срещата с демона беше дошла твърде много за стария ѝ организъм. На квадратния площад пред главната квартира беше наредена дървена клада. На нея положиха тленните останки на Ургаца. Двайсет войници от гвардията на вещицата стояха цяла нощ на почетна стража. На сутринта след смъртта на Ургаца херцогът заповяда да се строят шейсет от неговите войници. Заобиколиха в две редици кладата, на която беше положена мъртвата вещица. Кралцек запали факла и я подаде на Друлца. Тя пристъпи към кладата и запали дървата, които бяха наредени на тънки пластове между дебели дървени трупи. Скоро пламъците лумнаха.

Около кладата се разнесе ужасен вой. С широко раззината паст оплакваха най-могъщата вулфанка на малкия град-държава. Виенето престана едва когато овъгленото тяло върху кладата се изкриви, изправи се и се разпадна.

Кралцек нареди на войниците си да се оттеглят. Гвардията на вещицата остана, докато дървата догорят напълно. Когато пепелта изстине, щяха да я напълнят в кожени чували. Щом свършеше войната, трябваше да се изсипе над водите на Великата река.

Сега Друлца, като върховна майка, формално поемаше командването на гвардията на вещицата. Докато се намери наследница на Ургаца. Това можеше да продължи седмици, във военно време — дори месеци и повече. Друлца не познаваше никоя от вулфанките в Боллуна, надарена с магически сили. Трябваше да се изпратят куриери до другите градове руини, за да се намери вещица.

Смъртта на майка ѝ не беше съвсем неприятна за Друлца. След разговора си с нея размишляваше как да впрегне този тайнствен Маддракс в изпълнение на плановете си, без да напада в гръб майка си и ужасяващия Оргуудоо. Сега, след като Ургаца беше мъртва, Друлца разполагаше с известна свобода на действие.

Но този ден пристигаха една след друга потресаващи вести. Около обяд стана известно, че една база в покрайнините на града руина е паднала в ръцете на черния враг. Двайсет войници бяха загинали. Малко след това Друлца узна, че една от ловните ѝ експедиции дори не е напуснала града. Всичките десет ловци бяха попаднали в капана на черния враг. А привечер се върнаха двете други експедиции. Във всеки случай деветте ловци, които бяха останали

живи. Бяха загубили единайсет души при нападението срещу орда голокожи и със себе си не донесоха нищо друго освен няколко пълни мрежи с водни птици. Друлца беснееше. Заповяда да накажат с камшик двамата капитани на експедициите пред очите на техните войници.

Когато поиска да ѝ обяснят по-подробно обстоятелствата около нападението, се замисли. Войниците разказаха за някаква светкавица над върховете на дърветата, която мигновено ги лишила от прикритието на тъмнината. Съобщиха и за някакъв почти лишен от косми голокож в странно светло облекло.

Друлца нареди на ловците да се оттеглят и си запали пура. Замислена, седеше на трона си. Смядливи облаци дим се вдигаха от нейната паст към тавана на залата.

Беше станало тъмно като в рог, когато повика при себе си Мурцек, капитанът на гвардията на вещицата. Снажният вулфан влезе в залата, пак придружаван от двамата голокожи.

— Да живее дълго върховната майка — извика той и вдигна юмрук над главата си. Двамата голокожи също вдигнаха юмруци за поздрав, но не казаха нищо.

— Чужденецът на име Маддракс, изглежда, е на път за Боллуна — изграчи Друлца.

— Знам — отговори вулфанът с червенокафявата наметка на гвардията на вещицата.

— Придружава го орда голокожи от отвъдната страна на ледената планина. Отбили са едно нападение на наши ловци — каза Друлца. — Загубихме единайсет мъже. Изглежда е силна и храбра орда. Но няма да посмеят да влязат в града. А ние не можем да отделим достатъчно войници, за да ги нападнем още веднъж. Но този чужденец не е обикновен голокож.

— Знам — изграчи Мурцек. — Оргуудоо ще се погрижи той да дойде в Боллуна. Вече сме му подготвили капана.

— Това е добре — промърмори Друлца. Издуха дима от пурата си надолу към гвардейците на вещицата. — Искам да видя този чужденец жив тук пред трона си.

Пастта на Мурцек се сбръчка. Желанието на Друлца го слиса.

— Обвързан съм със заповедта на вещицата, достопочтена върховна майко. Маддракс трябва да умре. Не можем да се

противопоставяме на волята на Оргуудоо. Това би означавало нашата гибел.

— Имаш право, капитане. — Гласът на Друлца придоби гальовен призвук. — Маддракс трябва да умре, каквато е волята на Оргуудоо. Но преди това трябва да ни направи една малка услуга...

Мат дълбоко съжаляваше, че не успя да предотврати екзекуцията на двамата пленници. Може би щяха да му разкажат нещо по-подробно за „огнената птица“, която са видели над града си.

Но беше твърде късно. Вулфаните бяха мъртви. А мислите на Мат кръжаха все около двата други самолета от ятото му. Кой ли от тях е прелетял над Болоня, която Аруула наричаше „Боллуна“? Самолетът на Ървин Честър? Машината на Дженифър Йенсен? Според Мат не биха могли да стигнат по-далеч на юг.

„Боллуна“ — това можеше да бъде само Болоня. В това Мат не се съмняваше нито за миг. Също както и обраслият с гъста гора район, който трябваше да е равнината на река По. Въпреки че тук всъщност трябваше да има само ниви, пасища, маслинени и овощни плантации.

На сутринта на четвъртия ден видя за пръв път синьо небе. Силен, възтопъл вятър духаше от юг, сивата, мъглява облачна покривка се разкъса за няколко минути и утринното слънце се прокрадва през лазурносинята пролука.

Хората на Зорбан се измъкнаха от кожите, станаха, позакриха с длани очите си и впериха поглед в слънцето. Един подир друг запростираха ръце и преминаха в нескончаемо еднообразно пеене.

— Тенк фа туу, солунуу, хонуур фа туу солунуу... Мат разбра, че пеят някакъв химн за възхвала. Благодарствена молитва към слънцето. Нескончаемото монотонно пеене прерасна в многогласен хор. Дори и децата пееха.

След няколко минути оловната облачна покривка се затвори и слънцето отново се превърна в избеляло петно, което беше така познато на Мат от седмици наред.

Но краткото събитие остави дълбок отпечатък в цялата орда. Мат виждаше около себе си само сияещи лица. След закуска с шамлдан и сушена риба хората на Зорбан разтуриха лагера и с по-голяма от всеки друг път лекота закрачиха из непознатата гора. По короните на голите

дървета Мат за пръв път забеляза червеникавозелен оттенък. Пъпките започваха да се разтварят. Пролетта вече чукаше на вратата. Изглежда, че поне това нещо все още съществуваше в този свят. Както най-често, Мат вървеше до Аруула.

— Слънцето рядко ли се вижда? — поиска да научи от нея.

Тя го погледна учудено. На Мат му стана ясно колко необичайно е прозвучал въпросът му. Можеше да го зададе само същество от друга планета. Онзи, който живееше на Земята, го знаеше от само себе си.

Аруула търсеше думи, измънка няколко фрази на своя език и вплете в тях няколко английски думи. Мат разбра, че в този кошмарен свят можеха да минат години, без човек да види късче синьо небе или лъчезарното кълбо на слънцето.

— Откога е така? — попита той потресен.

Отново учуденият израз върху красивото лице на Аруула.

— От звездата на Оргуудоо, от Кристофлуу...

Мат изведнъж доби чувството, че върху мозъка му се стовари леден пласт. „Иисусе, какво каза тя?“ Спря се и я погледна втренчено.

— Кристофлуу? Какво е това?

— Огън. — Аруула простря ръце към небето. — Буря, високи вълни, смърт... — Тя гребеше с ръце, защото не намираше понятията, за да опише картината. Изглежда, не беше красива картина, защото погледът ѝ замръзна. — Оргуудоо искаше да унищожи света...

„Кристъфър-Флойд“! — Тя имаше предвид проклетата комета!

— Откъде знаеш това? — помоли я да му каже. — Кой казва така?

Разбра, че така разказвала някаква древна легенда. Легенда, която Аруула чула от майка си и Зорбан от баща си. Легенда, твърдеше Аруула, в която вярвали всички хора...

Мат запристъпва като замаян около нея. Ето още едно парченце от пъзела. Отново едно късче реалност, което неумолимо му се изплъзваше...

По едно време гората се разреди. Хората на Зорбан се събраха накуп и посочиха необрасло с дървета място, което се простираше вляво от подивялото трасе на аутобана. Висок почти колкото двоен човешки ръст гъсталак ограждаше огромния терен. Прав като стрела, се простираше на километри около просеката, на много места — с прекъсвания. На самата просека Мат видя жълтеникава трева и високи

до коленете храсти, тук-там голи дървета. И многобройни, покрити с мъх и гъсталак скали. Поне за такива сметна отначало Мат високите и от къща образувания.

Напусна трасето и изтича в гората. Ордата колебливо го последва. През пролуката във високия трънак Мат влезе в просеката. До него Аруула извади меча си и започна да чопли в мъха наоколо. Успя да забие острието до трийсетина сантиметра в меката почва. Тогава се натъкна на камък.

Мат безмълвно кимна. Плъзна поглед върху обширния терен, видя причудливо оформените скали и зеленикавокафявите им обвивки от листа, видя тъмните възвишения на два-три километра в другия край на просеката, а малко по-настрана от тях — да се издига гигантската кафявозелена гъба от храсталаци и отделни дървета. Вече знаеше за какво става дума...

Изтича до един от блоковете и заработи с ножа си в гъсталака. Не беше скален блок. Нещо друго се криеше в този гигантски трънак. Мат сечеше задъхано храсти и изсъхнала папрат.

Накрая задра метал върху метал. Появи се лъскава сива повърхност. Мат работеше като подивял. Докато не разкри почти половината от горната страна на металния конус.

Двуконтурен реактивен двигател на „Джъмбо-Джет“ от предпоследното десетилетие на миналия век.

Мат подозираше това. Обраслият с кафявозелен килим от мъхове, треви и храсти терен беше летище, а възвишенията от другата страна не можеше да са нищо друго освен самолетни халета и пътнически терминали, доминирани от почти стометровата кула. Трябваше да са стигнали до аерогарата на Болоня. Или на онова, което беше останало от нея.

Заедно с Аруула забърза към гъбата в края на летището. Пробиваха си път през гъстите клони и храсталаци до входа на кулата. Вътре ги обгърна пълна тъмнина. Аруула запали факла. Лишеи и клонки от храсти покриваха входа на стълбището и вратите на асансьорите. Една от тях беше отворена. Космати животни се шмугнаха в тъмната асансьорна шахта. Мат и Аруула се изкачиха по стълбището, което се виеше около шахтата.

Стъкленият купол на контролната зала беше разбит на много места. И тук избуяваха клони и пълзящи растения. Червеникави пъпки

хвърляха влажен отблясък на светлината на факлата. Тук-там Мат видя покрити с патина проводници — някогашните кабели на електронните уреди. Слой нечистотия покриваше командните и комуникационни конзоли. По оголените от кожената им тапицерия кресла бяха останали само възчерни тръби и ръждясала пружинна оплетка.

Мат извади картата и компаса, за да се ориентира. Отдавна се беше примирил с факта, че стрелката сочеше на югоизток там, където според картата беше юг. Дали при сблъсъка с кометата Земята не беше се изместила? Умопомрачителна мисъл.

Според картата Болоня се намираще югоизточно от аерогарата. Следователно Мат трябваше да разчисти от гъсталак южната според компаса страна на контролната зала, за да може да хвърли поглед към града.

С меча и ножа разшириха дупката в затрупаните прозоречни стъкла и разделиха дебелите колкото човешка ръка клонки на бръшляна и лианите, които напомняха на Мат за лози. Най-последно пробиха отвор през гъсталака, през който можеше да се вижда далеч на юг. Гора — докъдето погледът стига. Сивозелена пелена, тук-там прекъсвана от просеки. Мат не можеше да види нищо повече.

Според картата Болоня беше отдалечена на почти десет километра от аерогарата. Мат огледа хоризонта. В южна посока се издигаше планинска верига. Това можеше да са само Апенините. Планините се губеха в мъглявата светлина. Пред тях на Мат му направиха впечатление неравномерни възвишения в сивозеления килим на гората, едни безформени и с голяма площ, други — тесни и твърде високи. Сякаш люспи паднаха от очите му. Естествено, че и гърдът ще е покрит с гъста растителност като тази аерогара...

Аруула протегна ръка и посочи възвишенията.

— Боллуна — прошепна тя.

Мат кимна.

— Да, Болоня.

Той се обърна към виещата се стълба, за да слезе отново долу.

— Утре сутринта тръгвам.

Аруула застана на пътя му. Направи уплашена физиономия. Ужасените ѝ очи сякаш питаха: „Къде?“

— Отивам в Болоня — каза Мат.

— Тогава ти умира... — прошепна тя.

— Но аз трябва да отида в града.

— Не! — Тя го обгърна с ръце и здраво се притисна към него, сякаш не искаше да го пусне никога.

Някакъв чужд демон, за когото Балоор не знаеше, изглежда, беше на страната на Маддракс. Говорещият с боговете не можеше да си обясни другояче как фалшивият бог успя да оцелее след две нападения на геягудоо и едно на вулфаните.

Приземи се с фрекойшера си върху гигантско кълбо в покрайнините на Боллуна. Кълбото имаше диаметър, по-голям от хвърлей копие и цялото беше покрито от пълзящи храсти. Също така потънала в клонки и мъхове ограда заобикаляше заравнената най-висока точка на кълбото. Няколко ниски брези растяха върху него. Също така голи храсти и трънаци. Достатъчно гъсти, за да скрият фрекойшера от случайни погледи.

Балоор мина покрай частично порутената ограда и си подготви място за наблюдение. Можеше да вижда надалеч в обраслите с гора руини на града. Тук и там се вдигаха облаци дим. На хоризонта зад града се извисяваше някаква планина. Имаше добър обзор и от другата страна. Ясно виждаше подобната на гъба сграда. Беше разположена в края на просеката, по която Зорбан водеше ордата си.

Никога не би се осмелил някой член на ордата да влезе в града. Не и народ от отвъдната страна на ледената планина, който си разказваше страховити истории за ужасните жители на мъртвите градове в Южната земя.

Маддракс не знаеше тези истории. А дори и да ги знаеше, щеше да влезе в града. Балоор беше уверен в това. Защото знаеше, че Маддракс търси другарите си. Тук в Боллуна съдбата щеше да го изненада.

Балоор построи палатката си в центъра на най-високата точка на кълбото, между брези и храсти. Когато забиваше колчетата за опъващите ремъци, се натъкна на съпротива. Изглеждаше, като че ли кълбото вибрира. Балоор се заслуша в металическия звук. Питаше се за какво ли са използвали такива огромни кълба по времето на Кристофлуу.

Говорещият с боговете закрепил криво-ляво опъващите ремъци на кожените чергила за стволите на брезите. После взел кожения си чувал и седнал на края на равната, най-висока точка на кълбото пред една от празнините в изпопадалата, обгърната с клонки ограда. Оттук се виждаше добре просеката, която водеше от далечната горска редина към мъртвия град.

Говорещият с боговете знаеше какво очаква от него Оргуудоо. Никой не призовава господаря на мрачната бездна, без да се постави изцяло в негова услуга. Докато се осъществи онова, за което са го помолили. Едва след като Маддракс бъдеше унищожен, щеше да прекъсне отново контактът с Оргуудоо. До следващото заклинание.

Откакто Оргуудоо беше разговарял с него от отрязаната глава в ледената пещера, Балоор усещаше как се увеличават магическите му сили. Никога преди това не беше се чувствал така силен. Не беше нужно да се моли и половин ден, и геягудоо му се подчиняваха.

Балоор реши да ги призове със заклинания и за трети път. Може би тогава щеше да успее да извика дори някое животно майка. И щеше да отрови прокълнатите от този мъртъв град с омраза към фалшивия бог.

Говорещият с боговете се отдръпнал на няколко крачки от оградата. Наведен се към кръстосаните си крака. С двете си ръце изровил дупка в меката земя от мъх, шума и кал. Тогава се протегнал зад себе си към кожения чувал и извадил кожен вързоп. Тежък вързоп, защото когато го поставил до себе си, потънал леко в земята. Извадил от него шепи бучки изсушена тор. Грижливо ги подредил в дупката в кръг. Устните му безмълвно се раздвижиха. Като от само себе си в мозъка му изплували молитвените възгласи и заклинанията.

Балоор отново се обърнал към вързопите и отметнал кожата докрай. По козината на кожата лепнеха черни съсиреци кръв и между пръстите му се стичаха слюзести нишки. Балоор се намръщил и бледата пергаментова кожа на кокалестото му лице се нагънала на хиляди бръчки.

Бръкнал в кожата. Устните му започнаха да мърморят. Сякаш в него говореше някой друг. Като че ли самият Оргуудоо се бе загнездил в главата му, за да му подсказва правилните думи.

По крайниците на Балоор се разляло висше блаженство. Чувство за безгранична власт. Сърцето му сякаш щеше да изскочи от гърдите,

когато вдигна от кожата черния космат череп и го положи в дупката между бучките тор. Само очният дял от черепа не беше окосмен. И голямата черна устна на хищната паст, която заемаше почти цялото лице под очите. Тялото на вулфана беше все още топло, когато тази сутрин Балоор го отвърза от дървото и отрязва главата.

Говорещият с боговете бръкна още веднъж в кожения си чувал. Ръката му потърси опипом торбичката с изсушената червена мухоморка...

Малко след изгрев слънце Мат загърна на раменете си кожената наметка, която му беше подарила Аруула. Завърза на гърба си контейнера със спасителния пакет и една кожена торба с храна и се запъти към града. Половината нощ го бяха уговаряли, за да го отклонят от плана му. Аруула кършеше ръце, търсейки думи, за да превежда словоизлиянията на Зорбан. Никой, който се беше осмелил да влезе в някой мъртъв град в Южната земя, не бил виждан вече жив и така нататък.

Мат не се смути. Трябваше да отиде в този град. Трябваше по-подробно да проучи фактите около „огнената птица“, която вулфаните твърдяха, че са видели. А може би в града щеше да получи указания за въздействието на кометата.

Помоли Зорбан да му даде копие. С меч не можеше да си служи, а и не беше се научил да стреля с лък. С копието поне щеше да държи нападателя по-далеч от себе си, без да хаби напразно ценните си патрони.

С тежкото повече от четири килограма дълго оръжие на рамо тръгна по протежение на горската просека в посока югоизток. Или на изток, ако трябваше да вярва на компаса си. Броят на скритите под гъсталаците останки от коли се увеличаваше колкото повече се приближаваше към града. Накрая бяха цели колони в почти непрекъснатия трънак. Мат вървеше между останките от автомобилите като в бразда между безкрайни гробници. „Задръстване отпреди столетия“ — нашепваше нещо в главата му.

Завоюваният от природата аутобан минаваше югозападно покрай града. Мат се огледа за следи от някаква железопътна линия. Според картата тя трябваше да води директно към центъра на града.

Откри обрасъл с мъх остатък от стена в края на шосето. Руините от междинни подпори на мост. Оттам водеше насип към гората. Железопътното трасе, предположи Мат. През голите къпинови храсти и кафеникавата миналогодишна папрат си проби път нагоре по насипа. С копието разчопли земята. Натъкна се на релса, а още по-дълбоко под мъха и старата шума — на малко чакъл, и тръгна по леко издигнатото трасе.

През миналата нощ почти не беше спал. Въртележката в главата му не преставаше да се върти. Беше станал, та по-настрана от спящата орда да походи натам-насам по края на покрива на аерогарата. Там срещна Аруула. На колене и с приведена до бедрата горна част на тялото. Била подслушвала, казва. И... в града имало гладни духове. Студени и свирепи духове. И Балоор бил наблизо.

Най-после Мат разбра защо тя разбираше и използваше понятия от неговия език, без някога да ги е чувала от него и защо можеше да прави такива слисващи преводачески услуги. Аруула имаше телепатична дарба. Тази удивителна жена можеше да вижда образите, които неговият мозък създаваше!

В продължение на час или повече Мат вървя на югоизток. Показа се малка речна долина. Подобно на подставка за цветя, покрита с бръшлян и имел, над реката минаваше висящ мост. Релсите висяха отчасти във водата, също покрити с растителност. Мат забалансира по единия от двата стоманени трегера, като се захващаше здраво за гъсталака.

След моста гората постепенно оредя. Железопътното трасе стана по-широко, свързваше се с други насипи, по които Мат също откри релси. Тогава последва голяма просека с малко дървета и много голи храсти. Мат откри обрасли с трева сгради, отделни вагони и цели влакове, покрити с мъхове и пълзящи растения. Стара сточна гара, отсъди Мат. Спря и заразглежда призрачно струпаните руини от халета, сигнални стълбове и останки от влакове.

„Колко ли време е минало от последното ви пътуване?“ Вездесъщият гъсталак беше достатъчен отговор. Отговор, от който на Мат му се замайваше главата.

След сточната гара руините се увеличаваха. Отдясно и отляво на железопътното трасе се простираха дълги комплекси от халета. Мат видя изпочупени прозорци и срутени външни стени. Издигаха се

стройни кули, отчасти срутени, причудливи образувания, които напомняха за свръхгигантски тропети, комини, вентилационни шахти, огромни къбковидни цистерни за газ. Вероятно някакъв химически завод. Всичко вплетено в храсти, трънаци и мъх. Мат беше стигнал до индустриалния район на Болоня.

Напусна железопътното трасе и стъпи на нещо, което някога е било улица. На много места асфалтът беше разпукан. Навсякъде разпаднали се останки от автомобили. Ръждиви образувания без гуми и отчасти — без врати, калници и капак на двигателя. Понякога в храстите лежах само оси и карданни валове, понякога — само покрит с мъх блок на двигател.

Дробовете на Мат като че се превърнаха в камък, докато вървеше надолу по улицата. Нещо твърдо, тежко разпъваше гърдите му. Не мислеше нищо, не чувстваше нищо — само гледаше. И се опитваше да проумее.

Индустриалният район се простираше на четири-пет километра. След един час Мат съгледа пред себе си висок около четирийсет метра циментов силов, на чийто връх беше кацнало тъмно, трънливо образувание, подобно на църкелово гнездо. В него седеше животно, което не можеше да е по-малко от самия Мат. Птица? Той не изпускаше от очи животното, докато продължаваше да върви, но то, изглежда, не проявяваше интерес към него.

Постепенно потъналият в дива растителност индустриален комплекс премина в жилищен район. Някогашен жилищен район. Руини се издигаха отдясно и отляво на Мат, някои на четири-пет, други — до дванайсет етажа. Всичките покрити с клонки на бръшлян и лози.

Стигна до едно кръстовище. Шумолене над него накара Мат да погледне нагоре и да се обърне. Към него се носеше огромна сянка — птицата! Мат вдигна копието нагоре.

Птицата се стрелна покрай фасадите на сградите. Мат видя хищните ѝ нокти, извития, жълт клюн, тъмносивите пера. Животното нападаше! Мат се приведе и насочи копието срещу него. Крилата ѝ загребах в тревата, птицата нададе креслив звук и избяга от Мат, размахвайки крила над покриви и корони на дървета.

Изглеждаше като ястреб кокошкар, само че три или четири пъти по-голям. Мат определи разпереността на крилата му на пет и

половина-шест метра. Прелетя в широка дъга и започна следващата атака.

Мат се огледа за прикритие. Недалеч зад себе си откри витрина зад клонките на бръшляна. От рамките стърчаха само отделни парчета стъкла.

С две-три големи крачки Мат стигна до фасадата на къщата и се метна през прозореца. Здравно се блъсна между камъните и покритите с мъхове вехтории. За части от секундата сянката на птицата затъмни витрината. Тогава кондорът изчезна от погледа му.

Без да помръдне, Мат се ослуша, прекара минута в гъсталака между камъните и неподлежащите на идентификация сандъци с различна големина, които бяха натрупани тук.

Птицата не се върна повече.

Най-после Мат се съвзе и се огледа. С ножа си отстрани растителната покривка от капака на един от сандъците. Появи се зеленикавосива повърхност. Изчегърта предната страна. Беше гладка, черна и твърда. Монитор!

Мат горчиво се изсмя. Под килима от мъх и мръсотия бяха скрити цели купища компютри. Но той сериозно се съмняваше, че поне един от тях работи. Още повече, че щеше да има проблеми с електрозахранването...

Стана и навлезе навътре в магазина. Плътен, дебел, влажен пласт мръсотия покриваше щандовете и касата. Мат използва ножа си за лост. Лицевият капак на касата се счупи, чекмеджето за парите изскочи.

Между праха и мъха намери покрити с патина монети. Извади една и изтърка налепите. Двуетрова монета. Мат остави спасителния си пакет на пода и извади от него фенерчето. На светлината му разчете годината на сеченето: 2007.

Изпадна в трескава задъханост. Вадеше от чекмеджето на касата монетите една след друга. Всичките бяха сечени между 2002 и 2011 година. Нито една — по-късно.

Облегна се на стената и заразглежда купчината монети.

— 2011 година — промърмори той. — След „Кристъфър-Фloyd“ вече не са имали нужда от пари, както изглежда...

Изтощението — повече душевно, отколкото физическо стегна като тежка верига крайниците му. По съединителната греда на един

рафт се отпусна на пода.

Основите на съпротивата на Мат срещу истината се подрониха още когато видя верижката с амулета върху шията на Зорбан. Часовникът с датата и часа на сблъсъка с кометата. Часовникът, който както се говори, е предаван поколения наред от вожд на вожд.

Когато с помощта на картата идентифицира гигантския горист район под планината като равнината на река По, аргументите му окончателно свършиха. Може би за пръв път в трийсет и петгодишния му живот разумът му трябваше да капитулира и да се откаже от всякаква логика. Оттогава се вкопчи в смехотворната представа за така наречената действителност малкият свят, който случайно му беше познат. И се опъна срещу истината като инатливо дете срещу ръката на майка си. Сега Мат просто беше твърде изтощен, за да продължи да поддържа съпротивата си.

„Ет фа кому фа, командире...“

Облегна глава на рафта.

„Знаеш за какво става дума, Матю Дракс — преди четири или пет седмици си приземил самолета си в снежното поле. А може би преди шест седмици? Все едно... и за шест седмици никой автомобилист не може да се превърне в скелет по пътя между Парма и Болоня. За шест седмици никоя гора не може да завладее и километър аутобан. За шест седмици не могат да мутират птици и да се превърнат в летящи зверове и за шест седмици централноевропейците не се превръщат в хора от бронзовата епоха.

И така, престани да си въобразяваш. Не си се приземил в ада. Не сънуваш. Не се намираш, и в прастари времена. Проклетата комета те е запратила в бъдещето.“

Припряността му отдавна беше изчезнала. В гърдите му се настани невероятно спокойствие.

„Дявол знае как го е направила проклетата комета... и дявол знае колко далеч в бъдещето. Трябва да се справиш с това. Нещата са, каквито са...“

Насекомите направиха впечатление на Мат едва когато стана от пода. Седяха плътно едно до друго върху обраслите с мъх сандъци, по покритите с мръсотия рафтове и по отсрещната стена. Дълги колкото човешки пръст и дебели колкото палеца на Мат, черни като хлебарки. Не си даде време да ги брои, но бяха десетки.

Когато завърза контейнера на гърба си и сложи на рамо торбичката с провизиите, насекомите се раздвижиха. Рязко и със светкавична бързина се нахвърлиха върху него. Мат ги изпотъпка около себе си и си проби път през гъсталака пред входа на руината. Преследваха го почти петдесет метра надолу по улицата.

Мат мина на бегом покрай останки от коли, храсти и купища развалини. Постоянно поглеждаше нагоре и зад себе си. Чудовищният ястреб вече не се виждаше никъде. И бръмбарите останаха назад. Забави темпото.

Нямаше карта на града. Опитва се да се придържа към югоизточна посока. Според картата така железопътното трасе навлизаше в града. Все някога трябваше да стигне до руините на централната гара. А гарите по правило се намираха в центъра на града.

Но все още беше в покрайнините на Болоня. Центърът на града сигурно беше отдалечен на повече от четири или пет километра. Ако тук имаше хора, тогава в центъра...

По едно време Мат стигна до руина, от която беше останала само фасадата. А и тя, с безброй дебели колкото човешка ръка пукнатини в стените, се беше облегла косо към голите корони на огромни платани, чиято жълтозелена кора висеше на широки парцали от ствола.

До руината имаше ръждясала желязна ограда, висока почти три метра. Пълзящи растения провираха клонките си около нейните извити навън остри върхове. Портата ѝ беше полуотворена. Останките от големи автомобили под платаните, до оградата и на широкия площад направиха впечатление на Мат. Разгледа по-внимателно един от тях. Камион. В изпотрошената каросерия до въздълги сандъци с муниции намери покрити с мъх войнишки каски.

Знаеше къде е попаднал — в казарма. Не се изненада, когато под един гъсталак откри ръждясал танк.

Предаванията на новините от месеците преди сблъсъка с „Кристъфър-Флойд“ изведнъж изплуваха пред него, сякаш едва вчера ги беше видял по телевизията. От цяла Германия се бяха събрали човешки маси в района на Бодензее и в Шварцвалд, за да преминат Рейн и да избягат в Швейцария. От юг пък масите се бяха опитали през долината на река По да стигнат до Алпите. А от Франция — по долините на Рона и Саона. Някакъв предавател беше отворил дума за системата от бункери, огромни скривалища и подземни комплекси,

които швейцарците изградили в Алпите. След това вече нямаше спиране. Войски на НАТО се бяха съсредоточили, за да задържат бежанските маси...

Дали този обрасъл с мъхове колос все още функционираше? Мат се обърна към бараките. Плоски бетонни халета — вероятно гаражи и работилници. Плъзгащите се врати пред входовете им не можеха да се помръднат. Мат разби с дръжката на копие то един от тесните прозорци. Извади фенерчето от спасителния куфар и освети вътрешността. Светлината попадна на друг танк.

През отвора Мат влезе в бараката. Краката му едва докоснаха пода и той се подхлъзна и се плъсна по очи. Подът беше кален. Миришеше на масло. Потърси опипом фенерчето, което беше изпуснал. Светлината му проряза мрака, попадна последователно на два танка, на счупен камион, на многобройни метални части покрай стените, на маслен резервоар и на каросерията на джип „Хамър“. Колата беше в контролен канал.

На Мат му направи впечатление, че по калния под нямаше почти никакви растения. Внимателно и с къси крачки се промъкна до контролния канал. На светлината на фенерчето си видя, че Хамърът бше потънал до радиатора в някаква течност. Очевидно изпуснатото масло беше заляло пода и се беше стекло в канала.

Мат приклепна и освети вътрешността на колата. Вероятно от някакъв устойчив изкуствен материал. Маслото стигаше почти до кормилната стойка. От облегалките на седалките се виждаха само металните части. Нещо под кормилото стърчеше от маслото. Нещо малко и черно. Имаше форма на неправилен триъгълник. На върха си имаше черно капаче.

Очите на Мат се присвиха. Гледаше нещото като наелектризиран. И тогава беше в ръцете му. Беше прицелът в края на цевта на пушка!

Пушката в моторното масло може би е устояла на времето! Мат реши набързо да свали наметката и летателния костюм и да слезе гол в пълния с масло контролен канал. Нямаше желание после да върви в напоени с масло парцали, но тогава откри изпускателен кран. Колелото на крана беше ръждясало, но с една намираща се наблизо метална тръба, използвайки я като лост, успя да го раздвижи.

Пет минути по-късно труднотечливата субстанция се източи, с изключение на един малък упорит остатък и Мат се осмели да слезе по

косо спускащата се рампа в канала. Беше поставил фенерчето на края така, че светлината да попада във вътрешността на колата. Вдигна вратата на джипа и се наведе навътре. На светлината видя цев на пушка, пълнител, спусък, ръкохватка и приклад. Автоматична пушка.

С плячката в ръце Мат излезе от дупката. С кожата избърса пушката от маслото. Беше М 20 на „Хеклер и Кох“ от нов вид въглеродно-магнезиева сплав. Модел, който беше влязъл на въоръжение в армията на САЩ и войските на НАТО едва през 2005 г. Пълнителят беше зареден, но, естествено, вече неупотребяем. Маслото беше съсипало патроните.

Мат грабна нещата си и пушката, мина бързо през подивелия казармен двор и придърпа един метален сандък от каросерията на някакви останки от камион. Нададе победоносен вик, когато видя съдържанието на сандъка — пълнители за автоматични пушки. Пластмасовата обвивка, в която са били опаковани някога, беше полепнала на сиви парцали по банановидните дръжки от сив поликарбон. Мат почисти един от пълнителите от лепкавата обвивка и го пхна в затвора. Освободи предпазителя и се прицели в един покрит с бръшлянови клонки фенер за улично осветление.

Натисна спусъка. Изстрелът раздра тишината над мъртвия град, разхвърча се стъкло.

„Функционира! Дявол да го вземе, наистина функционира!“

Докато пхнаше няколко пълнителя в торбичката с провизиите и в джобовете на летателния си костюм, в главата му се зароди идея. Какво ли би станало, ако и джипът в контролния канал все още можеше да върви? Все пак двигателният му блок е лежал в маслото...

Но преди още да може да продължи мисълта си, Мат беше отклонен. Чу се вик! Остър, пронизителен вик, какъвто надава човек, когато е в смъртна опасност.

Мат се послуша. Ето пак. Не звучеше като животински приличаше на човешки!

Метна спасителния пакет и торбата с провизиите на рамото си, грабна пушката и се затича обратно към улицата. Сега гласът крещеше почти без прекъсване. Приличаше на женски.

С големи крачки премина през разбитата улица и забърза между редиците на останките от коли и фасади на къщи. Клонки го шибаха по лицето. Гласът ставаше все по-силен.

Мат мина като фъртуна покрай ъгъла на една улица... и спря, сякаш се беше блъснал в стъклото на прозорец. На сто крачки пред него стоеше дете. Престана да креци, когато го видя. Пред и зад едно около десетгодишното момиче дебнеха три космати животни. Не кой знае колко големи. Може би малко по-големи от фокстериер. Козината им висеше почти до земята. И от устата на плоските им муцуни капеха лиги.

Мат притисна приклада на пушката към рамото си. Крачка по крачка се приближаваше към сцената. С присвити очи фиксираше странните животни. И накрая ги разпозна. Бяха котки! Странно деформирани, хищни котки! Един от зверовете се приведе в дебнеща поза, когато Мат се приближи. Взе котката на прицел.

Момичето притисна ръце към устата си и гледаше Мат с ококорени от уплаха очи. Имаше червеникаворуса, направена на множество дълги плитки коса, беше загърнато в къса рокля и обуто в запретнати червени чорапи. Беше очебийно мършаво и бледо. Но изглеждаше значително по-цивилизовано от членовете на ордата на Зорбан!

Мат отстъпи бавно от средата на улицата към края ѝ, за да си осигури позиция за стрелба, от която не би изложил момичето на опасност. Животните го дебнеха в превита стойка и с настръхнала по гърба и опашката козина.

На по-малко от петдесет крачки, почти на височината на момичето на покрива на една кола се появи четвърта котка. Имаше мръснобяла козина и се стори на Мат малко по-голяма от другите две. На един платан на отсрещната страна на улицата откри и пета котка, черна, а на върха на стената — шеста.

— Да го вземат мътните — изсъска Мат. Беше твърде сигурен, че шестте, които виждаше, не са единствените, които са на лов за момичето. Бавно вдигна оръжието, прицели се в котката на платана и натисна спусъка.

Изстрелът проехтя над руините. От страх момичето започна да креци отново, котките на улицата прилепиха коремите си до асфалта и засъскаха. Гранки се счупиха, клонки изшумолиха — тялото на черната котка тупна в храсталка под платана.

Мат се придвижи по-близо до момичето. Стреля още веднъж — този път към върха на фасадната руина. Котката горе присви глава.

Недалеч под нея се пръснаха камъни, надолу се спусна облак прах.

— Изчезвайте! — изрева Мат. Сега стоеше отстрани на момичето, на не повече от двајсетина крачки. — Да се омитате! — Тупна с крак и направи бърза крачка към най-близката котка. Тя засъска и се сниши още повече в тревата на попукания асфалт.

С ъгълчетата на очите си Мат видя да скача от покрива на останките от колата гадината с мръснобялата козина. Обърна внезапно оръжието и натисна спусъка. Бликна кръв, котката се преметна и остана да лежи неподвижно. Момичето все още скимтеше и от време на време пружинираше с коленете си.

Изглежда, това стигаше на останалите животни. С големи скокове избягаха в руината на къщата зад платана. Мат отпусна пушката и побърза към треперещото момиче. То се вкопчи като удавник в летателния му костюм и неспирно хълцаше. Мат притисна към себе си уплашеното до крайност създание и го помилва по гърба.

— Наред е, всичко е наред... не се страхувай, ще те браня... не знаеше дали въобще го разбира.

Нещо дръпна крачолата му. Погледна към краката си. Бръмбарите го бяха догонили! Пъплека от всички страни през тревата и храстите. Два-три вече висяха на крачолите му.

— Проклети гадини...! — Мат пусна момичето. С ложата на пушката махна дългите колкото пръст насекоми и ги стъпка. С пращане се мачкаха под ботуша му. Но там, където веднъж настъпеше, налитаха три нови. Изведнъж му се стори, че черните бръмбари са навсякъде.

— Хайде, ела! — Грабна ръката на момичето и го задърпа след себе си. Отново няколко бръмбара увиснаха по крачолите на Мат. И внезапно видя три-четири котки да скачат по покривите на останките от коли. Значи още не бяха се отказали от лова!

Ужасна болка премина от бедрото на Мат по цялото тяло. Той изкрещя и измете бръмбарите от панталона си. Насекомото го беше ухапало през плата на гащеризона!

Побягна вихрено с момичето за ръка. Тичаха към града, котките покрай тях, като че ли гонеха дивеч. Две от гадините с дълъг косъм ги изпревариха, скочиха на улицата и в жълтата трева се приведоха пред тях, готови за скок.

Мат спря и бързо се огледа. Бяха оставили бръмбарите далеч зад себе си, но ясно виждаше как пълпещият чер килим отново се приближава.

Мястото на ухапването на бедрото му гореше, пареше като огън. Пред лицето на котките пред себе си и насекомите зад себе си Мат нямаше време за размисъл. Пусна момичето и вдигна пушката. Изстреляха изстрели, телата на котките се преметнаха в гъсталака на асфалта. Последната гадина, един огненочервен котарак, скочи върху него със съскане. Мат се наведе, заби дулото на пушката в слабините му и натисна спусъка.

Но опасността все още не беше премахната. Други пет-шест котки, които досега се бяха спотайвали, скочиха от укрытията си. Мат се завъртя, стреля отново и същевременно почувства удар на тежко тяло в гърба си. Нокти проникнаха през плата в раменете на Мат.

Момичето крещеше със страшно писклив глас. Но беше грабнало някакъв ръждив прът от края на улицата и... се прицелваше в Мат! Той тъкмо щеше инстинктивно да блокира удара — което без съмнение щеше да му струва една счупена ръка, — когато в последния момент разбра, че ударът не беше предназначен за него, а за котката върху гърба му. Проехтя глух удар. Гадината избяга с пронизителен писък.

— Благодаря! — каза задъхано Мат, докато изстрелваше залп след залп върху нападащите котки. Постепенно останалите животни се оттеглиха. Поне две беше улучил. Една друга се извиваше, умирайки между останките от колите.

Грабна момичето и го затика пред себе си. Оцелелите котки повече не ги следваха, а също и черният фронт на насекомите остана назад.

Момичето се задъхваше и се бореше да си поеме дъх, но Мат го подканяше да върви.

— Давай, трябва да се махаме оттук!

Минаха бързо през едно кръстовище. Момичето свърна по една широка улица. Мат го последва. Непрекъснато се озърташе назад, но котките, изглежда, окончателно се бяха отказали от преследването.

Изведнъж момичето улови ръката му и го задърпа между руините на две къщи към някакъв двор. И тук навсякъде растяха храсти и кафеникава папрат. По метална стълба се изкачиха нагоре по фасадата на къщата. Мат видя, че ръждивата стълба почти не беше

обрасла. През една дупка между клонките на бръшляна момичето се вмъкна в къщата. Мат го последва в някакво мрачно помещение. В полумрака различи кожи и нахвърляни на кълба парцали, глинени паници и чаши. И някакви оръжия: ножове, върхове на стрели, дори и лък. Навярно беше жилището на момичето.

Детето се отпусна на кожата и скри глава между коленете си. Плачеше. Мат приседна до него.

— Нали всичко мина добре. — Още усещаше пулсирането в слепоочията си. — Та ние се справихме...

Погали червеникаворусите плитки на десетгодишната. Бяха остри като тел и мазни на пипане. Момичето се облегна на Мат и от цялата си душа изплака преживения шок. Мат не знаеше как да реагира. Самият той никога не бе имал деца и се чувстваше някак си безпомощен. Само здраво го държеше и продължи да милва косата му.

Когато то отново донякъде се поуспокои, Мат нави крачола си и разгледа мястото на ухапването. Раната беше малка, но огненочервена. Дявол знаеше каква отрова му е вкарал бръмбарът под кожата.

Момичето внимателно огледа раната. Вероятно имаше опит с такива наранявания. Мълчливо грабна един нож, посочи към него и към мястото на ухапването. Мат кимна колебливо. Можеше само да се надява, че то знае какво върши.

Момичето направи плитък кръстовиден разрез над зачервеното място. По бедрото на Мат се затъркаляха капки кръв.

Той неволно се стресна, когато момичето допря устните си до кървящото място и започна да смуче. Изплюваше отровената кръв, отново се навеждаше и продължаваше да изсмуква. В това време Мат бръкна в спасителния си пакет и извади лейкопласт, който залепи върху раната.

После даде на детето вода от меха си. Раздели с него също така шамалдана и сушената риба от провизиите си. Момичето изгълта и двете неща, сякаш дни наред не беше хапвало нищо.

— Как се казваш? — поиска да разбере Мат. Детето го гледаше безпомощно. Посочи с пръст гърдите си. — Аз... Мат. Мат, разбра ли? — Постави показалеца си на гърдите на детето. — А ти? Как ти е името?

За пръв път пробяга нещо като усмивка по бледото, тясно лице.

— Яндра — каза момичето.

— Яндра, значи — въздъхна Мат. Е, тя можела да говори. Сега трябваше да потърси начин да се разбере с нея. Поне вече не беше съвсем сам в този мъртъв град.

На западния хоризонт мъгливото небе се обагри в червено. Слънцето залязваше. От юг духаше лек вятър над покрития с храсти и дървета плосък покрив. Аруула откъсна поглед от слънчевия залез и отново погледна на изток, където пред планинския хребет се очертаваха контурите на Боллуна.

През целия ден не беше вършила нищо друго. Макар и да знаеше, че Маддракс още дълго време не можеше да се завърне. Непрекъснато беше с положена между коленете си глава и подслушваше. Но градът беше твърде далеч. Почувства само неясен шепот. Между другото, от време на време — глухото мърморене на онези гладни духове. Аруула вярваше, че тези, които подслушва в далечината, са вулфани.

По-ясно почувства студения, недружелюбен дух на Балоор. Чувстваше го като още по-неподатлив и яростен отколкото друг път. Непоносимо напрежение късаше нервите на Аруула, докато се опитваше да го подслушва. Не успя. Твърде недружелюбен беше духът му. А може би и твърде далече.

Сивотата на небето над мъртвия град пред планината се смрачаваше минута след минута. Къде ли е сега Маддракс? Угрижеността за него не даваше покой на Аруула. Защо Балоор се навърташе в близост до града на мъртвите? Отговорът на този въпрос беше ужасяващо прост — искаше да си отмъсти. На Зорбан. На ордата. И преди всичко на Маддракс...

Стъмни се. Зорбан нареди да запалят огньовете. Осемте ловци, които беше изпратил, се върнаха. Донесоха риба от една близка река. До един от огньовете пуснаха също така и проблясващите тела на четири беллита. Чуха се шумни викове на възхищение. Отдавна не бяха яли беллити. От месеци наред.

Месото на вкусните гигантски морски кончета повиши малко настроението на ордата. През целия ден беше по-скоро потиснато. Нападенията на геягудоо, загубите, близостта на мъртвия град — никой не намираще причина да се радва на живота. Също и Зорбан седя през целия ден завит в кожата си на края на покрива с вперен в планинския хребет на юг поглед.

А сега, значи, прясна риба и печено месо от беллити. Зорбан забрави за един час грижите си. Също и повечето членове на ордата.

Не и Аруула. Мислите ѝ бяха отправени непрекъснато към едрия рус ловец, който беше отишъл сам в мъртвия град.

Тази нощ Аруула спа зле. Мекият вятър свистеше над широката просека. Откъм гората прозвуча граченето на някаква птица. Стражите по края на покрива вървяха нагоре-надолу. А в главата ѝ Маддракс се скиташе из руините на къщи и беше нападан от вулфани и геягудоо. Аруула успя да заспи едва призори.

Събудиха я силни викове. Скочи и грабна меча си. Огледа се замаяна. Избелялото слънчево петно вече беше високо на източния хоризонт. На края на покрива седяха двама ловци и сочеха към широката просека. Те именно викаха така възбудено.

Аруула мина отгатък и застана зад тях. До нея се появи исполинската фигура на Зорбан. Цялата орда се струпа.

На разстояние три хвърлея копие върху просеката изведнъж във въздуха бликна фонтан от кал и камъни. Нещо черно се извиваше из земята. Една жена изпищя до Аруула. Зорбан избълва някаква ругатня.

— Млади геягудоо — прошепна един юноша.

— Каменистата почва няма да ги спре — каза Зорбан дрезгаво.

— Твърде трошлива е — отвърна Аруула.

Едно след друго геягудоото пробиваха земята и излизаха отгоре. През храсти и трева земните змии пълзяха към големия комплекс руини.

— Стрелците с лъкове! — изрева Зорбан.

Аруула изтича към другия край на покрива. И видя тъкмо онова, от което се страхуваше — и откъм покрайнините на гората геягудоо ровеха земята насам. Изтича по края на покрива. Също и откъм подобната на гъба кула пълзяха насам през гъсталаците.

— Навсякъде геягудоо! — извика Аруула. — Идват от всички страни...!

В утринния сумрак Мат се събуди, когато Яндра се вмъкна в помещението през отвора между клонките на бръшляна. Посочи корема си и направи дъвчещи движения с устата си.

Мат потърка очите си и се протегна. Лейкопластът на крака му беше паднал през нощта, но не беше текла повече кръв, а и инак почти не личеше някаква подутина. Мат го свали напълно, преди да извади

провизиите от кожената си торбичка. Сложи на кожата пред Яндра късче шамдан и последното парче сушена риба. Тя ги изгълта с вълчи апетит.

Междувременно Мат огледа малкото жилище. И почувства леки тръпки да минават през тялото му. Стаята на Яндра не беше като за десетгодишно момиче. Всичко беше целесъобразно подредено, а имаше малко лични неща. Никакви кукли, никакви играчки. Като че ли Яндра не беше преживяла никакво детство.

Тогава Мат откри и още нещо на една от стените — картина, нарисувана от неопитна детска ръка. Тъкмо по лицето му да се плъзне усмивка... и Мат разбра какво е нарисувала Яндра на голия камък. Прониза го като гореща светкавица. Това без съмнение беше реактивен изстребител!

— Яндра! — Мат посочи възбудено скицата. — Виждала ли си такова нещо? — Той посочи нагоре към небето.

Тя кимна, също посочи нагоре и прокара дланта си косо във въздуха. При това издаваше съскащ шум. Като реактивен двигател! Жестът ѝ сочеше на юг. Дали самолетът е летял в тази посока? Тогава стана и махна с ръка на Мат да я последва.

„Иска да ти покаже нещо... нещо, което е свързано със самолета!“

Мат взе контейнера, торбата за провизии и пушката и я последва. Тя слезе по ръждясалата стълба. Между стените на руините се промъкнаха до улицата.

Мат следваше Яндра в посока към града. Бдителният му поглед се плъзгаше по билата на порутените стени, пелената от гъсталак по фасадите на къщите, по покритите с мъх и папрат останки от коли отляво и отдясно на улицата. Във високата жълта трева до един ерозирали двигателен блок видя нещо червеникаво. Отиде и се наведе над него.

Беше червена котка. Лежеше в тревата отпусната и безжизнена. Дългата козина в областта на гърлото проблясваше влажна и тъмночервена. Кръв. Не беше възможно да е отдавна мъртва.

Мат се изправи. Огледа се недоверчиво. Яндра стоеше в средата на улицата и с енергични жестове го подканяше най-сетне да продължи да върви. Изведнъж се почувства неловко. Теоретически му беше ясно, че в тези руини може да има още по-опасни гадини от

котките. Хората на Зорбан определено не без основание отказваха да влязат в града. Но толкова внезапно да попадне на следите на някакъв неизвестен звяр, го накара за момент да изтръпне.

Изведнъж Яндра се затича с все сили към него. Сграбчи ръката му, задърпа го настрана от улицата към една фасада, която беше напълно покрита с лозови ластари. Възбудено сочеше към мястото, откъдето бяха дошли.

На разстояние двеста крачки Мат видя очертанията на черни тела в трънака пред фасадите на къщите. Не можеше да идентифицира съществата, но бавното им придвижване на тласъци го караше да мисли за насекоми. Освен за вулфаните, Аруула не беше ли споменала и някакъв друг вид, който беше вгорчил живота на прадедите на Зорбан?

Яндра бръкна в лозовите ластари, грабна един по-дебел клон и се покатери. При това просъска на Мат нещо, което той естествено не разбра. Но мимиката на бледото ѝ лице беше недвусмислена. Искаше той да я последва. Мат закрепил пушката на една кукичка на летателния си костюм. Тогава хвана един главен клон на лозата и се закатери след Яндра.

Стигнаха до първия по-горен етаж на руината и през голите лози си пробиха път към една прозоречна рамка. Яндра постави показалец върху бледите си устни и с движение на главата си посочи надолу.

Двайсет-трийсет животни минаваха в колона под тях — черни, космати тела, като сплескани полукълба и големи колкото гигантските костенурки от Галапагос, каквито Мат беше виждал като малко момче в зоологическата градина на Сан Франциско.

Но животните с черна козина долу на разпукания асфалт не бяха влечуги. Имаха по осем космати крака — стърчаха от телата им рязко нагоре, за да се прегънат след това под остър ъгъл надолу. На широките повече от метър и половина полусферични тела се очертаваше лъскава, черна глава, елиптична и голяма колкото водна топка. Черен гризещ устен апарат стърчеше от главата, отваряше се и се затваряше, сякаш опипваше въздуха за плячка.

„Паяци са... Иисусе, това са паяци...!“

Ръцете на Мат конвулсивно се вкопчиха в клона на лозата. Гадене разстройваше нервите на стомаха му, а главата му се

съпротивяваше да възприеме картините, които ретината възпроизвеждаше в мозъка му.

Под тях паяците чудовища минаваха в редица по двама. Като маршируваща военна колона се изнизаха покрай ъгъла към следващата пресечна. Мат гледа вторачено след тях, докато и последните два паяка не изчезнаха от полезрението му.

Яндра прошепна няколко думи на своя език. Една дума му се стори позната — „зирагипи“. Естествено — Аруула беше споменала името, когато говореше за жителите на мъртвите градове.

Момичето слезе пъргаво по лозовите клонки, скочи на тревата по тротоара и се стрелна към ъгъла на къщата, зад която бяха изчезнали зирагипите. Мат избълва някакво проклетие и се запуска във вие надолу по фасадата на руината. На бегом освободи пушката от униформата си.

Слабо скимтене го накара да се спре и послуша. Някой тихо плачеше. Не можеше да е Яндра. Тя беше коленичила в гъсталака и внимателно наблюдаваше другата улица. Мат се надвеси над нея и между лозовите ластари също погледна в посоката, където бяха изчезнали зирагипите.

Беше тясна улица. Толкова тясна, че короната на една бреза изпълваше цялото пространство между фасадите на руините. По короната на дървото се простираха клоните на диви лози и бръшлян, от единия край на улицата до другия. Уличката изглеждаше като тунел. На по-малко от сто и петдесет крачки гигантските паяци бяха оформили кръг. Бяха заобиколили двама човека, които седяха сред куп развалини на улицата, недалеч от ствола на брезата. Жена и малко дете. По телата им висяха на парцали кожените им облекла и бяха завързани за обрасъл с мъх двигателен блок. Детето хленчеше, жената гледаше към гигантските паяци безмълвно и примирено.

Мат грабна пушката си, свали предпазителя и се приготви да атакува. Тогава Яндра се обърна към него и опря двете си ръце на гърдите му, за да го спре. В този момент Мат чу някакво свистене. От главата на един от зирагипите се отдели бял лъч и плесна в гърдите на жената. Тя изкрещя, изви се и се опита и в смъртта си да прикрие с тяло детето си.

Мат се отскубна от Яндра и се затича по улицата. В същия момент засвистяха стрели от фасадите на къщите отляво и отдясно.

Забиха се в черните тела на паяците. Видя между клонките над себе си да се показват космати тела в тъмни ризи от зебло. Копия избръмчаха във въздуха и се забиха в зирагипите. Атакуващата им формация се разстрои. Повечето животни бяха протегнали осемте си крака пред себе си, някои се въртяха по надлъжната си ос като че ли бяха загубили ориентация. Само три гигантски паяка не бяха улучени от стрели или копия. Побягнаха. Светкавично се насочиха към Мат.

Оставаха му по-малко от три секунди. С бързината на мисълта се метна към стената на къщата и вдигна пушката. Не отпускате спусъка. Изстрелите отекнаха в гъста последователност из уличката с руините. Два от гигантските паяци се преметнаха и останаха да лежат неподвижно по гръб. Третият направо се пръсна — сива слюз се разля по улицата.

Мат се спусна на колене и постави чело на хладния приклад на пушката. Дишаше учестено. Изглеждаше сякаш в гърлото му беше заседнала бодлива буца. По руините застъргаха стъпки. Детето плачеше. Дочуха се ниски, гърлени гласове.

Мат погледна нагоре. Улицата се изпълни с хора. Не, не бяха хора... Бяха онези същества с дълга козина, които преди три нощи бяха нападнали ордата. С мощната устна издутина под очите лицата им изглеждаха като странни тропически риби. Бяха въоръжени с копия и мечове. Някои носеха черни и червенокафяви кожени наметки.

Със стон Мат се привдигна на колене, за да стане. Ударът във врата му го улучи толкова неочаквано, че дори не почувства болка. От секунда на секунда съзнанието му се губеше в нищото...

Ето го пак! Съвсем леко потрепване на покрива под нейните ботуши. Хората на Зорбан се спогледаха мълчаливо. Страхът беше изписан по лицата и на най-загрубелите воители от ордата.

Часове наред бяха стреляли по нападащите ги геягудоо. Успяха да убият единайсет гадини. Две земни змии успяха да проникнат в голямата сграда.

Покривът, изглежда, отново потрепери.

— Въртят се под главните стени — каза тихо Аруула. — Могат ли да съборят сградата? — Зорбан избягваше питащия й поглед.

Никой не отвърна. Това беше достатъчен отговор.

Вождът се обърна и плъзна поглед по проточилия се комплекс от руини. Редяха се покрив след покрив. Редиците от обрасли с брези и имел сгради се простираха на разстояние седем-осем хвърлея копие.

— Ще преместим лагера си — реши Зорбан.

По един напукан отвор на покрива четирима ловци слязоха в сградата, за да доведат фреккойшерите. Другите опаковаха кожи, оръжия и провизии. След това се закатериха от покрив на покрив, докато стигнаха до едно куполообразно хале, почти в края на комплекса.

Короната на един стар дъб стърчеше от разрушения куполен покрив. Зорбан нареди да вдигнат бивак на малко по-високата съседна сграда. От края на покрива, през разрушения от бука купол Аруула погледна към едно просторно хале, където стояха други стоманени птици, които сигурно някога тук са живеели. Сега всичките бяха мъртви, а по тях растеше мъх.

Западният хоризонт почервения. Когато мракът настъпи и на покрива пламна първият огън, ордата се събра за съвет.

— Въпрос само на време е, докато геягудоо ни открият каза един ловец. — Няма да мирясат, докато не ни подроят.

— Още колко стрели ни останаха? — изръмжа Зорбан.

— Няма и петдесетина — отговори един от стрелците с лък.

— А копия?

— Четиринайсет.

Стъписано мълчание. Огънят пращеше. Малките деца се бяха притиснали към майките си. Аруула погледна в посока към града. Очите ѝ се опитваха да пробият мрака.

— За още известно време ще можем да отбиваме нападенията на младите животни — каза някой. — Но ако се появи животно майка, загубени сме.

— Това е отмъщението на проклетия Балоор — изръмжа Зорбан.

— Не биваше да го прогонваш — завайка се една жена.

— Мълчи! — заповяда ѝ Зорбан.

— Можем само да се надяваме, че Маддракс скоро ще се върне — каза Аруула. — Инак сме загубени.

Зорбан бавно кимна.

Отвратителната картина не излизаше от главата на Мат горната половина от тялото на мъртвата жена. Все още беше полузашеметен, когато го вързаха и преведоха покрай него. Гръдният кош изглеждаше като парче разкапано месо — сива мехурчеста тъкан, между нея — разядени ребрени дъги, между които прозираха парченца от белите дробове.

Гигантските паяци убиваха жертвата си със струя киселина...

Сякаш някой млатеше отвътре с чук по черепа на Мат. Залиташе по призрачната улица като замаян между своите преследвачи. Косматите компаньони с издута черна паст на безносите си лица вървяха безмълвно между руини и гъсталаци.

Мат се огледа. Яндра вървеше между двама вулфани с червенокафяви наметки. Зад тях видя две човекоподобни фигури, също с червенокафяви наметки. Бяха бледи като восък, а кожата им изглеждаше изсушена като на мумиите. Вместо черните като лак яйцевидни шлемове носеха червенокафяви кожени качулки.

Двама от рибоглавите го дърпаха след себе си за дебело въже от лико. Въжето беше многократно увито около тялото му и притискаше ръцете към ребрата му. Пред него вървеше вулфан в черна наметка. Козината му хвърляше червеникави отблясъци. За разлика от събратята си по вид той не се поклащаше на всяка крачка, а имаше изправена и почти пружинираща походка. С въже теглеше до себе си плащето дете, което беше загубило майка си. Момъкът беше притиснал пушката под мишницата си. Върху гърба на друг вулфан Мат позна своя контейнер. Мислено изстена.

„Е, чудесно! С това шансовете ми са окончателно равни на нула...“

Помисли си за Честър, Джени, Ханк и за двамата учени. Дори и някой от тях да е оцелял след катастрофата, изгледът някога отново да ги срещне беше смехотворно малък. В тези минути Мат не даваше пет пари за живота си. Макар и все още да не бяха открили ножа, който беше пъхнал в десния си ботуш, но с вързани ръце ползата от него щеше да е безкрайно малка.

Двойна верига от стрелци с лък формираше челото на колоната. Пред всеки ъгъл на улица спираха и се оглеждаха наляво и надясно. Вероятно бяха във вина с гигантските паяци.

Понякога стрелците с лъкове се обръщаха и просъскваха неразбираеми за Мат думи. После цялата команда изчезваше безшумно в руините отляво и отдясно на улицата. Някои се покатерваха по дървета или останки от камиони. Всеки път теглеха Мат със себе си. От прозорците на руините наблюдаваха преминаващите колони на зирагипите. Ако колоните бяха малки, убиваха гадините с копия и стрели. Не използваша пушката. Вероятно не знаеха как се борави с нея.

Мат отбеляза, че черните паяци отминаваха вулфаните и тогава, когато би трябвало да ги открият. Навярно разполагаха с някаква биологична система за откриване, подобна на прилепите.

Вече се беше почти стъмнило, когато стигнаха до квартал, който изглеждаше още по-порутен от покрайнините на мъртвия град. Обширни купища развалини се проточваха по протежение на улиците и отчасти напълно ги покриваха. Навсякъде избуяваше задължителният гъсталак — бръшлян, къпинови храсти, папрати, лози. Като жив саван.

В мрака Мат видя странните сенки на разпукани стени, много високи и дълги. Може би порутен кораб на църква. После в нощното небе се извисяваха и още тъмни руини като оцелели сталагмити в някаква взривена пещера. Но Мат откри контурите и на катедрали и на техните кули, които изглеждаха, като че ли зидовете им са устояли на зъбите на времето.

Най-сетне стигнаха до дълъг и широк площад, на който горяха много огънове. Трябва да беше нещо като армейски лагер на вулфаните. Навсякъде, където седяха косматите дангалаци, от земята стърчаха копия и мечове. Мат почувства стотиците погледи върху себе си. На площада беше ужасно тихо. Студени тръпки го полазиха по гърба.

Откъм лявата страна, над кулата с форма на паралелепипед се виждаше матовото петно на луната. От сградата надолу се разгръщаше гигантско дърво. На Мат се стори, че в подножието на фасадата различава арковидни колони. Прецени, че са го завлекли в старата градска част на Болоня.

През порутени аркади се навлизаше в проядени от времето зидове и над широка, останала без перила стълба се стигаше в някаква

зала. Порталът беше останал без врати. Мат видя в халето да мига светлина. Вмъкнаха го вътре.

Факли горяха отдясно и отляво на входа, а също така и на челната страна на залата, над един издигнат стол от грубо сглобени трупи от бреза. Столът беше отрупан с кожи. На него седеше свит вулфан с червеникава козина. Беше загърнат в тога от мръсножълта кожа. Под тогата се издуваха дебели гърди и на Мат му стана ясно, че муцуната на издигнатия стол трябва да беше женска.

Като по команда косматата компания вдигна десните си ръце във въздуха и изрева нещо, което Мат определи като военен поздрав. Вонеше на мокро куче, на катран и на... дим от пура?

Мат не повярва на очите си. Женският вулфан пушеше! Беше пъхнал пурата между черната си зурла. Дупката под очите му се отвори като кратер и издуха смрадливи облаци дим. За секунди на Мат му се прищя да се изсмее. Ако това трябваше да се смята за най-очевиден признак на цивилизованост, то наследниците на човечеството не бяха се поучили кой знае колко.

Направи му впечатление тишината в залата. От всички страни го оглеждаха покрити с козина същества. Вулфанката го огледа изпитателно отгоре надолу. Тогава вдигна косматата си ръка и присви пръст. Двете бледи като на мумии лица замъкнаха Яндра пред брезовия трон. Разговорът между нея и вулфанката продължи дълго, но Мат не разбра нито дума. Накрая пушачката на пури се изправи с охкане. Слезе по четирите стъпала на трона си и закуцука към Мат. Издутата ѝ паст бълваше хъркащи тонове. Убеждаваше го в нещо, но той само я гледаше недоумяващо.

Накрая в един ъгъл на залата го завързаха за чугунен пръстен, който се подаваше от зида. Мат наблюдаваше как червеникавият вулфан с черната наметка и пушачката на пури с червеникавата козина се бяха навели над пушката му. Отправи кратка и гореща молитва към тавана на залата: „Господи... дано не натиснат спусъка!“ Смъртта им най-вероятно би означавала смърт и за самия него. Но двамата скоро загубиха интерес към оръжието, от което очевидно нищо не разбираха.

Четирима вулфани застанаха с копия около Мат. На прохода в стената към свода на стълбището заеха позиция четирима стрелци с лък. Така Мат прекара нощта. Една безсънна нощ...

Когато оловната светлина на новото утро се прокрадна в залата през клонките на бръшляна, го отведоха. Заедно с Яндра и детето, което беше загубило майка си, ги завлякоха в руините на стария град...

Брелцек и дванайсет от неговите войници влязоха в залата. Вдигнаха високо юмруци.

— Да живее дълго върховната майка!

Друлца пушеше пура. Махна с ръка на сина си да дойде при нея.

— Вземи си една. — Посочи коженото сандъче на масата. Брелцек се подчини. Със запалена пура застана най-послед до трона на майка си.

— Заведохте ли ги? — изграчи Друлца. Брелцек кимна. — И голокожото дете ли? — Пак последва кимване. — А момичето?

— Придържахме се точно към твоите указания — измърка Брелцек. — Макар че носферите от гвардията на вещицата роптаеха. Момичето е от техния вид, макар и ненапълно развито.

Друлца тихо се изсмя.

— Носферите са глупаци. Оставаше още и да ги посветя в плановете си — изгъркори тя. — Докладвай по-нататък!

— Специален отряд тъкмо извършва отвличащо нападение срещу Замъка на бога. Скоро черният враг ще съсредоточи там главните си сили.

— Много добре — измънка Друлца. — Говорих с херцога. След час нашите войници ще се строят долу на площада. Ще останат само четирийсет за защита на главната квартира. Сто и осемдесет войници под командването на херцога ще излязат от града веднага щом основните сили на черния враг са заети с Маддракс. Ще пленим ордата като стадо вакуда. Складовете ни за храни ще се напълнят. И тогава ще унищожим черния враг докрай. Ако Маддракс остави нещо от тях...

— Планът ти е умен, майко — каза Брелцек. — Но... — той а поколеба, — говори се, че този Маддракс бил прокълнат от Оргуудоо. Ами ако излезе жив от Божия замък? Не бива да гневим Оргуудоо...

— И дори да излезе жив от Божия замък — прекъсна думите му Друлца, — ще умре. Въпреки чудодейните си оръжия ще умре. Смъртта вече го придружава...

Останките от фонтана стояха на площада. Зад група брези до малко езерце се издигаше тъмната фасада на безформена базилика. Храсти избуяваха по надупчените зидове и по кръглата рамка на един счупен прозорец над отворения портал.

Вулфаните ги бяха вързали за един стълб на фонтана. Яндра, детето и него. На няколко крачки от фонтана, и въпреки това непостижим, в папратта лежеше контейнерът му, а върху него — пушката. Рибешките муцуни не знаеха какво да правят с тези неща.

Бяха надали мощен рев и бяха започнали да обстрелват с копия и стрели сградата срещу базиликата.

На входовете се бяха появили гигантски паяци и бяха избълвали бялата си киселина. Вулфаните бяха избягали.

Мат не можеше да проумее какво става. Можеха да го направят много по-просто, ако искаха смъртта му...

Нишите между руините се изпълниха с гигантски черни паяци. Трябва да бяха стотици.

Детето плачеше. Не беше на повече от четири-пет години. Яндра изглеждаше невъзмутима. Каза нещо на Мат, което той не разбра. Тогава започна да движи мършавото си тяло под веригите.

Изведнъж черният фронт на зирагипите се раздвижи. Като черна, космата лава се юрнаха насам. Стократното стържене на краката им накара Мат да потрепери от ужас.

Погледна отново настрана... и почти не повярва на очите си, когато видя как Яндра подобно на змия се измъкваше сантиметър по сантиметър от въжетата. Сякаш костите ѝ бяха гумени, толкова много извиваше тялото си, докато в края на краищата успя. Но това ѝ струваше много усилия — беше още по-бледа от преди, а очите ѝ горяха като в треска.

— Бързо! Ножа ми! — извика Мат и посочи с брада към десния си ботуш.

Яндра, изглежда, донякъде го разбра, защото дойде при него, откри ножа и го извади. Бързо разряза въжетата на Мат и тези на детето. Мат скочи, метна на рамо спасителния контейнер и посегна към пушката си.

— Вземи детето и бягай с всички сили! — Посочи базиликата.

Яндра и детето се затекоха през площада.

Мат откри огън по напредващите зирагипи. От редиците черни тела изскочиха фонтани пенлива киселина. Мат се оттегли назад, без да сваля пръста от спусъка. Бялата течност плясна в тревата и гъсталака на осем-девет крачки пред него, разяде ги и се впи в трошляка от някогашната калдъръмена настилка.

Погледна към децата. От отворения портал на базиликата се придвижваха с поривисти движения пет или шест зирагипи. Видя, че Яндра и детето избягаха, насочиха се към ниската балюстрада до базиликата и се покатериха нагоре. Мат стреля по гигантските паяци в портала. Едновременно побягна след децата.

Гърчещи се в конвулсия тела покриха входа на църквата. Следващата атакуваща вълна просто мина през тях. Фронтът на нападателите се приближаваше също и откъм площада. Мат трябваше да смени пълнителя. Видя децата да изчезват на другия край на балюстрадата между тъмните кипариси.

Стреляше като бесен около себе си, но задържа фронта на гигантските паяци само за кратко време. Когато стигна до балюстрадата, вече беше изпразнил следващия пълнител. Постепенно мунициите му привършваха. Метна се през порутената стена и се изтърколи в гъсталака между кипарисите. Трескаво смени пълнителя. Между колонките на балюстрадата отново откри огън по паяците. Но колкото и много да застрелваше, те непрекъснато се приближаваха. Нямаше смисъл — просто бяха твърде много.

Мат побягна през високите храсти и гъсталаците в посоката, в която бяха изчезнали двете деца. Пред него се откри необрасло квадратно пространство, в сред него — корниз на фонтан. Широки арки обграждаха площада — порутен манастирски двор. В една аркада откри Яндра и малкото дете. Над съседната на базиликата манастирска руина, над короните на дърветата и църковния кораб стърчеше романска кула, не по-висока от дваисет метра. Вече без покрив, а върхът ѝ изглеждаше като счупен зъб.

Мат предусети някакъв шанс.

— Там горе! — изръмжа той и посочи мястото. От кулата можеше да задържи за известно време атакуващите паяци.

Яндра разбра. Затича се покрай аркадата, като дърпаше след себе си детето. Мат я видя да изчезва във вътрешността на кулата. Той се

изкачи на порутената стена към аркадата и претича до стълбището на кулата.

Нещо плъсна в стената до него. Пяна капеше от старата зидария върху витата стълба. Мат се обърна и без да се прицелва, откри огън към църковния кораб. Заизкачва се гърбом по витата стълба. Под него се чуваше дращенето на десетките крака на зирагипите.

За момент го занимаваше мисълта да използва малко от пластичния експлозив в контейнера си. Но отхвърли този план. Експлозията би видяла окончателно сметката на отслабената от времето статика на кулата.

Завой след завой, Мат се изкачваше нагоре. Над себе си чу внезапни писъци, толкова остри и пронизителни, че кръвта се смръзна в жилите му. Децата!

Вземаше по четири-пет стъпала наведнъж. Тесните извивки на стълбището бяха причина да му се завие свят. Кракът му се блъсна в нещо меко и той се просна на стъпалата. През една дълбока бойница в кулата проникваше мъждива светлина.

Тогава Мат видя детето. Беше мъртво. Главата му лежеше в локва кръв и от раната в гърлото му бликаше по протритите стъпала, мокра и червена. Недалеч над него се чуваше острият писък на Яндра.

— Яндра! — Мат скочи и трескаво изкачи последните стъпала. Беше се сгушила в ъгъла на покривната платформа между боклук и останки от керемиди. Сивата дневна светлина падаше върху разтрепераната ѝ фигура. Момичето закриваше главата си с ръце и крещеше.

— Яндра! Какво се е случило?! — Мат приклепна и разтвори ръцете ѝ. Ужас се отрази в ретината му. Яндра беше омацана в кръв — но, изглежда, не беше нейна. Тя се хвърли с хлипане на шията му. Тялото ѝ пареше през роклята.

Над кулата се плъзна сянка. Мат погледна нагоре и... видя чудовищния ястреб да кръжи над сградата. Той трябва да беше нападнал и убил детето.

Шум откъм долната част на кулата накара Мат да се сепне. Освободи се от Яндра и пъкна нов пълнител в М 20. Последният!

Зирагипите идеха! Плътно един до друг се изкачваха по витата стълба!

Но тогава се чу друг, не по-малко заплашителен шум — пукане на камък!

Кулата се олюля!

Появиха се сякаш от нищото — сто-сто и петдесет вулфани, ако не и повече. С мощен рев изскочиха от гората и щурмуваха руините на халето.

Хората на Зорбан тъкмо използваша една пауза между боя, за да преместят лагера си на друг покрив. Бяха ги нападнали двайсетина геягудоо. Успяха да убият повече от половината. Сега в колчаните на Зорбановите стрелци с лък не беше останала нито една стрела. Имаше само още три копия. Покривът вибрираше. Беше само въпрос на време докато поддаде.

В тази безнадеждна ситуация нападнаха вулфаните. А те скоро забелязаха, че противниците им вече не можеха да се отбраняват.

Зорбан натовари жените и малките деца върху четирите оцелели фреккойшера и ги накара да бързат. Десет бойци с мечове, между които и Аруула, прикриваха оттеглянето към съседния покрив. Вулфаните вече се катереха по стените на халето, захващайки се за лозите и клонките на бръшляна.

Зидовете отново завибрираха — и се срутиха, сякаш бяха от прогнило дърво. Погребаха под себе си двайсетина вулфани но също така и четирима бойци с меч от ордата бяха завлечени в земята. Над руините се вдигна облак прах.

Зорбан и хората му наблюдаваха от съседния покрив как атакуващата вълна на вулфаните секна. Изведнъж геягудоо се измъкнаха от развалините. Черните им змийски тела запълзяха към вулфаните. Те бяха дотолкова слисани, че осъзнаха опасността едва след като четирима техни войници изчезнаха в земята. Оттеглиха се към гората в паническо бягство. В покрайнините на гората във въздуха изригнаха фонтани земя. Десет-дванайсет геягудоо се заизвиваха срещу вулфаните и им отрязаха пътя за бягство. Викове на смъртен ужас изпълниха широката просека между руините на халето и покрайнините на гората. Все повече геягудоо се появяваха между бягащите и ги завличаха в земята.

Зорбан и ордата му ликуваха. Мислеха си, че са се спасили. Аруула не се присъедини към ликуването. Тя непрекъснато повтаряше мислено единствената отчаяна фраза: „Маддракс, върни се от мъртвия град, не ни изоставяй!“

Черният порой от зирагипи си проправяше път нагоре през входа на кулата. Мат изстреля срещу тях един залп, който разкъса първата редица.

Старата камбанария все повече се олюляваше. Разпадащата се зидария не беше в състояние да издържи на атаката на стотиците гигантски паяци. По стените се появиха първите пукнатини.

Мат дърпаше Яндра след себе си, изстрелваше срещу зрагипите ред след ред и същевременно се оттегляше към билото на стената.

Хвърли един поглед надолу. Между върховете на иглолистните дървета видя тъмнозелената повърхност на малко езерце. Вероятно старо изкуствено езеро за в случай на пожар. Простираше се на гърба на манастирската руина. Твърде далече и твърде високо за лудешки скок.

Пращането се усили, каменният под краката на Мат потрепери. Нямаше да мине много време, докато всичко рухне.

— Дръж се здраво за мен! — извика Мат и приклепна. Момичето обгърна врата му с ръце и хълбоците му с краката си. Кулата се наклони! Мат вече не можеше да се задържи и залитна към върха на стената. Огънят на пушката му замря. Сега зирагипите нахлуха безпрепятствено от стълбището на открито и по-скоро се плъзгаха, отколкото тичаха към двамата човеци. Вероятно в агресивния си бяс не забелязваха приближаващата се гибел.

Изведнъж листата докоснаха тила на Мат! Изпраця дърво. Той се сепна и видя, че кулата се блъсна в два намиращи се плътно един до друг платани. Падането ѝ се забави, когато камъните се отриха в короните на дърветата.

Мат инстинктивно отблъсна два нападащи ги зирагипи, докато скачаше в една пукнатина на стената. Изпръсканата киселина за малко не улучи него и Яндра.

— Дръж се здраво! — изрева Мат. Отблъсна се, мина през клони и листак и успя да се залови за дебел клон. Когато се вкопчи в него,

падна пушката му. На гърба му Яндра пронизително пищеше. Стволът под него се разцепи на трески. Поддаде окончателно под тежачтата с тонове кула и също се наклони настрана. Камъни задумкаха по клоните и с глух удар се стоварваха в стария манастирски двор.

Стиснал здраво клона с двете си ръце, търсейки опора за краката си, Мат погледна надолу. Водната повърхност на езерото се приближаваше страшно бързо!

Видя отломки от кулата да падат в езерцето и да изскачат фонтани вода — тогава потъна и върхът на дървото. За секунди Мат и Яндра изчезнаха под водата, изплуваха отново, пак потънаха.

Все още замаян от падането, заплува към другия бряг. Теглото на Яндра върху гърба му непрекъснато го натискаше под водата. Мат плюеше и кашляше, когато стигна до плитчината и излезе на брега.

Огледа се. Езрото беше широко петдесет-шейсет метра. Между клоните на събореното дърво и развалините на кулата видя телата на черните гигантски паяци. Някои се движеха. Нямаше никакъв шанс да се открие пушката, в случай че изобщо беше издържала на удара при падането.

Матю грабна ръката на Яндра.

— Да се махаме оттук!

Вървяха почти два часа. Мат успя да обясни на момичето къде искаше да отиде — в руината на казармата. Мислите му кръжаха около джипа. Откакто го беше намерил в канала на ремонтната работилница, превозното средство не му излизаше от ума. Ако успееше да го изтегли, имаха добри шансове да избягат от този проклет град руина!

Промъкваша се по купища развалини и обрасли улици. От време на време между дърветата и покривите се мяркаше квадратната кула на главната квартира на вулфаните. По нея Мат се ориентираше. В момента зирагипи не се виждаха, но Мат не се съмняваше, че не са се отказали от преследването.

Колкото по-дълго размишляваше за всичко, толкова по-ясно прозираше рафинирания ход на предводителката на вулфаните. Народът ѝ беше във война със зирагипите. Муцуните с дълга козина бяха използвали Яндра, детето и него като примамка. И като оръжие. Естествено че беше така! Затова му бяха оставили екипировката. Самите те не биха могли да направят нищо с нея. Само трябваше да се

погрижат една от жертвите да се освободи навреме. Рисквана игра, но в края на краищата рискът си беше за сметка на пленниците...

Мат и Яндра стигнаха невредими до казармения двор. Матю посочи платана до останките от камиона.

— Горе! Хайде, качи се горе! — Опита се да ѝ обясни какво е задължението ѝ, докато той се занимава с джипа — да наблюдава за зирагипи и да го предупреди, ако нападнат отново. Яндра сръчно се покатери на дървото.

Мат побърза през някогашния казармен двор. Усещаше пулса в слепоочията си. Събитията от последните двацет часа бяха скъсали нервите му. Порой картини нахлуха в главата му.

„Използвали са ме... дали не са ми приготвили и още изненади?“

Мат стигна до работилницата и се промъкна през прозореца. Свали спасителния контейнер, извади джобното фенерче и го включи. Джипът „Хамър“ си беше там, все още лъскаво черен от маслото, но външно без повреди — до седалките, които бяха стърчали над маслената баня. Дали някога над откритата кола е имало гюрук, вече не можеше да се разбере.

Зад него се прошумоли. Мат се стресна. Яндра беше на прозореца. Лъчът на фенерчето му попадна на лицето ѝ. Бледо, с хлътнали бузи. Устните ѝ изглеждаха още по тънки от вчера. Очите ѝ горяха.

„Всичко това е прекалено много за едно дете. Ще грохне...“ Помогна на Яндра да влезе през прозореца. Тогава откри в казармения двор двама зирагипи. Изглежда ги усетиха. — Да ги вземат мътните...

Мат скочи в канала и вдигна капака на двигателя. С фенерчето в уста откъсна лента от потника си и с него почисти от масло свещите и електрическите контакти. После се върна обратно до прозореца. Междувременно десет-дванайсет зирагипи си пробиваха път през гъсталака пред отворения портал на казармата.

Мат бутна Яндра на седалката до шофьора и метна спасителния контейнер при четирите туби на товарната платформа. Надяваше се, че в тях има гориво. Нямаше време да ги проверява. Седна зад волана. Ключът беше пъхнат.

Завъртя го.

Не последва нищо. Върна се обратно до вдигнатия капак на двигателя. Пръстите му пробягаха по кабели, цилиндри, кабелна

мрежа.

Нещо се стовари срещу прогнилата дървена врата. Мат погледна нагоре — на едно място дървото се разтвори. Сива пяна прокапа навътре и потече от вътрешната страна на вратата. Обстрелват вратата с киселината си!

Мат удари кожуха на радиатора.

— Запали! — изрева силно. — Запали, проклета гадорийо!

И чудото стана. С гъргорене и пращане моторът заработи. Мат включи на задна скорост, натисна съединителя, заби крак в педала за газта и тогава отпусна съединителя. По назъбената рампа „Хамър“-ът излезе бързо от канала. Яндра изкрещя, когато се блъсна в челната конзола. Със задната си част „Хамър“-ът проби прогнилата врата. Телата на зирагипите зачегъртаха покрай каросерията. Виковете им стигаха до горната граница на чуваемост.

Мат изви рязко волана, включи на първа скорост и натисна педала на газта. Джипът се стрелна през казармения двор и заора през масата на прииждащите като на кокили гигантски паяци.

— Върви! — изкрещя Мат. — Не мога да повярвам! Спасени сме, Яндра! Спасени...! — Млъкна, когато видя трескавия ѝ поглед.

Мат зави в централната изходна улица. Военният джип трополеше по дупките и коренищата. Мат непрекъснато поглеждаше угрижено настрани, където се беше сгушила Яндра върху останките от седалката до шофьора. Видя я как започна да трепери.

— Ургаца... — мърмореше тя. — Мума Ургаца...

— Какво казваш? — Мат се почувства тягостно. Нещо не беше наред.

— Ургаца, Ургаца, Ургаца... — все по-бързо и по-силно повтаряше Яндра.

— Коя, по дяволите, е Ургаца...?

— Ургаца! — изкрещя Яндра. — Ургаца! Оргуудоо!

Мат се вцепени. Това име му беше познато! Обърна се уплашено към Яндра и видя как тя се напрегна. Лицето ѝ се изкриви в застрашителна гримаса — жълтеникаво, с хлътнали бузи, с пламнали, потънали дълбоко в ямките си очи.

Изглеждаше почти като онези мумиеподобни типове, които придружаваха вулфаните! Да не би и тя...?

Мат не успя да продължи докрай мисълта си. Яндра се нахвърли върху него като фурия. Той се принуди да отпусне волана, за да се предпази.

— Яндра, какво означава това? — Ужас прониза мозъка на Мат като хиляди ледени игли. Широко раззинатата уста на Яндра се беше насочила към шията му. Съскаше като дива котка. Тялото ѝ пареше през роклята. Мат искаше да я отблъсне от себе си — и усети как ноктите ѝ раздраха шията му. Видът на кръвта му, изглежда, я разяри още повече.

— Яндра! — С едната си ръка отново улови волана и овладя джипа, с другата я сграбчи за косата и отстрани от себе си лицето ѝ — изкривена гримаса. Зъбеше се като куче. Мат почувства във врата си горещото ѝ дихание.

Съвсем ненадейно в мислите му се мярна картината на мъртвата котка. Образът на мъртвото дете с прегризаното гърло в кулата. И той разбра.

— Ти си била! — Вдигна колене и я улучи в слънчевия сплит. — Ти си убила детето!

Яндра се сви от болка и падна обратно на седалката до шофьора. Но не се отказваше. С изпълнени с омраза очи наблюдаваше жертвата си.

— Ея обидире Ургаца! — изсъска тя. — Мордере, Маддракс!

— Значи си от тях! — разбра Мат. — Работиш заедно с онази вулфанка!

Яндра отново се нахвърли върху него със съскане.

Мат зави рязко с джипа и здраво стисна волана. Внезапните центробежни сили отхвърлиха Яндра. Главата ѝ се удари в металните прътове на седалката и за момент остана зашеметена.

Мат използва шанса. Свали десния си крак от газта, вдигна го високо и ритна Яндра отстрани. С последен писък десетгодишната излетя от превозното средство, удари се здраво в един куп развалини, неколkokратно се преобърна и остана да лежи.

Матю Дракс не погледна назад. Имаше си достатъчно грижи да оглежда пътя напред през сълзите, които бликаха от очите му...

Балоор накара фреккойшера си да кацне на опасаната като с паяжина от бръшлян и диви лози кула с формата на гъба. Слезе от гърба на ездитното животно и легна по корем на покрития с мъх покрив. На три-четири хвърлея копие видя да се вдига облак прах над руините на халето. Геягудоо все още нападаха. Добре!

Но тогава Говорещият с боговете разбра, че нападат не тези, които трябва. Тъпите вулфани се бяха намесили и бяха привлекли геягудоо върху себе си! Балоор стисна юмруци с фанатична ярост и ги притисна към потното си чело.

— Оргуудоо! — мънкаше той. — Господарю на мрачната бездна! Кога ще настъпи твоят час, ако не сега!? Прати гибел на поклонниците на неистинския бог!

Прогнилият покрив под него вибрираше. Кулата се олюляваше и в първия момент Балоор се уплаши, че заблудените геягудоо ще нападнат и него самия. Но това беше неговият фреккойшер, който плесна с крила зад него и се вдигна. Понесе се над покривите на халетата към гората. Балоор погледна побеснял след него. Безкръвните му устни трепнаха.

После му направи впечатление, че кулата все още се олюлява! Същевременно земята затрополи, забуча като тътнеж на гръмотевица. Нещо се приближаваше. Под земята. Неудържимо...

Ръцете на Мат стискаха конвулсивно оцапания с масло волан. Взираше се напред с пламнали очи. Почти не усещаше раната от одраскването на врата си. Шокът беше голям. Тъкмо Яндра искаше да го убие, да изпие кръвта му като вампир!

Тъкмо тя, която се беше появила като лъч светлина в този варварски, враждебен свят! Не можеше да го възприеме.

Джипът продължаваше да хвърчи с над осемдесет километра в час. Стабилната, непретрупана с много украшения конструкция преодоляваше като на шега неравностите на терена. Мат беше завързал спасителния контейнер на гърба си, за да компенсира липсващата част от седалката. Дано само гумите издържат! Без съмнение беше чудо, че, на помпани и в маслото, са устояли на времето.

Фактът, че не са омекнали, наведе Мат на предположението, че са направени от пластифлекс, нов вид устойчива плътна гума, която

поддържа налягането посредством милиарди микроскопични мехурчета. И ако е попаднал точно на такива, никога нямаше да му се налага да ги помпа.

В далечината се показаха покритите с хрусталаци покриви на аерогарата и хангарите. Мат се озадачи, когато видя над развалините да се вдига облак прах. Какво ли ставаше там?

Нападение?

Най-после зави към летищното поле. И видя хаоса, който геягудоо създаваха сред бягащите вулфани. Мат се опита да намери хора от ордата на Зорбан и откри неколцина върху един близък покрив. Стори му се, че през мъглявата пелена различава дори дългите до хълбоците коси на Аруула. Неволно го обзе чувство на облекчение.

Но мимолетното облекчение не трая дълго. На по-малко от двеста крачки от халето, върху което ордата беше намерила убежище, някогашното летателно поле изведнъж експлодира. Във въздуха полетяха каменни отломки, земя и храсти. Огромен черен колос се изви от земята. Високо над шест метра, червеевидното му тяло се вдигна на площада, запляска върху земята и се запридвижва към халето.

На Мат му секна дъхът. Това чудовище трябва да беше животно майка. Майка геягудоо...! Трябва да беше най-малко петнайсет метра дълго и с диаметър почти четири метра.

Макар и да знаеше, че отива право към гибелта си, Матю Дракс продължи да кара право към звяра. А може и да беше твърде шокиран, за да смени посоката.

Животното майка се изправи, докато главата му щръкна над края на покрива. Тогавя се отпусна.

Земята потрепера. И халето се срути! Четири фреккойшера изхвъркнаха от покрива. Мат чуваше виковете на хората на Зорбан. Колко ли от тях успяха да се спасят с гигантските скакалци?

Накрая Мат натисна педала на спирачката до „ламарината“. Джипът спря с олюляване, само на десет метра от гадината. Мат скочи, извади „Беретата 98 Г“ и стреля в чудовището. Единственият резултат беше, че привлече вниманието му към себе си.

Животното майка обърна гигантското си тяло. Мат спринтира с всички сили. Но накъде? В някое от халетата? Безсмислено. Звярът щеше да доразруши руините и да го открие.

Кулата попадна в зрителното му поле. Насочи се натам. Дробовете му изгаряха, контейнерът на гърба му изглеждаше като пълен с олово.

Контейнерът...! Пластичният експлозив!

Земята под подметките на ботушите на Мат се олюля. Погледна назад през рамо. Чудовището го беше настигнало на хвърлей камък. Тялото му се сгъна, изви се във въздуха, протегна се и бухна в летателното поле.

Мат ускори темпото. Почти не усещаше как краката му опират на земята. „Бягай, ако ти се живее!“

С трийсет метра преднина стигна до входа на кулата. Смъкна контейнера от гърба си, с разтреперани ръце отчупи втората третина от пластичния експлозив и заби взривателя в него. Животното майка се приближаваше. Отделяха ги по-малко от двайсет метра.

Мат завъртя върха на взривателя, постави го на десет секунди. Чудовището се изправи пред него. Сянката му падна върху него. От нацепената на ресни паст блъвна воняща като чума смрад.

Мат се обърна и плесна подобната на пластициран каучук маса в стената на кулата. Нямаше време да подбере най-подходящото според законите на статиката място. Но с малко късмет...

Спринтира — право към животното майка и... покрай него. И докато звярът изненадано спря и се опита да обърне масивното си тяло, той се хвърли зад него като в прикритие.

Сякаш небето се превърна в една-единствена светкавица. Прозвуча остър трясък, после — свръхмощен грохот, когато кулата се прекърши и бавно се наклони. Мат се претърколи на земята. Отломки се забиваха отдясно и отляво. Прах нахлу в дробовете му.

Грохотът се смеси с някакъв писък — не, два писъка! Единият мучащ и влажен, и животински, вторият писклив и... човешки!

Все още полузашеметен, Мат скочи и се огледа. На мястото, където току-що се намираше кулата, върху куп развалини се спускаше облак прах. Различи напудреното в сиво от праха неподвижно тяло на чудовището. Беше мъртво.

Също като загърнатия в кожи мъж, който лежеше между развалините със счупени крайници и гледаше към Мат с невиждащите си очи. Балоор се беше преселил при своите богове... Дванайсет души от ордата се бяха спасили. Включително Зорбан и Аруула. След

смъртта на животното майка геггудоо преустановиха нападението. Ако някои от вулфаните бяха оцелели, бяха избягали. Ордата вече не видя никой от фреккойшерите. Вечерта всички седяха около огъня. Цареше пълна тишина. Твърде пресен беше в главите на хората ужасът от нападението. Аруула седеше до Мат и беше поставила ръката си в неговата.

Накрая Зорбан наруши мълчанието. Аруула превеждаше пресипналото му ръмжене.

— Балоор е мъртъв. Животното майка на геггудоо е мъртво. Но вулфаните са живи. Тази земя е изоставена от боговете. Ще потеглим по друг път към южната река.

— Няма да дойда с вас — каза Мат. — Трябва да търся другарите си. Пътят ми води по-нататък на юг. — Аруула преведе.

Зорбан безмълвно кимна.

Тогава тя погледна Мат.

— Ще дойда с теб, Маддракс.

Половината нощ Зорбан уговаряше Аруула, но тя остана твърдо зад решението си.

— Направих своя избор — каза тя. И Мат знаеше, че тя не говори за избор на някакъв си път.

Малко след изгрев слънце натовариха нещата си в джипа. Раздялата беше мълчалива. Аруула отиваше от човек на човек и го прегръщаше. Сълзи се лееха. Зорбан се обърна, когато се качиха в колата. Аруула се вкопчи в кожите, с които бяха покрили предните седалки. „Колата на боговете“ не ѝ се виждаше съвсем безопасна, но тя не допускаше това да се забележи.

Лек вятър подухваше откъм планината на юг, когато потеглиха.

Издание:

Издательство „Литера Прима“, 2004

Превод: Тончо Стаменов

ISBN 954-738-106-7

Verlagsgruppe Lubbe GmbH & Co. KG, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.